کچۍ ناوې

لنډې کیسې
دوهمه ټولګه

رفیع الله (روشن)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ ناوې

لیکوال:

رفیع الله روشن

۱۳۹۴ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: کوچنۍ ناوې

لیکـــوال: رفیع الله روشن

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي څانگه

وېـبپـاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز: لیکوال

پښتۍ ډیزاین: رضا خان ایوبزاده

چـاپشمېـر: ۱۰۰۰ ټوکه

چـاپـکـال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

لیکوال د خپرونو لړ: (۷)

د تحريك د خپرونو لړ: (۱۰۵)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ـــــــ دخپل ژوند ملګرې ته چې په ژوند کې له هرې ستونزې سره دمبارزې کولو په حالت کې مې ملا تړي.

ـ زمادهېواد هروګړي ته چې زه يې مينې اودرد ليکوالۍ اوخصوصاً دلندې کيسې ليکلوته هڅولی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

ګڼه سرلیک مخ

۱- د روښن ځوانې کیسې.......... ۱
۲- د روښن دویم بریالی ګام.......... ۳
۳- له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي.......... ۴
۴- ځوان روښن او کوچنۍ ناوې.......... ۵
۵- دا خاوره به د ډېر الفتونه وز ېږوي.......... ۷
۱_ سبا اختر دی.......... ۹
۲_ دښوونځي جامې.......... ۱۲
۳_ نالوستی خاوند.......... ۱۴
۴_ د ځوی قاتل.......... ۱۸
۵_ ستا یادونه.......... ۲۱
۶_ دتاریخ مضمون.......... ۲۵
۷_ دښځو نړیواله ورځ.......... ۳۰
۸_ نا راضه مزدور.......... ۳۵
۹_ دوهم ځل ناکام.......... ۳۷
۱۰_ 3_4_1.......... ۴۰
۱۱_ ګل زرینه.......... ۴۸
۱۲_ د ژوند رنګونه.......... ۵۳
۱۳_ درې ملګري.......... ۵۸
۱۴_ هغوی باید اعدام شي.......... ۶۱
۱۵_ نالیدلې لیلا.......... ۶۶
۱۶_ نابلده سوالګره.......... ۷۱
۱۷_ زما موټر.......... ۷۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸ـ دوينې ګروپ.. ۷۸
۱۹ـ بخښنه غواړم.. ۸۳
۲۰ـ ارمان.. ۸۷
۲۱ـ زما ليکونه.. ۹۲
۲۲ـ کوچنۍ ناوې.. ۹۵
۲۳ـ پلټنه.. ۹۸
۲۴ـ بې پايلې.. ۱۰۳
۲۵ـ مېلمنه کوچۍ.. ۱۰۹
۲۶ـ د مينې انځور.. ۱۱۲
۲۷ـ رنګين دسترخوان.. ۱۱۵
۲۸ـ د نجات فرشته.. ۱۱۷
۲۹ـ ګوانتنامو.. ۱۲۳
۳۰ـ دوهم نفر.. ۱۲۷
۳۱ـ سپين لاس.. ۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينګ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملګرتيا كړې او دا فرهنګي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور ودانى ورته وايي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروښن څوانې کیسې

د لنډو کیسو دغه ټولګه (کوچنۍ ناوې) راته ښاغلي روشن صیب را وسپارله، چې یو څو کرښې پرې تورې کړم، که څه هم زه چندانې کیسه لیکوال نه یم ؛ خو وخت نا وخت ځېنې کیسې له نورو ژبو پښتو ته را ژباړم.

د روشن صیب د لنډو کیسو ټولګه مې ټوله ولوسته ، رښتیا هم ډېرې یې داسې کیسې وې،چې د لنډې کیسې تعریف یې په خپل ځان کې ځایولي شي، که چېرې لنډه کیسه داسې وپېژنو چې لنډه کیسه یو داسې فن دی چې ځان ته ښکلاییز اصول اوفني غوښتنې لري لکه کوټلی تاثیر، رمزیت او دمو ادو فنکارانه اوډل، هره کیسه باید تلوسه، پیل ، منځ او پای سره یوه هیجاني پایله ولري، کیسه باید له پیل څخه منطقي وي باید پلاټ او بیان یې منطقي او له ولولو ډک وي، که موږ د ښاغلي روشن کیسې په دغه تعریف کې را انحصارې کړو، نو په تول تللې دي.

دا چې لنډه کیسه یو حکایت دی چې خیال او حقیقت سره نغاړي تلوسه او خوند لري ، همدا علت دي،چې له لوستلو وروسته لوستونکی ډېر خپه کوي او یا یې ښه خوشاله ساتي؛ نو په دې اساس ویلی شو،چې د یو بریالي او هنر پال کیسه لیکوال پیاوړتیا او کامیابي په همدغه ټکي کې ده ،چې دا ښېګڼې ما د ښاغلي روشن (سبا اختر دی ،کوچنۍ ناوې،دښوونځي جامې،د ژوند رنګونه،نابلده سوالګره،پلټنه، او ستا یادونه) کیسو کې ولیدلې، یعنې روشن پیاوړی کیسه لیکوال دی.

سبا اختر دی، کیسه موږ ته د روانو ناخوالو یو روڼ انځور راکوي، په کیسه کې د دوو کوچنیانو پلار د سیمې د اوسیدونکیو په لمسون او شېطانۍ د شومو او نا کره دسیسو له امله د بهرنیو ځواکونو له خوا وړل کېږي ، په کور کې یو زوی او لور،په دې تمه وي،چې پلار به یې اختر ته راځي او دوی به د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو په څېر له خپل پلار سره مېله ځایونو ته ځي؛ خو مور یې د حال نه ویلو په صورت کې له ډېر زور ېدونکي حالت سره مخ وي.

ستا یادونه هم د ټولنې مجبوریتونه راښیي، یو ځوان له یوې نجلۍ سره په مینه کوژده کوي،بیا د ولور د پوره کولو لپاره ګاونډې هېواد ایران ته ځي. کوژده شوې نجلۍ یې په کور کې په تمه ناسته وي ،چې خاوند یې له ځان سره د ایران نه لاس نیولې ښځه راولي، کوژده شوې نجلۍ ددې حالت په لیدو سره ضعفت کوي او بیا په روغتون کې ساه ورکوي.

د دې دواړو کیسو پیل په ښو جملو سره شوي،یانې ښه پیل لري ، دلته به یې د بېلګې په ډول د (سبا اختر دي) کیسې پیل راواخلو،چې له پیله څومره ښې لنډې جملې، انځوریزه ژبه د ماشومانو له پوهې سره سمې کاربېدلې مکالمې او تلوسه لري:

په هر صورت د روښن صیب کیسې لا په ځوانه مرحله کې دي، دا چې دی ځوان دی ، نو کیسې یې هم ځوانې دي، ځېنې سوژې یې دومره نوې دي،چې د هېڅ یوه لیکوال هم ورته نه دي پام شوی لکه زما موټر، زما لیکونه او داسې نورې.

دده د کیسو ښې ځانګړنې، دا دي چې دی د کیسو لپاره خوږه او معیاري کیسه ییزه ژبه لري او لنډې لنډې خو مانا لرونکې جملې کاروي ، همدا علت دي، چې د کیسو لوستونکي یې ډېر دي.

زه ښاغلي روښن ته ددغې ټولګې د چاپېدو مبارکي وایم او دا وایم،چې د روښن په هره کیسه باندې یو کتاب خبرې کېدای شي،خو د اوس لپاره همدومره.

د ښه کیسه ییز نثر د روښتیا په هیله یې،تاسودکتاب لوستوته رابولم.

بختیار تلاش

جلال اباد - صفا راډیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روشن دویم بریالی ګام

د ګران روشن د لنډو کیسو لومړۍ ټولګه مې هم لوستې او د دویمې د لوستو لور بېنه یې دا دی،تر چاپ وړاندې را باندې وکړه، دا کیسې مې په ټولیز ډول ځکه خوښې شوې، چې د ژوند د بېلا،بېلو ډګرونو موضوعات یې پکې را اخیستي، جوړښت او ارایه یې دواړه تر مخکینیو کیسو لا د معیار خواته نېږدې ښکاري او زېرى کوي، چې که روشن صیب خپلې دا هڅاندې او فعالې هڅې همداسې په مینه روانې وساتي، د راتلونکې یو ښه کیسه لیکوال به وي.
الله دې همداسې کړي

آمین

ارشادرغاند جلا ل اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کلي ترښاره او له ښاره ترکلي

په ((کوچنۍ ناوې)) نومي کتاب کې د کلیوال ژوند خاطرې، مینه، ساده والی، رښتینولي او ... په ډېره هنري بڼه انځور شوي دي. لیکوال تر ډېره هغه څه ((کیسه)) کړي، چې ده؛ درک کړي او اغېز یې له ځان سره اخیستی، له کلي تر ښاره او له ښار ه کلي ته تللی، د لارې په اوږدو کې یې یو کوچنۍ لیدلی چې له خپلو لویو هیلو سره د مور تر غېږ ځان رسوي، څو تنه بېوزله د پلار له عاطفي محروم ویني، د دوو تنو په اړه د اعدام؛ شوې پره کړه غندي، د یو ساده کلیوال د عسکرۍ خاطرو اوریدو ته ډېره وهي، لرګیو راوړولو پسې غره ته له تللی کلیوال خبرېږي چې د سوله ساتو بهرنیو ځواکونو لخوا په ډېرې بېغورۍ وژل کېږي او ورسره نور لیدلي څه یې هم یاد کړي؛ خو د سړي کیسه ییزه تنده هغه مهال پرې خړوبېدلی شي چې دغه کتاب ((کوچنۍ ناوې)) تر پایه ولولي. زه ښاغلي روشن ته د ستر مینه پالونکي څښتن له دربـاره دده د نورو بریاوو په نیت لاسونه لپه کوم او د کیسو مینه والو ته یې د لوستو بلنه ورکوم.

محب الله یار ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان روشن اوکوچنۍ ناوې

داخبره جوته ده چې هر فن اوهنر ځانته استعداد او ړتیا غواړي،ځکه خو ګران ملګری،ځوان شاعر اولیکوال رفیع الله روشن هم دشعر اوهم دلنډې کیسې په لیکلوکې ځانګړي سبکونه لري اودهرې پنځونې لوستل یــې ځــانګړی خونــد لري،داچې کتاب یې دکیسودی نو غواړم یوڅوکرښې پرې تورې کــړم اوخپــل هغه مسؤولیت چې ده راته راسپارلی ادایــې کړم،دهغــه د هــرې کیســې پــه لوستلو لوستونکی اړ کېږی، چې بله کیسه ولولي، دا بــه د لــوی رب لورینــه وبولو، چې پرښاغلي روشن یې کړې، کنه یوڅوک په دومره لنــډه مــوده کــې داسې شاهکارې پنځونې نشي کولی، څنګه یې چــې ښــاغلی روشــن کــوي، روشن که څه هم د لیکوالۍ په ډګر کې لکه د نورو لیکوالانو پــه شــان کالونــه ندي تېر کړي مګر لیکنې او کیسې یې ډېر له فهم او مطالبو ډکې وي، هره یوه کیسه یې جلا خوند لري، که مبالغه ونشي ،زه یې هره لیکنه هغه که نثري وي اوکه نظمي بار بار لولم ولې چې یوډول خوندورتکي سره پېیي.

قدرمنو لوستونکو! تاسو د ښاغلي روشن د لنډو کیسو لوســتلو تــه رابــولم، او ډاډمن یم چې تاسو به ترې هم همغومره خوند واخلئ، څــومره چــې تــرې مــا اخستی، د کتاب تر پایه به تاسو دې پایلې ته ورسېږئ، چې ربښتیا هم ځــوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نوښتګر لیکوال ښاغلي روشن په هرې کیسې کې د خپلو هېوادوالو ستونزې او مشکلات رانغاړلي دي، زه ښاغلي روشن ته د لنډو کیسو د دوهمې ټـولګې مبارکي وایم او له لوی رب(ج) څخه ورته د ژوند پاتې مزل کې د لابریـالیتوب او پرمختګ هیله کوم، دا هم تاسو او دا هم (کوچنۍ ناوې) قدرمنو لوستونکو! له تاسو څخه هم هیله لرم، چې د لنډو کیسو له لوستلو وروسته ښاغلي روشن ته د لابریالیتوب دعاګانې وکړئ.

دورووﻟﯽ په ټوله هغه مینه چې له روشن سره یې لرم

امیرزېب دُرانی خوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خاوره به د پر الفتونه وز پېږوي

د روښن صیب اخلاص او پېرزوینه د ځان په اړوند د قدر وړ بولم ، چې زما امي
څخه یې هیله وکړه تر څو دده دنوي کتاب چې
« کوچنۍ ناوې» په نامه یې نومولی یو څه ولیکم ، د اوسني وخت بادرکـه او بـا
احساسه افغان ځوانانو او په خاص ډول د با استعداده او وطـن دوسـته ځوانـو
لیکوالو او شاعرانو لاس ته راوړنې زمونږ پردېسو افغانانو لپاره دروح غـذا ده ،
دوی د خپلې ټولنې انځورګران دي ، هر څه چې نن زمونږ په افغاني ټولنه کـې
تېرېږي ، دوی یې په خپلو لیکنو او اشعارو کې منعکسوي ، زمـونږ د تـولنې د
اصلي ماهیت او حوادثو د ښودلو هنداره دي ، او مونږ ددوی له طریقه د وطـن
په رمز او اسرار خبر یـږو ، زه روښـن صـیب لـه نـژدې څخـه پېـژنم ، دده د
مقالو،لنډوکیسو او اشعارو سره اشنا یم او دده د ادبي ژونـد بهیـر تعقیبـوم ،
روښن د داسې ځای اوسېدونکی دی ،چې کوم چې له اوس څخـه تقریبـاً یوه
پېړۍ مخکښې پکې اروا ښاد استاد ګل پاچا الفـت زېږیـدلی دی ، زه پـه دې
بلکل مطمئین یم چې روښن او د دې منطقې نور با استعداده ځوانان چـې د
فرهنګ په جبهه کې کار او فعالیت کوي د الفت صیب د لارې پیـروان دي ، زه
دې ټولو ځوانانو ته او په خاص ډول رفیع الله روښن ته د فرهنـګ پـه دې بـا
مسؤولیته او سپېڅلې جبهه کې د زیاتو بریالیتوبونو هیله کوم .
محمد قاهر «دردمند» روسیه ، سانکت پتربورګ
ځوانیمرګه ناوې اودروښن له حقیقته ډکې کیسې
دښاغلي روښن د لنډو کیسو مجموعه راته داځل مخکې له چاپ راورسېده په
داسې حال کې چې زه لا تراوسه د لومړنۍ مجموعې (بې موره) لوسـتلو تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې په لار یم دا ځکه چې مسافرۍ او دوطن نه لرې والي ترې محروم کړی یم.

دغه مجموعه(کوچنۍ ناوې) مې په ډېره لیوالتیا او مینه له سره ترپایه ولوستله چې خورا په زړه پورې وه، ښاغلي روشن دهغه استعداد له مخې چې دکیسو په برخه کې پرې الله پېرزوینه کړې له ډېر دقت او زیرکتیا یې کار اخیستی، هره جمله یې ځانته د ځانګړي مفهوم په وړاندې کولو دټولنې له ناخوالو انځور جوړوي.

په کیسو کې له داسې کلمو او سوژو کار اخیستل شوی چې لوستونکي د یوې کیسې په لوستلو بلې ته مجبور وي او هغه څه چې لولي لکه په یوه واقعي او پخوا تېرشوی فلم کې یې چې د خیال په هنداره ګوري او دا هر څه هغه وخت کېدای شي چې حقیقت ولري او دروشن دلنډو کیسو لویه ځانګړنه همداده چې کیسې یې په حقیقت ولاړې دي اوهغه څه یې انځور کړي کوم چې دټولنې وګړیو په خپلو سترګو لیدلي.

زه د روشن صیب دقلم مینه والوته مبارکي وایم او ورته په دې برخه کې د نورو پنځونو په هیله یم.

سهراب سهار بلجیم، دافغانانو کلتوري او ادبي ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا اختر دی

د روژې وروستی ماښام وو، کوچنی ماشوم له لویوهیلوسره دمورخنګ ته ورغی دهغې له سره یې پړونی په نازکو ګوتوکش کړ،په وړه اونرمه ژبه یې ورته وویل:

مورې ! سباته، ماته زما نوې جامې اغوندې ؟

مور: هو زوی جانه بوټونه به هم درته په پښوکړم.

زوی: شانو خوهم نوي کالي لري هغه به یې هم اغوندي ؟

هوکنه! هغه خوهم ستا خور ده، دواړه به پاکې جامې واغوندۍ او له ترونوسره به مو ماماګانو او نورو خپلوانوکره ولاړ شئ!

کوچنی موسکی شو، څوشېبې غلی ولاړه وچې بیا شیطان وسوګُندہ په موربانديې یې اوازوکړ،نورهلکان اونجونې خو له خپلو پلرونوسره مېلوته ځي، زه اوشانوبه له چاسره ولاړشو؟

د ښځې رنګ پک والوته ،دکوچني خبروته سوچ کې شوه ، سترغلي یې لامده شول ، رڼاوښکویې له سترګولارې وکړي ، دپړوني څنډه یې راپورته کړه په داسې حال کې یې سترګې وچې کړې چې دماشوم طرف ته یې شا وه، کوچنی هم دمورسکوت ته زړه تنګی شو، مخې ته یې راوګرځېده خودهغې سترګوته یې ونه کتل خبرې یې پیل کړې ، مورې: پلارمې داځل هم کورته نه راځي ؟ تاخو ویل چې هغه به ډېر ژر راشي،اوبیا نور هېڅکله هم نه ځي،ایا هغه تراوسه له مورڼه مروردی ؟ زه مې کاکا ته وایم چې په موبایل کې ورسره خبرې وکړي ، زه هم ورسره خبرې کوم؛ زه اوشانو به ورته زارۍ وکړو پخُلابه یې کړو ، بیابه راشي اومورڼه مېلې ته بوځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

موریې چې دکوچنې په هره خبره یې زړه ټپي کېده، سلګیونیولې وه ښه په زوره یې وژړل ،کوچنی حیران شو چې مور یې ولې ژاړي ،هغې سر په پخپلوزنګنوکېښود اوترډېرځنډیې راپورته نکړ ،کوچنې هڅه کوله چې دمورسررا پورته کړي ، هغه فکرکاوه چې موربه یې ورسره ټوکې اولوبې کوي،خودامعصوم ماشوم لاپه دې نه پوهېده چې مور یې لوبې نه بلکې ویرکوي،هغه دیوداسې چاپه هجران کې اوښکې تویوي چې کوچنی یې سباته د راتللو په تمه دی،دهغه په راتګ پورې یې خپله ډېره لویه هیله تړلې ده ،چې دخپلو نورو همزولو پشان به یې دپلار لاس نیولی وي او په ښکلیو ،ښکلیو ځایونوکې به چکرې ووهي.

هغې چې زړه تش کړسریې راپورته کړماشوم یې غېږې ته ورنږدې کړ،په مخ یې ښکل کړ،ورته یې وویل:

نه زوی جانه ! کاکا ته دې ونه وایې چې پلارجان ته دې زنګ ووهي ښه! زه خوله تاسوسره یمه که پلار دې رانغی نوموږبه ورشو زه به تاسوچکرته بوځم اوډېر سیلونه به دربان‌دې وکړم.

کوچني یوځل ضد پیل کړ، نه نه !موږله تاسره نه ځو، موږ مې له خپل پلارسره ځو،هغه بله ورځ یې هم موږبېولې وو،خودا نازولی او له وخت اوحالاتونا خبره ماشوم لاپه وخت څه پوهېږي ، چې ورځ څنګه تېرېږي او شپه څنګه راځي؟

ددوی دچکر پوره پنځلس میاشتې تېرې شوې وې، مخامخ دمیزپرسردپلارپه ایښې عکس یې سترګې ولګېدلې ،ورغی راپورته یې کړاوخبرې یې ورسره پیل کړې،هغه ته یې خپل کورته دژر راتللوبلنه ورکړه، موریې بیاهډکیوونیوله ددې په خاطر چې چیغه یې له خولې نه وځي په بالښت به یې خوله ولګوله، ګلالي کوچني هغه پېښه له یاده ویستې وه چې نهه میاشتې وړاندې یې پلاردشپې له مخې په دې تور چې له طالبانوسره اړیکې لري له کورنه ووېستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو خووروسته دڅوفیرونوله اوریدلیدلوېې یواځې دپلارجسد د کلیوالو لخــوا کور ته داخل کړای شو.

ماشوم عکس ببرته په مېزکېښود ،راغی دمورخڅنګ ته، ورته یــې وویــل: تــه وګوره چې سباته راځي اوکنه ،هغه ماته وویل چې ډېر ژر به راشي،ایا تــه هــم ورپسې خفه شوی یې ؟

زه خو ډېرورپسې خفه یم ، خو مور یې غوښــتل داخبــره دهلــک لــه فکــره وباسي،ورته یې وویل هغه څه کوې ،چې راغواړې یې،پرې یې ږده چې پیســې وګټي بیابه تاته پرې موټر واخلي،کوچنی خوشحاله شــو او منــدېې کــړه پــه خواږه خوب ویدې خور شانو یې له خوبی نه خپړې ولګولې، راپورته یې کــړه ،شانوګی!ای شانوګی! پاځېږته نکریزې نه کوې؟ سباته اختــردی زه اوتــه بــه نــوې جــامې اوبوتــان واغوندوچکراوســیلونوته بــه ولاړشــو،لالا هــم راروان دی،ماورسره خبرې وکړې اوس به راورسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښوونځي جامې

په وړوپښو ولاړدالمارۍ خانه یې خلاصه کړه یوڅه یې ترې راواخستل دکورنۍ نورو غړوته یې شا واړوله او له الماری څخه له را اخیستي څیزسره بوخت شو، هغوی په خپلوکې پرې بحث پیل کړ،مشرې خور یــې وویــل داڅــه شــی یــې پیداکړ چې له مورنه یې پټوي،پلار یې وویل پرې یې ږدی کار مــه پــرې لــرئ، چې دی خوښ وي،مور کوم اعتراض نلرو،ټولــوغلي غلــي وخنــدل،خوده پــه هېڅاخیال رانه وړه اونه یې ددوی خبروته کوم اهمیت ورکړ څوشیبې وروسته دټولوهېرشو،هریوپه خپل کارپسې پورته شو، دغرمې یوولس نیمی بجــې وي چې کلثوم بکسه پرشاه له ښوونځي را ورسېده، سلام یې واچاوه پلاریې په مخ ښکل کړه، شا بسې لورکۍ، هله ژرولاړه شه جامې دې بدلې کــړه کتابونــه دي هم پرځای کړه، چې ساحل یې درته ونه شلوي ، هغې هم دکوټې په لور منــډه کړه ، شېبه لانه وتېرشوې چې دکوټې له دننه څخه دساحل چیغې پورته شوې ، پلاریې ژر ورغی ، کلثوم ته یې وویل مه کوه له هلک سره غرض ، ساحل چې پلارولیده ، لستوڼی یې په ســترګو راکــش کړ،اوښــکویې ګرېــوان تــه غــاړه ورکړه،ویې ویل زه یې نه ورکوم، دازما دی، دواړه لاسونه یې پــه تخرګونــوکې داسې ننوویستي وولکه یخ چې نیولی وي ، خوده هغه شی چې له کلثوم څخه یې پټه وو اوله الماری نه رااخستی وو، پټ نیولی وو، کلثوم له ځانســره غلــي غلي خندېده ،په څټ یې راوکتل اوله کوټې ووتــه لــر وروســته دســترخوان هوارشو یوبل ته یې اوازونه وکړل خودغرمنی دخوړلولپاره اماده شي،خوریې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وروروپسې ورغلله ورته وویل ساحله! مونږ درنه ټوله ډوډۍ خلاصه کړه ، ته يې نه خورېې ؟

هلک ځواب ورکړنه ! نه يې خورم ، ته پرې مړه شه، چې ډېره وږې شـوې يـې پلاريې پسې راغی خوهلک نه غوښتل له خپلې خبرې تېرشـې ، پلارتـه يـې وويل مونږ ډوډۍ نه خورو.

تاسو يې وخوری!. پلار دکوچنی پـه وږو، خـوډېرو درنـو خبروهـک حیـران شوځه!؟موږ يې نه خورو! موږ ؟ نور څوک دي؟دپلار په ټينګار ډوډۍ خوړلوتـه چمتوشو دالماری خانه يې خلاصه کړه،پلارته يې وويل خوته به نه راګورې،هغه هم ورسره ومنله،څه يې دننـه کېښـودل،اوله کـوټې ووت،ولاړډوډۍ يـې ژر وخوړه هغوی دچايوپه څښلو بوخـت وو،چـې سـاحل يوځـل بياپورتـه شـو، کلثوم،غوښتل چې پسې ورشي،خونازولی ساحل ورته په قهر شو مـه راځـه شيشکې ، بيزو، موږپکې تانه منو! اوکوټې ته ننوت! څوثانيې تېرې نه وي چـې له يوه درزسره مل دساحل وېرونکې چيغې دټولوپه غوږو نوکې کړنګهاری وکړ ،کلثوم چې ډېره وېرېدلې اوله کوټې ځخه راپه منډه وه په حوېلۍ کې پريوتـه ژبه يې د دواړوژامومنځ کې راغله او سرو وينويې له خولې لارې وکړې، پلار يې اول کلثوم پورته کړه اوبيا کوټې ته ننوت،دتره ښځې يې کلثوم پـه غېږ کـې ونيوله،خوهغې په داسې حال کې چې ژبه يې نيمه پرې شوې وه،ساحل ساحل ويل خو څوک نه پرې پوهېدل .

پلاريې کوټی ته له ننوتو سره چيغه کړه:

نا !!! ساحله !!! ساحل چې الماری پرې راچپه شوې وه له سرنه يې وينې روانې وي، په کوچنيولاسونوکې يې دمور هغه عکس نيولي ووچې دهغـې لـه مـړې کېدوځخه يې يواځې درې مياشتې دمخه دسـاحل پـه ځلورمـه کليـزه کـې اخستی وواو ساحل يې اميل په غاړه په غېږکې نيولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالوستی خاوند

اجمل د ۱۴ کالو و،نور یې پلار ورسره تر پوزې راغی،اخر یې د ولسوالۍ په بازار کې له یوه مستري سره شاګرد کړ،داچې هغه ډېر زیرک او ویښ هلک نه و،هره ورځ به یې استاد پلارته شکایت کاوه او د اجمل له تنبلۍ به یې ورته ژړل، خو داچې مستري یې ملګری و ورته ویل به یې:

وروره نو زه به څه وکړم یواځینۍ اثره مې تاته ده هرڅنګه چې وي دا خدای وهلی به مستري کوي.

زه نه پوهېږم له دې بدبخته سره څه وکړم، ښوونځی یې هم ونه لوست،بله چاره یې ماته نه راځي، داجمل استاد به هم ناچاره ومنله، بله لار یې نه لرله ،نه یې خپل ملګری خفه کولی شو اونه یې په اجمل زړه ښه و، بالاخره اجمل په پوره ۴ کالوکې ښه مستري شو،اوس یې نو هغه د پېښوریانو خبره له خلکوسره هم (جان پهچان) پیداشوی و،بل داچې دخلکو خبروته به یې هم غوږ نیوه هرچابه ورته چغلي کوله او له خپل استاد سره به یې خفه کاوه، اخر یې له استاد نه ځان بېل کړ،پخپله یې دکان ونیو.

په همدې ورځوکې داجمل تره خپل یوه ځوی ته چې هم له اجمل څخه په عمر لوی و اوهم ورڅخه په مالي برخه کې مخکې وه کوژده وکړه،داجمل پلارته کینه ورغله ویې ویل ولې زه څه له معراج نه کم یم ؟

ته ګوره چې په پنځه ورځوکې اجمل ته ښځه کوم کنه.

په رښتیا یې همداسې وکړل څلورمه ورځ یې دخپل یوه همسایه لور اجمل ته وکړه،هلک چې کوژده وکړه نور دلته کار خوند ورنکړ له خپل یوه بل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د کور له غړو پټ اروپاته روان شوی و،په ایران کې و چې پلارته یې زنګ وواه په کور کې ټول ورته غوسه و خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې.
کله چې د اجمل ناوې سپنا خبره شوه چې خاوند یې خارج ته تلی دی ډېره خفه وه، خوځه به یې کړي وای هغه ۴ کاله په جرمني کې تېر کړل مزدوري یې هم ښه وه کورته یې ښې پیسې را استولې اوس سپنا هم له ۱۲م ټولګي څخه فارغه شوې وه.
داچې هغوی دواړه له ښاره لرې په کلي کې اوسېدل سره له دې چې څو ځله اجمل خپلې مورته وویل ترڅو سپناته موبایل واخلي خو دهغې کورنۍ مخالفت کاوه او اجازه یې نه ورکوله چې لور یې له خپل نامزاد سره په موبایل خبرې وکړي.
له څلور کالو وروسته اجمل ډیپوټ(راو شړل شو) همداچې راغی په څو ورځو کې یې واده وکړ،غوښتل یې بیاپه افغانستان کې ځانته څه کاروبار جوړ کړي.
یوه ورځ چې سپنا د پلار کورته تللې وه د اجمل کوم څه پکار شوي و او هغه شی سپنا په بکس کې ایښی و،کله چې هغه بکس خلاص کړ ترڅوخپل مطلوب شی پیدا کړي،ګوري چې په یوه ښکلې کتابچه کې په ډېر ښکلي خط لیکل شوي څو لیکونه ایښي دي،پرته له دې چې لیکونه په کوم چا ولولي کتابچه یې له بکس څخه راووېسته اوبکس یې بند کړ،سپناته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل:
ته یوځل کورته راشه چې ضرور کار مې درسره دی،داچې اجمل دوی او دسپنا د پلار کورونه سره نږدې و په څو دقیقوکې راغلله،همداچې خپلې خونې ته ننوته ګوري چې اجمل له غوسې تک سور اوښتی او دکوټې په منځ کې ولاړ دی.
غوښتل یې د غوسې او خلګان پوښتنه یې ورځخه وکړي خو اجمل پرې چیغه کړه،بس سپنا بس!! چې یوه خبره هم ونکړې،ماتاته د یوې ډېرې پاکې او با

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزتې نجلۍ فکر کاوه،زه خبر نه وم چې ته به دومــره کثیفــه او پلیتــه نجلــۍ يې،تا زما له نه شتون څخه دومره بده ګټه واخسته؟ چې بیا دې یارانې هم پیل کړي؟

له دې سره په سپنا سر وګرځېد له غم او ترهې یې چیغه کړه ولې اجمله! اخــر ما څه کړي چې ته دومره لوی تور راباندې پورې کوې،سترګې یــې د هغــه پــه سترګوکې وګنډلې ، د لاس ورغوی یې د اوښکو پاکولو لپاره ســترګوته پورتــه کړ ،غاړه یې کړه شوه ګوري چې د خوب په تخت یــې دبکــس کتابچــه پرتــه ده،پوهه شوه چې ټول غم همدې کتابچې جوړ کړی دی.

قدم یې پورته کړترڅو کتابچه راواخلي خو اجمل له لاسه ونیوله،همداچې مــخ یې د هغه په لوري کړ دومره مضبوطه یې له کینې سترګې پورته ووهلــه چــې ځای پرځای پر بوتله، بل وار یې پرې ونکړ،همداسې په قهر او غصب له خــونې ووت او دحویلۍ په منځ کې یې چیغې پیل کړې:

مورې! مورې! ته راشه او دخپلې بي بي اینګور ګلونه دې وګوره چې کرلي یــې دي،ته خبره یې چې هغه څو یاران لري،که نه یې خبره ورشــه او لیکونــه یــې وګوره.

ټول له شاوخوا خونو راووتل او داجمل خونې ته ورغلل ګوري چې سپنا دکوټې په منځ کې بېهوښه پرته ده،پرته له دې چې د پېښې لامل وپوښتي روغتون ته یې ورسوله.

اجمل لا هماغسې په کور کې تاوېده اوله غوسې اوقهر څخه یــې لــه ســترګو سپرغۍ الوتې چې شل دقیقې وروسته یې پلار ور ته زنګ وواهه په وارخطایې یې ورته وویل چې مېرمن یې مړه ده او دی باید له کــوره ځــان وباســي کنــه پولیس به یې ونیسی پرته له دې چې څه ووایي له کوره ووت.

ډاکټرانو یې پلار ته ویلي و چې دومره شدید وار پرې لګېدلی دی چې دعصابو رګونه یې شلېدلي او ۲۰ دقیقې مخکې یې ساه ورکړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپنا دمرګ په دریمه ورځ د اجمل خور شبانې هغه کتابچه چې په منځ کې يې ليکونه ايښودل شوي و او دهمدې ليکونو په وجه هغه ووژل شوه را واخسته، دکتابچې په منځ کې څلور ليکونه چې ډېر په مهارت او هنر سره ليکل او رنګه شوي و پکې و.

شبانې چې به هر ليک پرانيست او لوسته به يې نو سلګۍ به يې ورسره وهلې کله چې يې څلورم ليک نيمايي ولوست دومره په لوړ اواز يې وژړل چې په حويلۍ کې ولاړې ټولې ښځې کوټې ته راننوتلې،شبانې وويل ورور مې ددې کتابچې او خطونو له لاسه وربندار ووژله خوهغه بې ګناه وه!

ټولو ورته وويل : ته يې ووايه چې د اليکونه چا سپناته رالېږلي اوڅه يې پکې ليکلي دي؟

شبانې په داسې حال کې چې سلګيووار نه ورکاوه د څلورم ليک وروستۍ جمله داسې ولوسته: (اجمله! ګرانه داچې ته نالوستی يې زه هېڅ خفه نه يم،په دې هم پوهېږم چې ته به زما ليک هم ونه لوستلی شي ځکه چې تا ځان له لوسته لرې ساتلی دی .خير په دې هېوادکې ټول وګړي لوستي ندي ،هېڅ پروا نکوي خوته به زما يوه غوښتنه منې او هغه داچې کله پخير وطن ته راغلې او واده مو وشو نوته به د خپلې خوارۍ مزدورۍ ترڅنګ زده کړې هم پيلوې).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زوی قاتل

هغه د ناروغۍ پر بستر پروت و ورځې يې ډېرې ووتې شـېبه تـر بلـې يـې د ژوندي پاتې کېدو لپاره هیلې له منځه تللې، بالاخره هغه وخت هـم راورسـېد چې لاسونه،پښې،خوله اوسترګې يې هم له حرکته پرېوتـل،ډاکټران هـم زړه نازړه ورته تلل راتلل هسې دده دکورنۍ د تسل لپاره به يې ورتـه تـش ډراپ (سیروم) تېر کړ هغه به هم چلښت نه کاوه ځکه عضلات او رګونه يې له کـاره پرېوتي و،له ناچاره وه باید کورته يې ببولی وای ، خپل پور يې په کور کې پرې کړی وای او نور يې د کفن دفن لپاره ترتیبات نیول شوي وای.

سره له دې چې پلار او مور يې اوس هم نه منله خو دشهاب مشر ورور وويل:

د صدف له کورنۍ نه به هیله وکړو که يې ومنله یو دفه به صدف روغتـون تـه ورته راشي نصیبونه خو يې سره نه و شوي د وروستي ځل لیدو ارمان خوبـه د صدف پوره شي.

په ډېرو عزرونو يې خپل پلار اومور راضي کړل،یوڅوک يې د صدف دوی کورته ولیږل دوه ساعته وروسته صدف اومور يې روغتون ته راننوتل صدف په داسې حال کې چې زنګېدلي قدمونه يې په ځان پسې راکشـول او پخـوانی نـور او رنګ يې په مخ کې نه و پاتې ډېره بې سکې شوې وه روغتون ته راننوتله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د شهاب دبستر خونې ته ننوتل اوپه هغه یې نظر پریوت صدف ځای پرځای کېناستله،له زړه یې دمه وخته،ښه شېبه یې ژوره ساه واخسته مور یې له لاسه ونیوه او دشهاب مخکې یې کېنوله،هغې د چپرکټ په بازو سر ایښی و مړې مړې اوښکې یې په سپینو مرمرو څڅېدې،په داسې حال کې یې سترګې د ولاړو کسانو په لور واړولې چې اوښکو یې په مخ د ۱۱عددونه جوړ کړي و،له هغوی نه یې هیله وکړه چې څو شېبې صدف او شهاب په خونه کې یواځې پر یږدي.

د صدف د مور په شمول په خونه کې ولاړ ټول خلک ووتل،صدف دشهاب په بې متري بدن سترګې وګرځولې خپل دغاړې بیک ته یې لاس کړ په درملو لامده کاغذی ستمالونه یې ځنې راواخستل او دشهاب مخ او لاسونه یې پرې پاک کړل ،کله چې به یې دهغه مخ لاسونه پرې پاک کړل دستمال به یې په باطله دانۍ کې وغورځاوه،دشهاب د مخ په پاکولو بوخته وه چې دهغه د ښي لاس دوه ګوتې وخوځېدې.

صدف ژر دهغه لاس راواخست اوپه خپل مخ یې کېښود دهغه په سترګوکې یې سترګې وګنډلې په زړه کې یې دهغه د ژوند هیلې وټوکېدې خو ژر ور په زړه شو چې دهغه ژوند او مرګ ددې هېڅ درد نشي دوا کولی ځکه د شهاب پلار چې د صدف ماما کېده هېڅکله نه غواړي چې دیوه مالداره سړي لور دې یې اینګور شي،او له خپلې کمپلې پښې وباسي،که څه هم دصدف پلار خپل ځان له دوی څخه پورته نه حساباو خو دوی ځانته یو ډول عار او شرم ګاڼه او په دې نه پوهېده چې صدف له خپلو قالینو د شهاب ټغر ته ډېر اهمیت ورکوي.
بیا یې په کنده کنده سترګوکې اوښکې ښکاره شوې نور نو هېڅ هم ورته د زغملو وړ نه ول،د شهاب لاس یې ورسره وغزاوه ،په تندي یې ښکل کړ او په چالاکۍ له خونې ووته،حتی مورته یې هم صبر ونکړ کله چې خلک خونې ته ننوتل شهاب په بند بند اواز د صدف نوم اخسته ،ټول هک پک شول ،هېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د منلو نه وه ، د شهاب وروړچې ولیدل د ورور ساه یې د صدف په لاسونو کې ده ، له خونې راووت اوپه صدف پسې یې منډې کړې،له روغتونه بېرون یې هغه پیداکړه په ننواتو یې بېرته راروانه کړه او دخپل ورور د ژوند خیــرات یــې ورڅخه وغوښت.

صدف او دشهاب مشر ورور چې کله خونې ته راننوتل نو د شهاب زنه یــې پــه سپین ټوکر تړلې وه ، سترګې یې دخونې دروازې په لورې خلاصې پــاتې وې او دتل لپاره له دې دنیا تللی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا یادونه

غوټۍ چې فرهادډېرپېرې ګران وو او دومره یې زړه پرې بایللی وو،چې نـه یـې غوښتل بله نجلۍ ورسره خبرې هم وکړي.

یوه ورځ یې په ښوونځي کې د تفریح پرمهال ورته وویل ګوره فرهاده! ته ښـه په دې پوهېږې چې زه له تاسره ډېره مینه کوم،نویوه هیله درنه کوم چـې لـه نورو نجونونه ځان وساته،له هغوی سره ډېرې ټوکې ټکالې مه کوه ډېر ورسـره کېنه پاڅېږه مه،هغه ورته غوږ نیولی وو اودې ورته خبرې کولې.

چې خبرې یې خلاصې شوې هغه ورته وویل سـمه ده زمـا ښایسـته حـورې! ځنګه چې ته غواړې همداسې به کېږي،خودهغې زړه پرې اوبه نه څښلې.

نه نه فرهاده! ګوره زه جدي یم کنه بیا درنه خفه کېږم، هغه ځواب ورکړ،وساده ګۍ ته به ولې له مانه خفه کېږې،وګوره تاته ما ځوځله ویلي چې فرهاد بـه لـه هېچاسره مینه ونکړي،مګریواځې اویواځې له خپلې ګل غوټۍ سـره،خو یـوه خبره مې ته هم واوره،چې نور ماته داسې خبرې ونکړې.

ته پوهېږې چې ستا په بار بار ټینګار اوپرما شک کول،زما په زړه کې ستا لپاره دمینې دکمېدو سبب کېږي،اوزما اعتماد تریوه لوی سوال لاندې راځي،ته هېڅ غم ونکړې، هغه خوبه دې اوربدلي وي کنـه چـې جـوړې پـه اسـمانونو کـې انتخابېږي،خو ګوره زه باور لرم چې فرهاد دغوټۍ اوغوټۍ دفرهاد لپاره انتخاب شوي دي،دواړو وخندل،دلاسونوګوتې یې یودبل په ګوتـوکې ورکـړې او روان شول،په دې کې ډېره موده تېره شوه، دوی په رښتیاهم یو لـه بـل سـره ډېـر نږدې شوي وو،هغه ورځ هم راغله چې دغوټۍ دکوژدې دستمال یـې دفرهـاد لپاره ورکړ،اوس خو غوټۍ پوره ومنله چې فرهاد یې خپل شـواونوریې څـوک ترې نشي ولجه کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کوژدې څلور میاشتې وروسته فرهاد لــه دوه نــورو ملګروســره ایــران تــه ولاړ،کله چې هغه یو ناڅاپه روان شو،اوغوټۍ خبره شوه نوله واره پــه رژېــدو شوه،په ډېر کم وخت کې یې رنګ تک ژېړ شو،دومره وچه کلکــه شــوه چــې یواځې پوستکی یې په هډوکو پورې نښتی وو ،که څه هم چې په اوونۍ کې یې یوځل له فرهادسره په ټېلیفون خبرې کولې،خوهغه خبرې به یې هم له غــم او ویرنه ډکې وې،هغه به ورته خبرې کولې اودې به ورته ژړل، تل به یې زړه شین وو،دکلي اوکوڅې نجونوبه ورپورې ملنډې وهلې اوورته به یې ویلې: چــې تــه څومره بې شرمه یې ،اخر خوبه راشي تاخو ځان له خفګانه مــړ کړ،ډېرخلــک داســې وي چــې دولــور پــه پیسوپیســې لــه وطــن څخــه ورک شــي،آن لندن،امریکا،فرانســـې،کاناډااونورو لــرې هېوادونوتـــه مساپرشـــي،اوبیاپه کلونوکلونو هلته وي،ترڅوچې ببرته راځي اودواده پیسې ګټي نو سپن ږیــری شوی وي،ډېرخوپه کلونوکلونــو ورک وي،ســتاخو دخــدای فضــل دی نــږدې ګاونډي هېواد ایران ته تللی دی.
هغوی به دې ته داسې خبرې کولې خوپه خپلومنځوکې به یې دغوټۍ پاکه او سپېڅلې مینه ستایله اوویل به یې چې هرڅوک دې داسې مینه وکړي.
خو! چاته یې وایي دڅو میاشتو په تېرېدو سره د غوټۍ زړه صبرشو ببرته یــې رنګ یوڅه ځای ته راغی،خوهغه اوس ښوونځي ته نه تلله،بس همغه دکور پــه کارونوکې به یې له مور او خویندوسره مرسته کوله .
دفرهاد دسفرلړۍ په ایران کې یو نیم کال ته وغزېده،خود راتللو یــې څــه نــه ویل یواځې غوټۍ ته به یې نن اوسبا کول ،چې په دې سره به دهغــې زړه ښــه وو،اویوه تمه به ورته پیداکېده چې رابه شي.
بله ورځ په کلــي کــې دهغــه دراتللــو اوازې خپــرې شــوې،چې هېــواد تــه راستنېږي،اوپه ډېرکم وخت کې به غوټۍ په سره ډولــۍ کــې خپــل دخاونــد کورته ولاړه شي، غوټۍ خولا لدې هم خبره شوې وه، چې فرهاد خپل پلارتــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټېليفون کې ويلي چې له رسېدوسره يې بايدواده تياروي،همداسې يې وکړل دغوټۍ پلارته يې هم خبرورکړ ،ترڅو ځان چمتوکړي او واده ته دوی هم تياری ونيسي.

اوس نوهره لحظه دغوټۍ لپاره پوره کال دی ،خوبونه يې ورک شوي،بس يواځې له خپلو خاطرو سره لوبېږي.

دهغه راتګ ته يواځې دوه ورځې پاتې وې، د واده لپاره کارتونه هم وليکل شول،مېلمانه راوغوښتل شول،دفرهاد خُسرته خوړه اومصارف هم وروړل شول،بس يواځې دهغه رارسېدل پاتې وواودواده شروع کېدل.

هغه ساعت هم راورسېده چې ورونه ،دتره زامن اوماماګان دفرهاد مخې ته دسړک په غاړه ودرېدل، غوټۍ چې له خوښۍ نه يې په زړه ساړه ننوتي وو،داسې ر ېږدېدله لکه ګلاب ته چې دسهار وږمې ټالۍ ورکوي اوپه ګلبڼ کې يې يوه خوشګواره فضا جوړه کړې وي .

چې يوناڅاپه چيغې شوې هغه دی راغی! ،هغه دی راغی!.

کوچنۍ کرولا موټر دهلکانوپه منځ کې داسې ورک شولکه دشاتوپه ګبين چې مچۍ راتاوې شي،خوپه يوه ثانيه کې هرڅه بل شان شول اويوه حيرانوونکې چوپتياخوره شوه، ټول لکه وېرېدلي مرغان يوبل ته څک څک شول،څوک يوطرف اوڅوک بل طرفته سره ببل شول، په دې وخت کې دموټر دروازه خلاصه اوفرهاد ترې راکوز شو،دموټر مخې ته راتاوشو،ددوهم سيټ ،دروازه يې هم راخلاصه کړه،په سېټ کې دتنها،په تور حجاب کې ناستې ، نجلۍ لاس يې ونيوه راکوزه يې کړله،خلک يوبل سره وپسنېدل،يوډول زوګ اوګونګوسې پيل شوې،ای دابه څوک وي؟بل به وويل څوک ده خو راتښتولې به يې وي کنه!، چابه ويل کومه نابلده انجلۍ به وي،بل به وويل ای څومره ښکلې ده،تاسوخووګورئ ته به وايي چې په قلم جوړه شوې ده،خوفرهاد دټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنې په يوه اواز سره لېرې کړې،ولې حيران ياست ،داچې دا نجلۍ څوک ده اوڅنګه له ماسره راغلې ده په همدې فکر کوئ کنه؟!

هېڅ دحيرانتياوړ نده داستاسې راتلونکې،وړېندار،مانې،تندار اوزما مېرمنه مڅګان ده.

څه څه څه !!! دډېروله خولې داکلمه په لوړ اواز ووته.

څوکوچنيوماشومانو دغوټۍ دوی کورته هم داخبر رسولی وو،خوهغې نه منله،اوپه خپله مينه يې باور اواعتماد لاره،چې په دې وخت کې يې مشر ورور کورته له خفګانه په ډکه څهره، راننوته،مورته يې وويل:

مورجانې غرق شولو،تباه شولو،وشرمېدو،دده له خبروسره له هرې کوټې لوی او واړه،دحوېلۍ منځ ته راټول شول،هغه هم دکوچنيوماشومانوخبره تائيد کړه،غوټۍ هم په راټولوخلکوکې ولاړه وه، ټول ارمانونه يې په اوبو لاهو شول،هره هيله يې مړه شوه ،نوره په ځان نه وه پوه شوې.

کله چې يې سترګې پرانستې ،په روغتون کې وه او فرهاد يې مخې ته ولاړ وو،له ليدوسره يې لېونۍ شوه،چيغې يې پيل کړې،په خپل ځای کې کېناسته ،دهغه سترګوکې يې خپلې سترګې ونيوې دومره يې په قهر ورته کتلې چې فرهاد يې ووېراوه،چې په همدې کې يې په لاس کې بند کنول(دسيرم ستنه)، کش کړه و يې و بسته ،سرې وينې يې په لاس ښکته راروانې شوې اوپه هغه يې ور ورټوپ کړ ګرېوان يې پرې څېرې کړ،ورته يې وويل :

ته پوهېږې چې زما له يادونوسره دې څه وکړل؟

له دې سره نسکوره شوه ،سر يې دچپرکټ له وسپنې سره ولګېده،فرهاد ورته لکه دبوت ولاړوو، ډاکټران راغلل،چې راپورته يې کړه نونړۍ يې دفرهاد دروغجنې مينې ته پرېښې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ مضمون

نن يې دخبرو پیل په ډېرمانېجن انداز کې راسره وکړ،لـه نـورو ورځـو ډېـرل بدل،دڅو خبرو ووررسته مې زړه ورته تنګ شو،پوښتنه مې ترې وکړه ایاکومه ستونزه خونه ده درته پېښه شوې؟

ددې پوښتنې ځواب يې دځوشېبو لپاره له ځانه سـره وسـاته،له ډېرسـکوت وروسته يې وویل نه! دتشویش کومه خبره نشته ،خونن مې فکر جوړ ندی،کار خوند نه راکوي،هېڅ شی مې نه خوښېږي،بیاغلې شوه،ورته ومې ویل ایاداټولې خبرې ستاله خولې راووتې!؟

بیاځنـډنۍ شـوه،په جـدي ډول مــې اواز پــرې وکړ،بیـا دربانــدې څــه وشول،خوخبرې وکړه کنه،ایاچاخوڅه ندي درته ویلي؟

ځواب يې نه راکاوه،بیامې پرې اواز وکړ،ګـوره شـینکۍ! زه داســې ټـوکې نــه خوښوم هیله کوم زما دې تشویش پیداکړ،ووایه هرڅه چې شوي وي ماته یــې ووایه که کومه ستونزه وي ، دواړه به ورته یوه دحل لاره وګورو،بیايې هم خپله خاموشي ساتله،خوزماچېرې طاقت کېده،وجلۍ!خوب درځــي کــه څنګه؟کــه خوب درځي نو ورځه ویده شه،ځواب يې راکړ نه خوب نه راځــي ،پوهېږې!پــه دې وروستیوکې یوډول عجیبه بدلون په ځان کې احساسوم.

ژرمې پوښتنه ترې وکړه هغه څنګه اوکوم ډول!؟.

ویل يې درس ویلوته مې زړه نه کېږي،خوراک ،څښاک مې هم ډېر کــم شــوی دی،لکه پخوابه چې فریزر(یخچال)رانه تنګ وو،دمه بــه یــې نــه شــوای رانــه کړای،کله به مې ترې جوس راواخست ،کله شیدې،کله تیارپاخه شوي غذا کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه اوکله څه اوپه ښه اشتهابه مې وخوړل،خو اوس په تږوله ورځ کې دوه ځلــې هم دیخچال سر نه پورته کوم.

په شوخۍ یې راته وویل: زه نوداخبرې تاته دڅه لپــاره کوم؟تــه خوبــه ایلــه خوشحاله شوی یې،تل به دې راته ویل خپتورې،تږوله ورځ خوراک کوې،داښــه دی چې دایخچال انسان ندی کنه اوس به درنه لس ځله تښتېدلی وو،شکر بــه دې وېستی وي.

ماورته وخندل،هغې خپلې خبرې روانې وساتلې ،خوب دومره غلبــه رابانــدې کوي،چې کله کله خو نژدې وي چې لمونځ هم رانه پاتې شي،هېڅوک مــې پــه نظر ښه نه راځي،نه پوهېږم چاته ښه ووایم اوچاته بــد،هېڅ پر بېکــړه نــه شــم کولای،کارونه هم تردېره حده رانه پاتې وي،لاس مې نه ورځي،هېڅ نه پوهېږم چې څه وکړم؟

نوره مې حوصله ورته تنګه شوه،خبرې مې یې قطع کړې.

ـ غلې شه لېونۍ لېونۍ مه غږېږه،نه پوهېږم، څه دې اوربدلي چې ته یې داسې په غرونو خېژولې یې.

ایاداخبرې په رښتیاهم ته کوې ایا داهرڅه هغه څوک وایي چې زه یې په نــړۍ کې عام فهمه،بااستعداده،باحوصله،باکلتوره،په خلکــو اووطــن مینــه،دولس خدمتګاره،دانساني ژوندمالګه،دهرې بریا واسطه او وسیله ګڼم؟

نه هېڅکله هم داسې نه شي کېــدای ته،داســې نــه شــې کېــدای،دایوه هــم ستاخبره نده،زه باور لرم چې دا ته نه یې.

غوښتل یې څه ووایي خو وار مې ورنکړ،ورته مې وویل هغه څوک چې تــل بــه یې ماته د نصیحت کتابونه پاڼې پاڼې کول،ماتــه پــه یــې د توانمنــدۍ خبــرې کولې،زماپه هرې ستونزې دلاس برې کېدو ضمانت به یې کاوه،تل به یې راتــه ویل کله هم هڅه ونکړې چې دخنداځای ژړا اویاخفګان ته خالي کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن هغه په خپله دومره ناتوانه شوې چې،حتی پخپله دنهیلی خبرې کوي؟ځان ناتوانه بولي،مرګ هره شېبه سترګوته دروي او دومره وېره ترې لـري چـې آن لادمخه یې ورته پېښې غزولي دي؟

دا اودېته ورته ډېرې له نصیحت ډکې خبرې مې ورته وکړې،خو دهغې ځـواب دنورو ورځو مخالف ډېر سسـت او دزړه پـه زور وه،اخرمـې ورتـه وویـل تـه دخوشـېبو لپـاره ارام وکـړه،اوس درسـره خبـرې نـه کـوم،زه هـم خپـل کارکوم،خودامې ورته وویل چې شینکی!په داسې لاعلاجه غم باندې دې اخته کړم چې کار به هېڅ خوندرانکړي،اوس به زه هم ستاپه اړه سوچونه کوم.

پرېکړه مې وکړه چې رخصت یې کړم، اواز یې راباندې وکړ،صبروکړه.

_څه وایې!؟

_هېڅ هم نه ځه ولاړشه.

_ګوره وایه هرڅه چې وي زه یې اورم.

_نه هېڅ نشته هسې ماویل چې نه پوهېږم ولې،کله چې ویده شم نو یوناڅاپـه لکه دپېرۍ پشان دشپې راپاڅېږم،کمپیوټر روښانه کړم،له دوستانوسره دنېټ له لارې خبرې پیل کړم،خوهغې ته مې هم زړه تنګ شي،لکه دبت ورته ناسته یم،دوستان راباآندې نارې وهي،څه شوبېبېبې!ویده شوبېبېبېبېبې، او نـور، خـو زما هېڅ په زړه کې دومره زور نه وي چې ځواب ورکړم.

ښه شېبه مې ورته وخندل،په ټوکه کې مې دمیاعلي صاحب زیارت تـه دتللـو بلنه ورکړه،په موسکاخو جدي لهجه یې وویل غلی شاااااا زه رښـتیاوایم اوتـه راباندې ریشخند کوې.

نور یې دخوب په خاطر رانه رخصت واخسـت،ماذیګر مهـال وو ،چـې بیـاهم رښتیالکه پېرۍ راپیداشوه.

_سلام زه بیاراغلم.

_علیکم سلام راځه راځه همداستاکمی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیایې هم په خبروکې کوم مثبت بدلون نه ښکار ېده،ډېره نهیلې غږېده،ورتــه مې وویل داسې خبرې مه کوه چې ماهم خفه کوې،داسې خبرې وکړه چې یوه شېبه وخاندو.

داځل یې ډېرژر ځواب راکړ،خودایوځرګندحقیقت دی،چې نه ته ترې ســترګې پټولی شې اونه هم زه.

ای لېونیه! ته پوهېږې چې زه څه غواړم؟

ماوویل څه غواړې،غواړې والوزې؟

نه مړه! یوخوته هم هروخت ټوکې کوې،زه غواړم چې پــه راتلــونکې کــې یــو داسې کتاب ولرم چې،زموږ راتلونکی نسل په هېوادکې لــه تېــرو جنګونــو او ناخوالو خبرشي،ولې چې دوی دې ته ضرورت لري ترڅودخپل هېــواد پــه اړه وپوهېږي.

په کړس مې ورته وخندل،غلې شه مړې! ته خوسمه د فیل په غوږ کې ویــده یې،ولې ته نه یې خبره چې دافغانستان دپوهنې وزارت په پام کــې لــري چــې دتاریخ له مضمون څخه هغه تاریخي پېښې چې دجنګونو اوشخړویادونه پکې شوي وي اوباسي ،هغوی وایي چې په دې سره دشــاګردانو فکرونــه خرابېــږي اوبده اغېزه پرې کوي،اوته ورته داسې کتاب چاپوي چې ټولې خونړۍ کیســې وي.

ځواب یې راکړخو دولت غواړي چې لمرپه دوه ګوتو پټ کړي اما داهېڅ امکــان نلري،دتاریخ له مضمون څخه خوبه یې وباسي،هغه به څنګه کړي چې دورځې یې په لسګونه مخ کې وژل کېږي.

نن مې ټوله ورځ دهغې خنداونه لیده،هره خبره به یې له یو عالم ناخوالو ډکــه وه،نه پوهېدم چې څنګه یې وخندوم،اخر مې ورتــه وویل:شــینکۍ!یوه خبــره درته وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر يې ځواب راکړ هوسل خو وکړه،ماوويل نه يوه خبره کوم خو ژر به يې ځواب راکوي،دومره ژر څومره چې زه تمه لرم.

ـښه ووايه سمه ده.

ـنه اول ژمنه وکړه.

ـاوففف په زړه کې مې زور نشته ووايه زه حاضره يم.

ـښه وايم يې خو ګوره ځواب به راکوې.

ـوايم درکومه يې ته ووايه چې څه وايې؟

هغه داچې نن دې هېڅ ونه خندل،فکر کوم نن چې کله سهار يخچال ته دځـه شي درا اخستلوپه خاطر ورغلې يې نو خندا درنه پکې پر ېوتې اوښه يې کنګل کړې ده.

له دې سره يې دومره په لوړ اواز وخندل چې ښل خوند يې وکړ،اجازه مې ترې وغوښته،ښه نو دخدای پامان .

دښې شپې،ښه خوب اوښه صحت دوعايې راته وکړه ، دخدای پامان يې وويل ماهم کمپيوتر بند کړاونور sign-out شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښځونړ یواله ورځ

ډېرکلونه پخـوا لـه کـوم نـامعلوم ځـای څخـه راغی،زمـوږ پـه کلـي کـې زموږدکورونوترڅنګ مېشت شو،نو م يې ولي وو،مګـر فکـر کـور او لاس یـې بېخي خالي وو،کسب او کار يې داوو چې له سیند څخه به یـې ماهیـان نیـول اوپه بازار کې به يې پلورل.

داماهیان یواځې ده نه نیول،بلکې دده ونده بـه پکـې شـل فیصـده هـم نـه وه،اتیافیصده به يې ورسره مشرې لور وحیدې اودوهـم اودریـم زوی زري او مطیع الله نیول،مطیع الله په یوه سترګه مغذور هم وو،درېواړه کوچنیان به هغه وخت د لس،اته او اووکالو وو،دوی به دماسپښین له مخې په پرديوکروندوسـر وو،په لمدو ځمکوکې اوسیدونکي سره چینجیان به يې راوېستل،ترڅویې سبا په کونـډو(چنګکونو)کې وتـومبي ،ماهیـان پـرې وغولـوي او ښـکاري یـې کړي،دشپې به په کور وو،سهاربه دملا له اذان سره له کور ووتل،دابه که ژمـی وو اوکه به اوړی،ددوی لپاره بې تفاوته وه،دورځې به يې دوه درې کیلو ماهیان نیول،پلاربه ورته لکه دبادار اخوادیخوا ګرځېده،یودره وال چره ایزټوپـک یـې لاره دمرغانوپه ښکار پسې بـه ګرځېـده اوکـوچني ماشـومان بـه پـه خپلـو خواریواخته وو.

ولي دډېرې غریبـۍ ترڅنـګ دومـره ظـالم اومستبدشـخص وو،چـې دغـه کوچنیوماشومانوته بـه یـې دیـوې وړې تېروتنـۍ لـه املـه دومـره سـخته سزاورکوله،چې هېڅ دانسانیت له شان سـره بـه نـه وه برابـره،دده دهمـدې ظلمونو له امله يې مشر ځوی چې زري به يې ورته ویلـې یـوه ورځ دماهیـانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلورلوپه بهانه بازارته ولاړ او بیارانغی،نژدې دوه کاله لا درکه وو،یوه ورځ مازیګرمهال وو،دکورپه طرف روان وم، دولي خبمې ته مې فکر شوچې مخې ته یې دده خپل ماشومان اودوه درې نورې ښځې ژاړي،زړه کې مې راتېره شوه،لکه چې دې ظالم خپل کوم ماشوم وژلی دی،ځکه چې هېڅ شک ترې نه وو،خیر پوښتنه مې وکړه ،خوهغه شخص راته وویل چې دولي هغه ورک شوی ځوی،زري په جلا ل اباد ښآر کې په یوه ترافیکي پېښه کې وژل شوی او دوی یې مړی دننګرهار د عامې روغتیاپه روغتون کې موندلی دی،دګاونډیتوب اوهمدردۍ له مخې مو دقبرپه تیارولو او دتدفین په چاروکې مرسته ورسره وکړه،دربیمه ورځ وه چې له ننګرهار څخه څوک راغلي وو،ولي ته یې ویلي وو،چې تاسوکوم مړی تېره ورځ دننګرهار دعامې روغتیا له روغتون څخه راوړی دی هغه زموږدی،او غواړو موږ قبرلوڅ کړو،خو ولي ورته ډېرسخت په قهرویلي وو،تاسو اوس په مابانديې ریشخندوهئ؟ایازه درته احمق ښکارم،چې اوس به خپل ځوی هم نه پېژنم؟خوهغوخلکوهم ډېر اسرار کاوه،چې بایدیوځل قبروکني،همداسې وشول،هماغه وو،چې قبر یې راوسپړه،دلحد دسر یوه تېږه یې چې پورته کړه،مړی لا هماغه شان تازه وو،چې یې کفن له مخ څخه ورته لرې کړ،یوځل سرې چیغه کړه!! داخوپه رښتیا زلمی دی،څوشېبې راغلیو خلکوورته وژړل او بیایې له قبر څخه راپورته کړ، تابوت یې له ځانه سره راوړی وو،مړی یې پکې ځای پرځای کړ او روان شول.

ولي دوخت په تېرېدوسره په هغه ځای کې له ډېرو خلکوسره وپېژندل،له هر راز خلکوسره یې راشه درشه پیل شوه،هغه دخلکوخبره سم خرابات وو،بچیوبه یې ګټله ،ده به مصرفوله اومزې به یې پرې کولې،ژوندیې همداسې تېرېده،یوه یې نه دوه کېدله،دځینوپه ویناښ په ډنګ حیران وو،کله به چې په کلي کې واده ،کوژده یادخوښۍ کوم بل پروګرام وو نو نڅاګروته حاجت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، ولي او ورسره څو نور ګډېدونکي هم وو،دوی به مــلاوې تړلــې وي،داســې سیل به یې ورته کاوه چې دډولکي مار او سورنه چې به یې ببخ وو ېست.
د اولادونو په همدې بــدبختۍ کــې یــې هغــوی دځــوانۍ پــه دُرشــل پښــې کېښودې،خوداچې ظلمونه پرې تردې اندازې زیات وو،چې هر ه لحظه بــه پــه ژوند نه بلکې په مرګ خوښ ښکار ېدل،نودشته عذابونوترڅنګ ورتــه ځــوانۍ هم په ژوندکې بله ستونزه شوه،هغه داچې کله به وحیده دماهیانو نیولوپاره له کوره ووته نو په لاره کې به دکلي کوڅولوچکان ورته ولاړ وو،یابه یې پــه هغــه ځای کې چې دې به ماهیان نیول،ورته مورچلې جوړې کړې وي،خودابېچاره به چې له کور له وروڼوسره ووته نو لکه دبګۍ داسپې پشان به یې یــواځې خپلــه مخه لیدله،اخودیخوایې نه شول کتلی،له ډېر احتیاط او فکر سره ســره بیــاهم پلار په سل نومونویادوله اودې حد ته به یې وهله چې،له ځایه به د پورته کېدو نه وه،چې دایوه نوې ستونزه ورته راټوکېــدلې وه، هغــه دومــره حدتــه خپــل اولادونه وېرولي وو،چې کله به یې یو اولاد واهه نو بل به له وېرې خلاصولی نه شواونه به دومره جرئت پکې وو چې په زوره یې ژړلي وای ترڅــو یــې څــوک مرستې ته راشي،هغه زموږپه ټول کلي کــي پــه ظــالم مشــهوروو،چابه ورتــه چرسي ویلي اوچابنګي.
یوڅه وخت وروسته زموږ له کلي وکوچېد،خوداسې ویل کېدل چــې دلغمــان ولایت ته په ګرځېدلي سړک دسرخکانوپه سیمه کې مېشت شــوی دی اوپــه دې وخت کې یې هغه ورک اومړ شوی ځوی هم راپیداشوی دی،خوداځل هغه مطیع الله هم له ځانه سره په هواکړ،اوپه خپله مخه ولاړ،دهغه عاطفه او مینــه دومره ژوندۍ وه چې په خپل ورور یــې نــور هغــه شــان ظلمونــه نــه شــول زغملی،خو دولي لپاره اوس هم داکومه مهمه او دتشویش وړ خبره نه وو،ځکــه چې اوس یې په کور کې نورې لوڼې عابده،بي بي هوا اوفهمیده، دومــره لــویې شوې وې چې د زري ،مطیع الله اووحیدې تشه ډکه کړي،اودهغوی چارې مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسي،دوی هم دژوند په دې اړو دوړ کې رالویې شوې وې،دپلار له هر راز ظلم او ستم سره بلدې وي ،چاته به یې شکایت نه کاوه، ځکه پوهېدلې چـې داورځ به حتماً په دوی راځي نوځکه یې په چپه خولـه خپلـو مسـؤولیتونوته غـاړې کېښودې.

له یوڅه وخت وروسته ببرته زموږ طرف ته راغی خو داځل زمـوږکلي تـه نـه بلکې زموږ له کلي یو کلی بره،منصور کلي کې یې واړول،او داځل یې په خپـل ویروس (ظلم)هغه خلک تر دوه سـپوږمو راوسـتل،خواوس زه تـرې ډېـر نـه خبربدم ولې چې نور ماته هم له کورنۍ سره داقتصادي ستونزې حلـول راپـه غــاړه شــول،خو ډېــر ډېــر شــکر دلــوی خــدای ج اداء کــوم چــې یوحلیم،مهربان،باعزته،داولادحق پېژندونکی اومینه ناک پلار یې راپـه برخـه کړی دی،چې په ژوند کې ورځه دیوې زرې په اندازه ګیله هم نه لرم،اونـه یـې کله په دې مجبور کړی یم ترڅو له هغه سره په کارونوکې مرسـته وکړم،هغـه زما او زمادټولې کورنۍ ډېرخیال ساتلی دی،خوددې هرڅه ترڅنـګ دعـاکوم چې ای خدایه کاش وحیدې ،زرې،مطیع الله،عابدې،بې بي هوا اوفهمیـدې تـه دې هم یومهربان پلار ورکړی وای،چې کمترکمه خو یې په خپله زنده ګۍ کـې له خپل عمر څخه یوڅه خونداو لذت اخستی وای، خو افسـوس چـې داسـې نده،هغه به خپل اولادونه وږي هم نه پرېښودل،هغه خوراکونه به یـې ورکـول چې ډېرو معتبرو خلکوبه نه شول کولی خو دهغې نه ورته زهر ډېر ښـه وو،لـه هغوی بېچاره ګانو څخه یې د بیربل پسونه جوړکړي وو،دورځې به یې پـه ښـو سرځایونوکې وڅرول او ماښام به یې دلبوه مخې ته وتړل.

یوه ورځ خبر شو م چې وحیده یې ځانتـه بـدل کـړې او بـل واده یـې کـړی دی،نژدې یوکال یې دواده ووت،له همدې خبر څخه څو ورځې لانه وې تېـرې چې په کور کې مې له پلار سره په موبایل خبرې کولې چې زموږ دکورنۍ کـوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړي مې پلار ته څه وويل،نوهغه ماته وويل چې خبرشوې؟ماورته ژر وويل نه خير خودی له څه شي ؟

هغه راغبرګه کړه: ولي خپله نوې ښځه ووژله!!له دې خبرې سره مې دبدن وېښتان ودرېدل،بې اختياره مې له خولې ووتل،هی لعنت دخدای شه په داسې بې شرفه مخلوق،هغه بېچاره يې په سيخانو دومره وهلې وه،چې ساه يې پرې وېستې وه،دډېروخبرو توان راکې پاتې نشو،فقط دومره مې وپوښتل چې (مشره ښځه) يې چېرې وه ؟پلار ځواب راکړ هغه خويې لاپخواشړلې وه،هغه خپلې ښځې ته دښځوپه نړيواله ورځ په ډالۍ کې مرګ ورکړ او ژونديې ورڅخه ګانه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناراضه مزدور

د بر ښنا اوسپنيزې پايې ته يې تکيه وهلې وه اوپه لاره دپليو تېر يدونکيو وګړيو لاسونو او جېبونوته يې کتل، ورته را رسېدونکي هر شخص به چې جېب کې لاس ښکته کړ ده به و انګېرله چې اوس به پيسې ورکړي، خو چې هغه کس به خالي لاس يا موبايل را ووېست بېرته به يې تندی ګونځې شو.

يو ځوان يې په څنګ کې بر ېک واخست، جېب ته يې لاس کړ او په پوره حوصله يې د پنځوس افغانيو نوټ ورکړ او ترې روان شو.

لغړ ماشوم له ډېرې خوشحالۍ نوټ د جېب پرځای خلاص ګر ېوان کې واچاوه خو چې ويې ليدل پنځوسي يې سينه لمس کړه ژر يې راووېست اوجېب کې يې واچوه ،خواته يې راغلم ورسره کېناستم، ورته ومې ويل ايا ډېر خوشحاله شوې؟

د سر په اشاره يې هو وويل،پوښتنه مې ترې وکړه : دورځې څو روپۍ پيداکوې؟

ټکنی ځواب يې راکړ :کله شل کله ډېر اوکله کله پنځوس.

خبره مې يې ورقطع کړه : ولې دروغ وايې همدا اوس خو دې درې نفرو اويا روپۍ درکړې،يواځې هغه يوه هلک پنځوس درکړې نوته بيا ولې وايې چې کله شل اوکه پنځوس ګټې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک ناراضه اسوېلی وکړ راته کړه یې هو خو ماته په پنځوسوکې لس روپۍ راکوي.

څه؟ څوک داکار کوي؟

هلک شاوخوا وکتل ویې ویل هغوی.

ماورته وویل خوهغوی څوک دي؟

ویې ویل: هغوی چې موږ هر سهار خپلو ځایونوته بیایي.

داچې مخکې مې څو ځوځله اورېدلي و چې اوس په ښار کې چوکونه او سړکونه سوالګروته په کرایه او اجاره ورکول کېږي نو پوه شوم چې دا ماشوم هم دکومې پروژې کار کوونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم ځل ناکام

بې له دې چې دهغه لورته وګوري،اواز یې پرې وکړ هارونه!ای هارونه!تاته وایم،ګوره چې بیا غړ نه راته کوي،بیا دپلار اومور ترمخې ما ملامتوي،هغې همداخبرې له ځانه سره کولې،چې ده پرې برچ وهل،غلې شاا!،بلادې په دې تور مخ شه،څل ځله مې درته ویلي چې زما ددرس ویلو په وخت کې مه راسره غړېږه،جلی یې وویروله،غلې په خپل ځای کې مېخ شوه،لږه شېبه وروسته یې سرد هارون خواته کوږ کړ،دسترګوله کونجه یې ورته وکتل،هغه بیاهم د پخواپشان،په کتابچه کې رسمه شوې طیاره درنګوپه واسطه رنګوله،یواځې درنګو کښېهاری اودپزې سوناېې ختله،شین خالی دشونډوپه سر وخندل،په مخ کې ایښې اوږده نانځکه چې ژېړطلایي وېښتان یې لرل،دسپین مساله یې کمانک په واسطه یې پورته ورته اړولي وو،دښي لاس په ځنګل کې یې تور دستکول بندشوی وواودمردکو (توشلو)پشان شنې سترګې یې دخوځولوپه وخت کې خلاصې اوبندې کېدې،راپورته کړه،ورسره په خبرو شوه.

راځه شینوګۍ!نه دې راسره غړېږي څه پرواکوي،ته به وګوري مابه هم اغا په مختب(مکتب) کې واچوي،بیابه ته وګورې چې زه به له هارون نه هم تکړه شم،،شینوګۍ!زه ګوره بیاپه تاباندې نه غوصه کېږم ښه!

هارون چې تردې دمه په رسم اخته وو،مخ یې ورته راواړوه دپزې له کش کولوسره یې دهغې دخولې پېښې ورته وکړې.

زه درباندې نه غوصه کېږم،ماهم مختب کې اچوي،تا تورمخې اول څوک په مکتب کې پرېږدي هم نه!ته نوله ماسره امتحان وهلی سې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین خالی، شینوګی دکوچني ماشوم پشان په ډېر مهارت سره په غبرږ کې ټینګه کړه یولاس یې ترې لاندې اوبل یې پرې له پاسه ونیو،هارون ته یې وکتل،اودپوزې په مونجولوسره له کوټې ووته.

څو ورځې وروسته یې پلار په رښتیاهم شین خالی په مکتب کې شامله کړه،نجلی په ډېره خوښی اولېوالتیاسره ښوونځي ته تلله،په لومړیوکې یوڅه کم جرئته وه،ځکه چې له خپلو همصنفیانوسره نوې او نابلده وه،خو دوخت په تېرېدوسره ښه شوه،پلاربه یې کله کله ،ښوونځي ته ،داحوال اخستوپه خاطر ورته،خوهر ځل به داستادلخوادشین خالی په هکله له صفت اوستاینې سره مخ کېده،چې پلاربه یې هم ډېر ترې خوښ شو،خوبرعکس هرځل به استادله هارون څخه سرټکاوه،شکایت به یې ترې کاوه،له نورور همزولواو همصنفیانوسره به یې دده له شخړو خبراوه،هارون څوځله دپلار لخوا ورټل شو،خوهغه به یې قصد له شین خالی اخسته،تل به یې وهله،ورته ویل به یې ورته ستاله لاسه زماژوند تریخ شوی دی،تل مې پلار وهي،په ښوونځي کې هم راته لوی غم جوړه شوې یې.

پلاربه یې ورته ویل چې ته هم باید ځان دشین خالی پشان عیار کړې،ټول استادان اوملګري یې ورڅخه خوښ دي خوله تانه ټول شکایت کوي.

دوی دواړه یې په یوه خصوصي(شخصي) ښوونځي کې شامل کړي وو،خو هارون له شین خالی یوکال دمخه داخل شوی وو،بله ورځ یې امتحانونه پیل شول،هارون به خوبونه کول،ټوله ورځ به یې لوبې کولې،یواځې کله به یې چې دپلار دراتګ وخت شو نو کتاب به یې راواخست خو شین خالی تل درسونه ویل،اوهڅې به یې کولې چې ښې نمبرې واخلي اوپه عمل کې هارون ته ثابته کړي چې په رښتیاهم تکړه ده.

ازمویني خلاصې شوې،دنتایجو داعلان ورځ وه،په دوی پسې موټر راغی،خو چلوونکي هارون ته یوپاکټ ورکړچې داداري لخواورته ورکړل شوی وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخــویې پلارتــه ورکړي،هــارون پاکــټ پلارتــه ورکــړ اوبېرتــه مــوټر تــه وخاته،چلوونکي ته یې وویل روان شه،خوهغه ورته وویل لږصبر وکړه،پــه دې وخت کې دهارون پلار له موټروان سره روغبړ وکړ،اوپــه مخکــې ســېټ کــې ورسره کېناست،هارون او شین خالۍ حیران وو،چې څنګه یــې پــلار لــه دوی سره نن په موټر کې پورته شوه،ښوونځي ته چې ورسېدل،دنتایجو اعلان هــم خلاص شوی وو،خوبیــاهم دهــارون پــلار دښــوونځي دمدیرلخواشــاګردانوته وروپېژندل شو،اودهغوی دواړو نتایج یــې پــه لاس ورکړل،کلــه چــې نورګــل دخپلې لور او ځوی نتیجې ولیدې،معلومه شوه چې ،شین خالۍ په خپل ټولګي کې اول نمره او هارون ددوهم ځل لپاره هم ناکام شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(1_4_3)

په یوه ناپېژانده ماحول او چاپېریال کې مو یواځې د سلام او علیکم تـر بریـده سره وپېژندل،هغې په یوه لوړ دولتي پوسټ کار کاوه خو زه دیوې غیر دولتـي اداري مامور وم،هسې خو دواړه مامورین وو خو فرق موپه دې کې و چې دهغې موقف،رتبه،زده کړې،عمراوهرڅه تر ما لوړ و،په دوهم ځل مې بیا په یوه ځـای کې ولیده تر ځو خبرو اترو وروسته یې خپله دفون شمېره راکړه ،راته کړه یې که کله اړتیا پېښېده او پوهېدې چې زه مرسته درسره کولی شم ،نو په ډاډمن زړه فون راته وکړه.

څه وخت وروسته مې رښتیا هم په هماغې اداره کې چې دې پکې کار کاوه کار پیداشو او کار مې هم تر ډېره بریده په همدې پورې اړوند و،فون کول مې ورته مناسب ونه بلل،په داسې حال کې چې له یـو ډول نـاروغۍ سـره هـم لاس او ګریوان وم، ډېر ګرځېدل هم راته ښه نه ول،خیر د فون کولو پرځای مې ورتلل مناسب وبلل،همداسې سوکه سوکه ور روان شوم هغه زما له ناروغۍ خبـره وه ،کله چې یې دفتر ته ورسېدم تر اجازې غوښتو وروسته یې کـاري خـونې تـه ننوتم ،همدا چې ویې لیدم له خپل ځایه را پورته شوه ویل یې ایا دومره اړیـن کار و چې په داسې حال کې په خپله راغلې؟ تاته خو ما د فون شمېره درکـړې وه ولې دې زنګ راته ونه واهه.

ماورته وویل خیر دا مې مناسبه ونه بلله چې د یوې وړې خبرې لپاره هم درتـه فون وکړم،په څوکۍ د کېناستلو یې راته وویل ،خپلې خـدمتګارې تـه یـې د چای راوړلو سپارښتنه وکړه ،بیا یې ماته وویل ښه نو وایه څه کار دې و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړین کار چې ورلپاره تللی وم ورته ومی ووایه هغې یې هم داجراء کېدو ژمنه وکړه خو له مایې هم ژمنه واخسته چې بیا ددومره کوچنۍ خبرې لپاره ځان په عذاب نکړم بلکی زنګ به ورته وهم.

دهغې له نېکو اخلاقو او واقعي خدمت نه ډېر متاثره شوم ،هغه د ځینو خلکو خبره په زړه مې راننوتله ،تر دې وروسته به مې کله کله زنګ ورته واهه پوښتنه به مې یې کوله اوس مو اشنایي ډېره زیاته شوه،یوه ورځ مې زنګ ورته وواهه چې څه کار ورسره لرم راته ویې ویل : اوس خو رسمیات ختم دي سهار په ۸بجې دفتر ته ځم او راشه چې له نږدې وګورو ،نه پوهېږم چې هغې ولې غوښتل ما له نږدې وګوري سره له دې چې کار تر پخواني هغه ډېر کوچنی و،سبا یې دفتر ته ورغلم دا لا نه وه راغلی ،بلخوا په ماهم ددفتر دتللو ناوخته کېده ،زنګ می ورته وواهه ځواب یې هم رانکړ،فکر مې وکړ چې هرو مرو مصروفه شوې او یایې ژمنه هېره کړې،ناچاره یې له دفتره راووتم او دخپل دفتر په لوري رهي شوم،۱۵۰ متره مزل به مې کړی و چې په مخه راغله، له لیدوسره یې رانه بخښنه وغوښته ویل یې بېرته وګرځه زه هم ورسره روان شوم ،داچې دځوانۍ جوش اوخروش و نو له دې سره په لاره ګډ تللو یوډول خوند راکاوه ،خدای شته په زړه کې مې ورته احساس پیدا شو، لنډه داچې زموږ د خبرو اړیکه په انټرنیټي اړیکو بدله شوه،زما ترڅنګ هغې هم زمالپاره یوډول احساس درلود چې زه یې په چټ او مسجونوکې دحروفو او کلماتو له استعمال څخه پوهېدم خو نه هغې دا جرئت لاره چې دزړه خبره وکړي اونه هم ما.

یوه ورځ مې دمینې دښکاره کولو څو کلمې د اعدادو په ډول په چټ کې ورته ولیکلې خو هغه پرې پوهه نشوه ،بېرته یې په ځواب کې وویل چې ددې اعدادو معنی څه ده؟ داچې زه وېرېدم هسې نه چې بده یې وګڼي نو خبره مې شاته وغورځوله له ځواب ویلو یې تېر شوم،خوهغې بیا هم اسرار او ټینګار کاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

،بالاخره مې له ځانسره پرېکړه وکړه چې معنی يې ورته وايم ،ترڅوبه دادزړه خبره په زړه کې پاتې وي راځه په خوله يې راوله ،که يې بده وبلله نو اړيکه به مودتل لپاره له منځه ولاړه شي اوکه يې بده ونه ګڼله نو دا دوستي به مو په حقيقي مينې واوړي.

همداسې مې وکړل،هغه اعداد (۱۴۳) چې د انګليسی حروفو له (I love you) سره برابر و،کله چې مې ورته داسې وليکل ځو دفه يې له حيرانتيا په مسج کې ښځښځه راوليږل خوما ځان غلی کړ،له عکس العمل ښخه يې وپوهېدم چې بده يې ونه ګڼله بلکې دې هم زما له خوا دهمدې خبرې د اورېدو انتظار کاوه،خبرې مو وغزولې هغې راته ويل چې ما لاپه دې برخه کې فکر ندی کړی ،خو زه پوهېدم چې فکر يې کړی دی،يوه ورځ هغې هم راته مثبت ځواب ووايه، اوس نو اشنايي په حقيقي دوستۍ او دوستي په حقيقي مينه واوختل کله کله به يې ښنګ ته ورتللم،خو ددې لپاره چې ددفتر همکاران يې په مونږ پوه نشي له ډېر کېناستلو او خبرو مې ډډه کوله.

يوه ورځ مې ورته وويل :

مرغلرې! ته ولې زموږ کورته نه راځې،يوه ورځ راشه چې له خپلې کورنۍ سره دې معرفي کړم هغې هم منفي ځواب رانکړ خو ويې نه ويل چې کله راځي،ځودفه مې بيا ورته وويل اخر يوه ورځ راغلله زما کورنۍ يې وليده موږ هم خوشحاله شولو او داهم خوشحاله وه،په همدې ورځو کې مې يوه ورځ بيا راوغوښته خو دابنه ده چې زموږ مينه دوه طرفه وه نه به هغې اونه به ما دهغې خبره ځمکې ته غورځوله.

يوه ورځ په کور کې يواځې وم زړه مې هم ډېر تنګ و مرغلرې ته مې فون وکړ ورته ومې ويل چې کور کې هېڅوک نشته راشه چې فکر مو بدل شي،په سر کې زړه نازړه وه خوداچې زه او زما مينه ډېر پرې ګران و ويې منله خو نن نه بلکې سبا يې د راتللو ژمنه وکړه،داچې يواځې وم نور کارونه مې په شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښنودل ،بلا مې ورپسې کړه ،دهغې راتللوته مې اماده ګي پيل کـړه، کارونـه دومره نه و خو زه يو ډول ذهني وارخطا بر ښنېدم،هره خوابه مې چې نظـر اړوه يوځه به راته ناسم ښکاره شول،هغه به مې پرځای کړ بيا به مې بل څه ته پـام شو بس ګرد تاوېدم.

بالاخره سبا شو،ټېليفون مې ورته وکړ ويل مې له ژمنې ځخـه خوبـه نـه وي اوښتې خو هغې وويل چې درځم .

له لږ ځنډ وروسته مې بيا ورته زنګ وواهه چې غـوړی يـې پورتـه کـړ سـاه نيولوې وه، د بوټانو ټقاېې خته پوه شوم چې راروانه ده ويل يـې دېـر ناراحتـه يې؟ دادی در روانه يم.

غوړی مې کېښود خو رایاد شو چې داپوښتنه خومې ورنه ونکړه چې کوم ځای کې ده،خير هرچېرې چې وي رابه شی.

اوهو هلکه ! ته خو هم په ځآن لږ ګوتې ووهه که څه هم پـاک کـالي مـې لـه سهاره اغوستي و هنداري ته ودرېدم په وچو وېښتانو کې مې ګمنز تېره کـړه ويښتان مې شک شک ودرېدل خوند يې رانکړ،دهليز ته ووتـم د اوبـو بـدنۍ اينښې وه ورغوی مې غوچ او له اوبومې ډک دواړه لاسونه مې پرې لامده کـړل، ګوتې مې په وېښتانوکې تېرې کړې پرلپسې مې د وېښـتانو دغوړولـو تېـل را واخستل دې ته مې هم د چپ لاس ورغوي کې کنده جوړه کړه کله چـې مـې بوتل دهندراې په رپک کېښود بې تولې شو او لاندې ځمکې ته يې ور ودانګل ،داچې سرپوښ يې ما ټينګ کړی نه و نوپه هواکې هغه هم ورڅخه والوت تېـل ټول زما په کمېس راتوی شول ، اوه خدايه! دامې څه وکړل اوس خوبه مرغلـره را ورسېږي اوزه نورې اوتوکړې جامې هم نلرم،دابه نو څنګه شي.

ناچاره مې هغه جامې چې سهار مې وېستې وې بېرته واغوستې هغه هم ډېرې خبرنې نه وې،سر مې شانه کړ خو له کاليو مې راضي نه وم ،نن مې بايد له نورو ورځو ځان ډېر ښکلی کړی وای ځکه اخر مې معشوقه راروانه وه او يواځې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې ورسره ګورم، دروازه مې هم خلاصه پرېښوده ماويل چې ټک ټــک تــه يې اړتيا پاتې نشي مرغلرۍ ته مې هم دفون پرکرښه وويل چې دروازه خلاصه ده او نېغه خونې ته راځه،زه دکوټې په منځ کې ولاړ وم د انتظــار شــېبې مــې شمارلې د فون لوی سکرين ته مې کتل دڅه شي په ليدو بوخت وم چې دکــور دروازه راخلاصه شوه کور حويلۍ نه لرله د يوې کوچنۍ خونې په اندازه دهليــز و ،هغه دکور ښتن دکرايې لپاره جوړ کړی و اصلاً د هستوګنې وړ هم نه و خو موږ مجبوريت لاره چې پکې اوسېدو،دروازه چې خلاصه شوه ګورم پــه تــوره جوړه کې دنګه اودښکلې څهرې لرونکې ښتنه نجلۍ په داسې حال کې چې په ګلابي شونډو يې موسکاه جال خور کړی و دهليز ته په راختلو پاړکو (زينو) راپورته شوه.

لاهم د کوټې په منځ کې ولاړ وم ماهم د موسکا په ډول شــونډې ســره بېرتــه کړې خودهغې روب داب دومره راباندې زورور و چې د ګوتو څوکې مې ډېر پــه زور ورکړې او ښه راغلاست مې ورته ووايه.

دا کېناستله او زه لا ولاړ وم، ولاړم د انګړ دروازه مې قلف کړه، بېرته دمرغلرۍ څنګ ته په راتللو کې مې دوه ژورې ساه ګانې واخستې خونې ته ننوتم دالکــه د ګلانو په منځ کې چې يو تر ټولو لوړ اوښکلی وي په نــاز اوکرشــمو کــې تــر ستونې ډوبه ناسته وه ،زه يې هم تر خوا په ايخې بالښت تکيــه شــوم،د حــال احوال پوښتنه مې ترې وکړه لاهم د غرور په اسپ ناسته وه په داسې حال کې يې د صحت ډاډ راکړ چې مخ يې دتلويزيون په لورې و ، ښه شېبه دواړه غلــې و،زه ددې په هکله فکرونو واخستم له ځآنسره مې ويل چې دا خــو اوس هــم دفون له لارې يوډول او مخامخ بل ډول ده،بيا مې وويل ددې لپاره بــه داســې کوي چې ماتر خپل تاثير لاندې راولي کله به مې ويل نه ! دابــه شــرمېږي پــه همدې سوچونو اوګروهنوکې وم چې د ټيټې خندا اواز مې تر غوږو شــو،خوبيا يې هم نه راکتل ،ماهم دسترګو غشي هغه لور ته مخامخ کړل چــې دې هــدف

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځولی و، دادفه یې نو خندا ته تشویش کې شوم چې ښه دې به ولي خنـــدلي وي او داولې له ماسره خبرې نکوي؟

همدې کشمکش کې وم لاس مې د بالښت په اوږه اړولی و چې له ګوتو ونیـــول شوم دومره لوی ټکان مې خوړ لکه برق چې نیولی اوســم زړه مــی درزا پیــل کړه، له دې سره د مرغلرې له خولې یوه زوروره خندا راووته ،لکه لمده لښـــته په ملا قاطېده را قاطېده او خندل یې زه هم خپلې بې ځایه وېــرې تــه خنــدا واخستم ډېره شېبه مو وخندل خو زما خنداتر ډېره بریده له مرغلرې ســره د ځان عادي کولو لپاره وه،په خندا کې مې ورته وویل ډوډۍ بــه وخــورو بیابـه خبرې کوو،موږ یو هم وږي نه و خو هسې عــادت مــووکړ ،مرغلــرې خــوبیخې بازاری خوراک وکړ هسې دګوتو څــوکې بــه یــې کاســې تــه ورښــکته کــړې دسترخوان مې ټول کړ خبرې مو پیل کړې هغې راته کړه : ایا تــه رښــتیا زمــا لیدوته دومره تږی وې؟

ماورته وویل ولې ته یې نه منې؟

هغې وویل ولې یې نه منم چې شک مې کولی بیا له هغې ځایــه تــردې ځایــه ستالیدو ته راتللم؟ اوهغه هم په داسې حال کې چې په کور کې دې نور څــوک هم نه وي؟

او ای! ته دې دې جاموته وګوره ولې نورې جامې نه لرې ؟

ماورته وویل لرم یې خو ستا له راتلونه مخکې رانه پرې دسر غوړولو تېل تــوی شول،بیا یې وخندل پښې یې وغزولې څو ثانیې یې سترګې زما په ســترګوکې وګنډلې له ځآنسره مې وانګېرله چې اوس به می بیا په کوم ځای نیوکــه کــوي ،راته کړه یې رانږدې شه او په غېږ کې مې سر کېده.

له سترګومې نظر والوت،یخ ونیوم هېڅ مې دهغې له خولې دداسې خبرې تمه نلرله ،خومایې چې حوس او غوښتنه لرله جرئت مې نشو کولی فکــر تــه مــې وخت ورنکړ بس سر مې ورته په غېږ کې کېښود له سر کېښودو سره یې ژوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داسې بنده بنده ساه واخستله لکه د وچې سیلې میاشت کې چې په چا د یخ اوبه واچوي،مالپاره هم همداسې و په قراره یې پښې راټولې کړې اوپه غېږ کې یې دومره کلک ونیوم چې خوله او پوزه مې دواړه بند شول، تنفس مې هم ډېر په سختۍ اخسته خو دپرېښودلو غوښتنه مې نه کوله ځکه داشېبې مې ډېرې محدودې اوحتی ثانیې بللې.

څو شېبې وروسته یې سست کړم په مخ مې یې راته لاس کېښود ویل یې : صادقه! پوهېږې چې ولې مې دومره خوښ یې؟

خپل ښي لاس مې د مرغلرې د اوږدو زلفو لاندې له غاړې تاو کړ ورته ومې ویل نه !

ویې ویل داځکه چې ته دخپل نامه په شان ډېر صادق او رېښتونی یې،کله چې په موبایل درسره خبرې کوم دخپل ځان په هکله ستا احساس له لرې محسوسوم ،ډېر وخت زه له خپل حده اوړم خو ته بیا هم سکوت اختیاروې اویواځینی خبره چې زما دزشتوالي په ځواب کې یې کوي همدا ده چې (له تاسره ډېره مینه لرم).

صادقه! زه ستا مینې اومحبت ته سلام کوم او داچې نن مې له هر رواج،دود او دستور له احاطې څخه پښه اړولې اودهر جبر زنځیرونه مې مات کړي داټول ستا د رېښتوني محبت نتیجه ده، او دا چې نن مې په خپله غېږه کې ستا سر ایښی داهم ستا د بې اندازې مینې محصول دی .

ګرانه!نن دخپل زړه خبره د لومړي او وروستي ځل لپاره په خوله راوړم او درته په جهر سره وایم چې زه (تنها له تاسره مینه لرم) ته زما لومړی او وروستی مینه یې.

مرغلرې زما وېښتانو ته مساج ورکاوه په ټیټ اواز یې راته خبرې کولې هغې په داسې حال کې چې د زړه درزا یې ما ډېره په اسانۍ سره حس کوله ،خپلې نازکې شونډې زما پرمخ راښکته کړې ترڅومې ښکل کړي خو ،اوښکې یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډو مخکې شوې ،له سترګو یې بېلې او زماپر مخ یې خوله ولګوله،دمرغلرو ددانو پشان نورې اوښکې یې هم زماپر مخ را تویې شوې،سلګیو واخسته، ټوله لړزېده ،زه یې هم خواشینی کړم نه پوهېدم ولې داسې کوي سر مـــې یـــې لــه غېږې پورته کړ،هغې ببرته زما په مخ لاس کېښـــود او زړه پـــورې یـــې ونیـــوم، مرغلرې خوله زما په خوله کېښوده اوپه بند ستوني ،جال جال سترګو او خـــپ اواز یې داخبره وکړه :

صادقه! کاش زه واده شوې نه وای!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل زرینه

نن بیا له معمول سره سم له ټولونه مخکې د شنې ونې لاندې راورسېدم له وچو وښونه په جوړې شوې سترنجۍ په دېره کې وغزېدم، داهغه یخه او شنه دېره وه چې هر کال به داوړي دګرمۍ موسم په رارسېدوسره سپن ږیري علي خان اکا په خپلو لاسونو جوړوله،په دې دېره کې یوه غټه دتوت شنده ونــه ولاړه وه چې له ډډنه به یې ایله ددوه غټوسړیو لاسونه تاوېدل،زماپه شمول بــه دکلــي ځو شوخ ماشومانو هره ورځ تر غرمې پورې پکې ساعت تېري کوله او دعلــي خان اکا نه به مو په زړه پورې کیسې اورېدلې ، هغه به مونږ ته داسې ټــوکې او کیسې کولې چې له ډېرې خندا نه به ډډه په ډډه اوښتو حتــی تــر دې چــې نوربه مو له ډېرې خندانه له سترګو اوښکې روانې شوې.

زه ناست وم ، علي خان اکامې لیده چې ځلورپټیه وړاندې یې په غوایانو باندې چې ده به ورته ((برګۍ))جوړه ویلې یوه (قلبه)کوله خو اواز مې پرې ونــه کــړ ولې چې نه مې غوښتل دده شوق متکورکړم هغه یوه پخوانۍ سندره پــه لــوړ اواز زمزمه کوله غږیې تر ما ښه په اسانۍ سره رارسېده ، له ځانــه ســره مــې ورته خندل ، چې سلیم اوناصر هم راورسېدل اولکه د تبک نیولو پسونو یې له ډېرې سترړیانه اینجه وهله، سمدستي په دېره کې پر ېوتل ،لس بجې به وې چې هغه هم قلبه خوشې کړه ، کُنده په پټي کې ولاړه، پاتې شوه او ده برګۍ جوړه ددېرې په لور را رونه کړه، هلته یې ورته په سپره کې ژور اخور جوړ کــړی وه ، په سر کې یې ویالې ته بوتلل اوبه یې ورکړې،بیایې راوستل په خپلــو خپلــو مېوګیویې وتړل، اواز یې وکړ براته بچو! له دېرې نه یوه غېږ خید(شــنه جــوار) راوخله او دغوایانو په مخ کې یې واچوه چې ډېر وږي شوي دي، برات لا تر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخته ما نه وه لیدلی چې راغلی دی،هغه هم سستي ونکړه غبږ یې له خیدنه ډکه کړه اودغوایانومخې ته یې په اخور کې وغورځول .
نور ترې دواړ ه راغلل،ټولو ورته سلام اوستړمشي ورکړه،زه را پورته شوم، په ختین جام کې مې ورته دشنې ونې لاندې له خښتې چاټۍ نه یخې اوبه رواخستې،لږې مې ورته په څټ کې تویې کړې،اخ اخ یې وکړ داکوم حرامي یې ؛مکوه چې شخک به شم ډېر ستړی شو یم،مخې ته یې راتاو شوم اوبه مې ورکړې،هلکانو ټولوپه یوه اواز ورته ویلې ،بوډا! نن به کومه کیسه راته کوې ؟ داچې هغه دبوډا په لفظ ډېر غوصه کېده نو یوځل یې ټول پسې واخستل اوله دېرې نه یې وشړل ،خوبیا سره راټول شول اوپه زاریو اوننواتویې ورته پیل وکړ،چې خیردی یوه کیسه خووکړه،چې نورنو غرمه ده علي خان اکا وویل: راځۍ نن درته زما د عکسرۍ د وخت کیسه وکړم، ټولوورسره ومنله.
کیسه یی داسې پیل کړه: دوه څلوېښتمه سنه وه ،موږ نه پوهېدو چې کومه سنه یې یادوله خو خبرې یې پیل کړې، یوه ورځ د غرمې یوولس نیمې بجې وې د شنو وښو پنډ مې په شا کړی وه،او د کور په لور روان وم د کوڅې په خوله کې (ګل زرینې) د مئینی ترور لور له مټ نه په ناڅاپه توګه ونیوم او کش یی کړم،علي ګیه! چیرته داسې بېغمه روان یی؟ کلي ته اسکر(عسکر) راننوتي دي ځوانان له ځان سره عسکرۍ ته بیایي بیا یي راباندې یوه ټوکه هم وکړه، چې ته خو هسې هم ځوان نه یې ورځه تاته به څه نه وایي ، ګلزرینه زما ډېره خوښه وه،نه پوهېږم چې دهغې به هم خوښېدم اوکه نه،خوتل به یې راسره ټوکې کولې،چې مایې هم له ټوکونه ډېرخونداخسته،یو وخت مې ورته دولسوالۍ له بازارنه،دځونډي جوړولو لپاره یوه کوچنۍ دمخ کتلو شیشه اولونګ هم راوړي وو.
زما په زړه یې د ډار روې ګډې کړی سخت یې ووېرولم ؛ پنډ مې ځای پرځای کېښود،لږ داسې ورمخکې شوم زمونږکور د کوڅې په اخر کې و،پدی ځای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوځه یو څه تاوه شوې وه او موړ(ګولایي) يې لرله، کله چې لـه ګـولايۍ نـه ورمخکې شوم ګورم چې همدا زموږ د کور پـه خـوا کـې يـو کلـه فيـل (واز) موټرولاړی دی چې خړ او نصواري رنګ يې و څوتنـه عسـکر زمـوږ ددروازې مخې ته ولاړ دي ټکان مې وخوړ، غوښتل چې بېرته وروسته ولاړ شم .

په دې وخت کې ،ادې مې چې له عسکروسره ولاړه وه راباندې فکر شـو،یودم يې چيغه کړه، هغه دی علي ځوی مې راغی ، رښـتياهم چـې پخـواني خلـک ډېردساده او صادقه وو، ددې له غږسره دعسکرو فکر هم زما په طرف شو، مـا غوښتل چې تېښته وکړم ، خو له پېښې به څه تېښته وي ، عسکرو وويل چـې ځای پرځای ودرېږه او ونه ښورېږي ، نور نو لړزه راباندې ولګېده داسـې شـوم لکه دپښو لاندې مې چې په روانو اوبوکې شګې رواني وي، د قدم اخسـتو نـه وم، ځای پرځای ودرېدم، هغوی هم راغلل او موټر ته يې ور پورته کړم.

موږ ورته له خندا لوټ په لوټ اوښتو او ده راته کيسه کوله ، لـه ختـين جـام څخه يې يو غړپ وکړ حلق يې تازه کړ اوکيسې ته يې ادامه ورکړه، زمـوږ لـه کوره يې سيده ولسوالۍ ته يوړم، درې ورځې ورسـته يـې لـه څوتنـو نـورو ځوانانوسره کنړ ته ولېږلم ، هلته مـو عسـکري پيـل شـوه ، څـه سـربه مـو خوړوم،یوکال عسکري وي ،ماچې کله اووه مياشتې تېرې کړې نـو ر مـې زړه تنګ شو، په کور پسې به ډېرخفه کېدم،خو مورته به مې غوسه راتله، يوه ورځ پټ دشپې دخوب له ځايه په څه بهانه پاڅېدم،او د تېښتې پرېکړه مې وکـړه، ډېرفکر کولوته مې وخت ونه ليد،نو همداسې روان شوم،درې ورځـې مـې پـه پښومزل وکړ،وروسته له درې ورځو نه مې ځان د ننګرهـار بهسـود ولسـوالۍ دبهراباد ته را ورساوه ، زه ډېر بلد هم نه وم ، څوځله مې لارې ورکې کړې، پـه بهرابادکې مې غوښتل چې له سـيند نـه پورېوزم،تکـل مـې وکـړ چـې پـه اوبولاهوکېږم ،ګورم چې څوعسکر هم دي او غواړي له ابونه پورېـوزي، ددوی په ليد يوځل بيا هرڅه رانه هېرشول، زلزله رابانـدې راغلـه پـه ابـولا نـه وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډشوی چې ژامې مې په کړپېداشوې، هغوی چې زما دژامو ډول وهل ولیدل، نو سم دواره راباندې پوشول،چې زه حتماً کوم کیس لرم اویاهم کومه پېښه په مخ کې لرم، نو یې بې له ځنډه راباندې سترګې راوو پستې ای دغل بچیه څه کوي غواړې چې وتښتې؟ ژرکوه ووایه چې له کوم ځایه راوتښتېدلې،اوچېرته ځې،ماهم دنرپشان ورته وویل چې له کونړ نه راغلم،اوکورته ځم.

په کونړ کې دې څه کول؟

هلته عسکر وم!

له لاسه یې ونیوم ،راځه اوس دې کور ته بیایو، ډېرې زارۍ او عزرونه مې ورته وکړل،خو غږمې یې وانه ورېده،یورانه مخکې شو اوبل راپسې،پدې چې بیا ونه تښتم ،خوهغوی لاپدې نه پوهېدل چې که چېرې ماته د تېښتې چل راته نو اوس به دوی څنګه نیولی وم!

ماورته وویل ښه نوبیا؟

ویې ویل: خړسرو ورځ موراباندې تېره کړه نور نو وړی شوی یم اوخبرې نشم کولای، شهصوار ورته وویل ،خیر دی اکا نو زیاتي خوبه کیسه هم خلاصه شوې وي خو د ا اخري یې هم ووایه چې بیا څه وشو، سړی په خندا شو چې آن په خوله کې یې دغاښونو دنه شتون له امله تالو ښکاره شو،موږ هم ورسره وخندل ،ویې ویل : بیاداسې وشو چې زما دتېښتې سزا داشوه چې یوکال عسکري مې په دوه کالوکې پوره کړه ، او وروسته له دوه کالونه د اول ځل لپاره کورته راروان شوم، چې دلارې په اوږدوکې ترخذ هم رانه ورک شو.

موږ ټولو بیا خټ وهل،په کړس کړس مو وخندل اوشور مو جوړ کړ،سلیم ورته ویل ښه نوبیا څه وشو؟ په خټ کې یې ورته خپېړه ورکړه نو بیاڅه خوکورته راغلم او چې راورسېدم نو داسې وم لکه څرنګه چې تللی وم،نه راسره تذکره وه اونه ترخذ، هېچاراباندې باور نه کاوه چې زما وخت به پوره شوی وي ،ټولوبه ویل چې علي خان له عسکرۍ نه راتښتېدلی دی،نور نوله هماغې ورځې نه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم او داسپېره پتې اودادی ترنن ورځې پورې پکـــې اوړم را اوړم، چـــې پـــه دې وخت کې نور نو پخه غرمه وه هغه ته يې مبرمنې د غرمې نـــاری راووړ او مـــوږ چې لکه دسپېرکوندکوبچي له ډېرو اوښتو او را اوښتو نه خـــړ پـــړ شـــوي وو د کورونو په لور وخوځېدواوپه لاره کې مو دعلي خان اکا کیسه يوبل ســـره پـــه خندا تکراروله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند رنګونه

ما دا منله چې دعصب،نصب او کلي کور له مخې مې ورسره پېژندګلوي او انشايي نه لرله خوپه دې باوري وم چې د زړه اړیکه اوپېژندګلوي مې ورسره تر نورو هغو ځوچنده زياته وه، هغه مې دخپلې کورنۍ له غړیو څخه یوه بلله،هغې هم په زړه کې ځای راکړی و اوپه ښکاره به یې راته ویل،چې تر بل هرچا ورته ګران یم اوس یې په خپل ژوند کې دهغو کلکواو پېچلیو غوټو خلاصول چې په خوله او غاښونو هم نا ممکن ول په لاس د خلاصېدو هیلې پیدا شوې وې.

هغې خپلې ډېرې مړاوې اوله منځه تللې هیلې دبېرته تازه او ګل کېدو په حال کې لیدلې او ماهم ډېرې هیلې ورپورې تړلې وې، هغه راته ډېره پیاوړې،ښکار بده، حتی د پردې تر شاه به مې دهغې په مخ او تندي کې د وړتیا او لیاقت کرښې لوستلې، هغې ډېر هنرونه لرل او له هریوه څخه یې ډېره په سمه توګه استفاده کوله،خویواځې یو هنر یې نه لاره چې هغه له جرئت څخه عبارت و او جرئت بیا د نورو ټولو هنرونو سرلاری او منعکسوونکی بلل کېږي.

په ډېرو کمو ورځوکې یې په خپل ځان ،فکر اوفعلونوکې ډېر مثبت تغیرات احساس کړل، یوه ورځ یې راته وویل:

زه غواړم په حقیقت کې یوه پیاوړې،متحرکه او ژبه وره سیاستمداره،لیکواله،وزیره او وکیله شم او ډېر مې زړه کېږي چې دا فکر او غوښتنې مې په حقیقت بدلې شي،نن مې په خپل زړه دومره باوري شوې یم چې آن که سلګونه زره خلک ناست وي نو مخکې به یې لکه دبلبلې پشان خبرې وکړم ،وروځې یې پورته واچولې د لرې شېبې لپاره دمکس کولو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر یې سترګې پټې کړې ،ژوره ساه یې واخسته ویې ویل : خوداهرڅـه بـه ښکلي وشي؟؟ دومره خو اسانه هم نده زه هم د چاپشان په ویښه خوبونه وینم.
ماورته وویل: کوم څه چې تا وویل دا هېڅ نا ممکن ندي ډېر پـه سـاده توګـه کېږي خوکه ته یې له زړه څخه وغواړې.
هغې ژر زما خبره را قطع کړه.
اتله!ما اوس له زړه څخه له هر راز سـتونزو، او کړلېچونوسـره د ډغـرو وهلـو اومقابلې کولو پرېکړه په جدي ډول کړې خوستا همکارۍ ته تر ډېره اړتیا لرم.
ماچې کله دهغې په سترګو او مخ کې په واقعیت سره له هېواد،خلکو او دنـدې سره جنون اومینه ولیده نو په کلکه مې دهمکارۍ ژمنه ورسره وکړه، هغې تـه مې ځینې لارښوونې وکړې،په خوشبېوکې په داسې حال کې چې رانه لرې وه خو دهغې په پخواني سست بدن کې مې یـو ډول ځـواکمن حرکـت احسـاس کړ،هغه دومره پیاوړې په نظر راغله چې فکر مـې کـاوه همـدا اوس یـوه لـوړ منصب لرونکې ده.
سبامې خپل ځای ته را وغوښته یوڅه لارښـوونې او سپارښـتنې مـې ورتـه وکړې، اوپه بله ورځ مې په یوه ټلویزیون کې د مېرمنو په یوه خپرونـه کـې د ګډون لپاره وخت ورته واخیست،پروګرام یې ډېر په زړه پورې مختـه یوړ،لـه همدې ورځې د ټلویزون د کار کوونکیو خوښه شـوې وه د رسـمي کـار کولـو وړاندیز یې ورته وکړ ترڅو همدا خپرونه چې خپله پکې مېلمه وه دکوربـه پـه توګه مخته یوسي.
خبره یې د مشورې اخستو لپاره راسره شریکه کړه ما هم پرته له فکـر کولـو ورته وویل : چې لومړۍ بریا دې مبارک شه او ورته ومـې ویـل چـې د هغـوی وړاندیز ومنې خو هڅه بایدوکړې چې له ژمنې سره سم خپل کارونـه معیـارې اوپرمختللې کړې،همداسې یې وکړل ،بله ورځ مې په یوه ورځپانه کـې دهغـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه لیکل شوې علمي مقاله ولوسته، خوښ شوم له ځانسره مې وویل چې زموږ ګډو هڅو او هلو ځلو رنګ راوړ.
ماته هم ټولنې ته دیوه اهل او دکاري وړتیا لرونکي شخص دتقدیمولو ویاړ راپه برخه کېده،اوهغې په ربښتیا هم زه ددې هرڅه لامل او دخپلوبریـاوو راز بللـم ،سره له دې چې په اوسنۍ عصر کې د هرچاد باور حلقه تنګه او محــدوده وي، خو هغې پرما ډېر باور کاوه،ماهم ډېره هڅه کوله چــې پــه ځــان دهغــې بــاور وروستي حد او اوج ته په رېښتینولۍ سره ورسوم.
له دې هرڅه سره سره په ښکلاکې ځینې ستونزې او تېروتنې وې چې بار بــار به ورڅخه تکرار ېدلې او دا عادتي تېروتنې یې زما هېڅ نه خوښــېدې،مګر پــه خوله مې ځکه څه نه ورته ویل چې داسې فکر ونکړي چې ګواکې زه په هغــې ځان غټ او مدمغ حسابوم، خوپه زړه کې به ډېر ورته ځورېدم،زه باور لرم چې ښکلابه فکر هم نه و ورباندې کړی خو ما دهغې دغه شان کړنې په یــوډول نــه یوډول د ځان توهین اوراته د اهمیت نه راکولو په معنی ګڼلې.
اخر مې یوه ورځ زړه ډېر لوی کړ او ورته ومې ویل :
ګوره ښکلا دا بار بار اشتباهات او بد عدتونه ستا شخصیت ،نوم او علمي سویې ته ډېره لویه صدمه رسوي،خو داچې متل دی وایي: (علت ورکېږي مګر عادت نه ورکېږي) دا اوس دهغې عادت ګرځېدلی و چې دخبرې ځواب به یې په خپل وخت نه درکاوه، فون ته به یې په خپل وخت ځواب نه وایه، پیغام بــه یــې پــه خپل وخت نه لوسته اوکه به یې ولوسته نو بېرته به یې ځواب ورکول اړین نــه بلل.
دا اودېته ورته نورې ستونزې وې چې د ښکلا د ورځني ژوند د بهبــود لپــاره باید جبران او له منځه وړل شوې وای، ځکه هغې ډېرې لویې هیلې او ارمانونه لرل او دهغو ټولو ارمانونو د پوره کولو لپاره باید هغې ډېره قرباني ورکــړې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داهرڅه يې له منځه وړي او يا بيخي کم کړي واي داځکه چې اور او اوبه هېڅ وخت نه سره جوړ ېږي.

اوس نو هغه يوڅه مطرح شوې هم وه، وخت ناوخت به ځينو انځوريزو او غږېزو رسنيو کې د سياسي، ادبي او ټولنيزو بحثونو لپاره هم ور غوښتل کېدله.

يوه ورځ مې د سهار پر مهال ورته وويل: ښکلا ! ته بايد دخپلو ټولو هڅو او فعاليتونو ترڅنګ خپله کورنۍ هم وپالي او دهغوی اعتماد بايد تل له تاسره وي زه پوهېږم چې ته په دې هرڅه پوهېږي خو غواړم بيا يې هم تاکيد درباندې وکړم او په دې دې پوهه کړم چې د ټولنيز او کورني ژوند چارې ټولې د اعتماد پر پايو ولاړې دي .

هغې هم په پوره سپېڅلتيا ډاډ راکړ او دخپل ژوند قهرمان يې خپل مشر ورور راپه ګوته کړ همدارنګه يې له خپل پلار څخه ډېر رضايت وښوده او راته ويې ويل چې په هره چاره کې له هغوی سره مشورې کوي.

نور نو زما او دښکلا ټولې هيلې د غوړېدو په حال کې وې مور هره ورځ دخپلو ارمانونو د اسمان له لمنې د ګرم او روښانه لمر د راختلو علامې اونښې ليدې،مګر هغه څه چې په دې اسمان يې لاهم خال خال وريځ ساتلې وه هغه د ښکلا هغه عادتونه ول چې زما له پيل څخه نه خوښېدل او هغې ته مې يې ډېر وخت په کنايوکې يادونه هم کړې وه.

يوه ورځ مې دېر اړين کار ورسره و نه يې فون ته ځواب ووايه،نه يې پيغام ځواب کړ اونه يې په مسنجرکې ځواب راکړ،سره له دې چې فون يې هم بند نه و او په مسنجر کې هم انلاين وه، تر ډېرو هڅو وروسته هم په دې بريالی نشوم چې په خپل وخت ورسره خبرې وکړم.

ډېرځنډ وروسته يې په مسنجر کې ځواب راکړ،څوخبرې چې مې ورسره وکړې هغه پوهه شوه چې زه خوشحاله نه يم نو يې همدومره راته وويل: ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره غوصه یې،د ځان د خلاصون لپاره یې ډېرڅه وویل خو زه اوس دښکلا له داډول خبرو اوکړنوسره عادت شوی وم.
ماخوستن مې په یوه مقاله کار کاوه چې رایاده شوه، مسج مې ورته وکړ، بیا یې ځواب رانکړ، وروسته یې یواځې سلام وکړ او نور یې هېڅ ونه ویل،تر ډېر ځنډ وروسته یې بیا په مسج کې لیکلي و:
پوهېږې! اوس مې سکوت دنده شوه، او دردونه مې خواږه ملګري،زه مې نور له خپلو تلپاتې دردونو سره ژوند کوم.
کله چې مې داخبرې ولوستې په سترګو مې تیاره شوه، زړه مې دومره سخت ټکان پیل کړل چې نږدې و وچوي، ژرمې بېرون ته منډه کړه،دژمي په سخته هوا کې ودرېدم،په تندي مې مړه ښوله راماته شوه، له ځانسره مې وانګېرله چې نور یې لکه چې کورنۍ د کورله کارونو پرته د سیاسي،مدني ادبي او ژورنالېستکي فعالیتونو اجازه نه ورکوي،ځکه په دې ورځوکې زه یوڅه شکي شوی هم وم، خواوس مې خپل فکر باندې ٪۱۰۰فیصده ډاډه وم ،خپلې ټولې هیلې ارمانونه او هلې ځلې مې د شپې په دې توره تیاره کې د ورکېدو په حال کې ولیدې،تر ډېر ځنډ وروسته په داسې حال کې کوټې ته را ننوتم چې ستونی مې شدید درد نیولی و،دکورنۍ دغړیو او ماشومانو شور ماشور هم راباندې بد لګېده په لړزاندو لاسونو مې موبایل را واخست او دعلت پوښتنه مې ورڅخه وکړه.
ښکلا ځواب راکړ:
بس اتله! دا ازاد شعر مې ډېر زیات خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ملګري

دماسختن لمونځ مې دالیکین ژبړې رڼاته په داسې حال کې وکړ،تابه ویل چې په کوټه کې دې ګرد چاپېره ژبړپلاستیک نښلولی دی،خوددې الیکین له رڼانه مې دومره خوند واخست باور وکړئ چې د راډ یابرق رڼاکې هغومره خوند نه وو،له لمانځه نه وروسته مې له خپلو درې تنو ملګروڅخه له یوه سره دزړه غوټه پرانیستله،هغه هم لکه زما خبروته چې تږی او وږی وه داسې په خوږه ژبه یې راسره دزړه خواله پیل کړل،زه یې د ېرزیات دځان په طرف جذب کړم،همداسې یې راته کتل یوه لحظه یې هم سترګې رانه نه اړولې اونه یې زه دې ته پر ېښودلم چې له دوه نوورملګروسره هم خبرې وکړم،له د ېروخبرو وروسته،یې راته له هغوی سره دخبرو کولو اجازه راکړه،ماهم مخ بل ملګري ته را واړاوه ،خودی یوڅه ګیله من راته ښکاره شو،البته دی به په دې ګیله من وو چې ولې مې اول له ده سره خپلې غورې پیل نکړې،خیر خوپه ماېجن حالت یې راسره دژبې په سر خبرې پیل کړې،کله به یې ګیله کوله اوکله به یې نازونه په زړه کې مې تېر ېدل چې،در ېیم ملګرخوبه هم راته ښه په قهروي،چې ولې له هغه سره خبرې نه کوم ،دسترګوپه کونجوکې مې ورته غلی غلی کتلې قسمت مې دلته کار نه کاوه چې له درې واړوسره مې په یو وخت کې خبرې نه شوی کوالی،له در ېواړوسره مې موضوګانې بدلې وې،وېر ېدم چې اواز رابآندې ونکړي،خوښه وهغه هم خاموشي اختیارکړې وه ،داسې نه وه چې ماله د ېروخت وروسته داسې ملګري پیداکړي وو،هسې خو،هره شپه،هره ورځ او هره لحظه داسې ملګري راسره وي اوکه داملګري راسره نه وي نو زما ژوند بیخي نیمګړی دی،بس لنډه به یې ووایم چې همدا دوستان، زمازنده ګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

،خوراک،ښکاک او تفریح دي،کله کله خوپه کور کې راته مور پلار یوه نیمه غوصه هم کوي او وايي چې له مور دې ښخي لاس اخستی دی،اوتل ته یې اوهمدا ملګري دي،خوزه په یوه له نازه ډکه موسکاترې ځان خلاص کړم،خوکله کله داسې هم پېښېږي چې ان له ماخخه دهغوی دبېلولو هڅه هم کوي اوپه څوځله خویې ورته ګواښ هم کړی دی دڅوشپېبولپاره یې زمااودملګروترمنځ یوڅه فاصله هم ایجاد کړېده،داځکه لکه څرنګه چې زه له خپلوملګرو سره دومره مینه لرم نو ددې لس چنده زما کورنۍ له ماسره مینه لري نو هغوی نه غواړي چې زه خپل ټول وخت له دوستانوسره تېرکړم،خودا اوس زماپه وینه کې نغښتې مینه ده ،چې وتل یې زماله وینې مشکل څه چې ناشونی کار دی،له دې ملګري سره مې هم ښې ډېرې خبرې وکړې،نور مې نوانداز اوکرکتر ورته داسې کړ،چې له دربیم ملګري سره هم څه ووایم،که څه هم زړه یې نه وو،چې پرې یې ږدم خو باید پرې ایښی مې وای،همداسې مې دربیم ملګري ته ورنږدې شوم،هغه چې په مخ یې ښکلی دسمال غوړولی وه چې رنګارنګ ګلانوباندې ښایسته شوی وه دده له مخ نه مې پورته کړ،خودې لا داسې خفه وو ،چې هېڅ یې نه غوښتل راسره سپڼ هم وکړي،نور مې نو ورته په عزر اوننواتو پیل وکړ،خوچاته یې وايي،زه فکر کوم ده به هم داسې فکر کاوه چې ولې مې لومړی ده ته نوبت ور نکړ،خیراخر مې له سترګو ورته اوښکې راغلې ،بیایې هم راسره نه منله،الیکین هم زمادمظلومیت او دملګري دغرور ننداره کوله اوخاموشي یې اختیار کړې وه ،چې ورسره یې له سینې یو تور لوګی هم راپورته کېده او په کوټه کې یې منډې رامنډې وهلې ترڅوله دې ځآی څخه دوتلولار ومومي،نور نو شپه ډېره تیاره وه ،چې دخوب مچۍ وچیچلم،داسې یې کړم چې نور مې ددې ملګري په مخ راته سترګې،پوزه،وروځې،زنه،خوله،هېڅ نه ښکاره کېدل،اخر مې ورته وویل چې نورې خبرې به سباته وکړو،هغودوه ملګروته مې ډېر وویل چې دده په پخلاینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مرسته راسره وکړي،خوهغوی لاله هماغه وخته چې ما وسره خبرې بس کړې وې،سرونه تاو کړي وو،زه هم دخوب مچۍ داسې وچیچلم چې زهرویې هرڅه رانه ورک کړل،همداسې مې سر کېښود،سهارلمانځه ته چې پاڅېدم دی لا راته هماغه شان څرنګه چې یې ماله مخ نه دسمال اخواته کړی وه،لوڅ مخ زمادخبروپه انتظار کې وو.

لمونځ مې وکړ بیامې دی راپورته کړ خبرې مې ورسره پیل کړې، خبرو یې ډېر خوند وکړ،څومره نازدانه اوله جادوډکه ژبه یې درلوده، خوداچې دشپې یې ولې راسره خبرې ونکړې ،ددې علت به زما په نظر داوه ،چې ماورسره سمې خبرې نشوای کړای ولې چې تر یوې نیمې بجې پورې مې هغو دوه نورو سره خبرې کولې،خودوی داسې وو،چې یواځې یې له ماسره خبرې کولی شوې،په خپلوکې یې سره خبرې ،رازاونیازنه شوای کړای.

یوځه چې زما ورته فکر ونه شو چې درته مې داګلالي ملګري درپېژندلي وای،فکر کوم تاسوبه وایاست چې ماخوددې ملګرو نومونه هم تاسوته وانه خستل،اندېښنه مه کوی اوس هم لاڅه تللي راغلي ندي، اوس به یې دروپېژنم، یو ملګری مې،(شړل شوی لمر)ښکلی ناول چې عمراسحق لیکلی او دهېواد تکړه اوبااستعداده ځوان شاعر،کیسه اوناول لیکونکي ګل رحمن رحماني صیب ژباړلی دی ،دوهم ملګری مې،د(پاچاخوب)چې ګران بدیع الزمان هاشمي په ښکلیوټکولیکلی دی چې په زړه پورې نادر داستانونه پکې دي اودریم ملګری مې هم د(لښکرګاه)په نوم یوه ښکلې مجله ووه چې دهلمند دفرهنګپالوځونانولخواپه ښایسته او مؤثرو مضامینو، مقالو، شعرونو، غزلو او ادبي ټوټوپسولل کېږي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی بایداعدام شي!

دې خبرې په ټول کلي کې د لویو او وړو په فکرونوکې د یوې معما په شکل خطور پیل کړ،چې دلومړي ځل لپاره د یوه هلک او نجلۍ له خولې اوربېدل شوي وو چې له یوبل سره مینه کوي.

د هر مجلس دمجلسي له خولې چې به خبره راوتله نوموضوع به یې کاملاً همدا نوې خبره وه، خوچابه په یوه ډول اوچابه په بل ډول کوله، هغه وخت کلي کې دمینې کلمه چا د پیسو په بدل کې هم نه شوه ویلی، ولې چې ددې کلمې ویونکی خو سوچه کافر بلل کېده .

مینه خولاڅه چې آن چا به جرئت نه شو کولی چې له خپل پلار او مور سره دخپل ژوند د ملګرې یا ملګري په اړه هم څه ووایي،نجونې خو ببخې داسې وې لکه هندو چې د غویي له غوښې پرهېز وي دکلي خلک راټول شول او په لوی جومات کې یې غونډه وکړه ترڅو د اشرف او شریفې په اړه تصمیم ونیسي چې څه ډول سزا ورته وټاکي ،دسزاټاکل حتمي وو،ولې چې نن دوی دخپل کلي له رسم او رواج څخه په ښکاره ډول بغاوت کړی وو او ترټولو له لوی څخه دلوی جرم دمرتکب کېدو هڅه یې کړې وه.

فیصله په دې وشوه چې سبابه د مسجد مخې ته په میدانۍ کې دواړو مئینوته ډېره درنه سزا ورکول کېږي،ځکه چې بیاڅوک هڅه ونکړي ،چې ددوی په وینا داسې نارواکارته زړه ښه کړي،خودا چې سزابه یې څه وي ،په اړه یې څه ونه ویل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې اشرف دخلکو له پر بکړې خبر شو نو يې ماذيګر د ګودر په لاره کې له شريفې سره وليدل اوپه جومات کې دنن ورځې په فيصلې يې خبره کړه،هغې ته يې وويل،زه نه غواړم چې دټول کلي پېغور په سر واخلم،زه دانه شم زغملای،ته دې په کورنۍ اوکلي کې چاسره دسترګو غړولو پاتې نه شې،زه حيران يم چې څه وکړم ،شريفې!! اخر ولې دامخلوق دومره ظالم دی ،ولی دوی مورته دهغې ګناه سزا راکوي چې کول يې حرام نه بلکې حلال او روا دي،دوی ولې هڅه کوي چې مور د لويو اوکوچنيوپه مخ کې رسوا کړي، ايا له دې نه مرګ بهتر ندی؟

شريفه چې تر دې دمه لکه بوت خاموشه ولاړه وه اوله سترګويې اوښکې رواني وې،د اوږده کوچاني ټکري څنډه يې ور پورته کړه اوښکې يې وچې کړې،له وچواو پتري نيولو شونډويې په ډېر زور خبره راووېسته :زه نه پوهېږمه چې څه وکړو،اشرفه تاته به مې تل ويل چې په دې خبرو لويه تيره کېږده،چېرته زه اوته او چېرته مينه،له ما اوتاڅخه مينه څه غواړي اوبياپه داسې يوه کلي کې چې ټول دمينې له نوم څخه کرکه او نفرت کوي،ښه نو اوس ته راته ووايه چې څه کول پکار دي ،داسې څه بايد وکړو چې له دې لويې او دټول عالم په مخ کې له دې بې عزتۍ څخه ځان وژغورو؟

اشرف مخ په کوڅه ولاړ وو ،دشريفې په لور راتاو شو،ورته يې وويل ،ته غم مه کوه اوس زه پوهېږمه چې څه بايد وکړو ،خويوه خبره ده چې ته به مې ملتياکوې،بغيرستاله مرستې زه هېڅ نه شم کولای،هغې ورته رډې ،رډې کتلې،څه کوې؟

ده ورته وويل،بېګاته دواړه له کلي وځو،شريفه لکه ترهېدلې هوسۍ ځکه شوه،څه تښتوا!؟چېرته تښتو،افرين دې وي دربادنې شريفه،څومره په اسانه دې وويل،ته پوهېږې چې هغوی به له هرڅه دمخه ستاله کليو دوتلولپاره ځانونه چمتوکړي وي،هغه بياپرې رامخکې شو،ته هېڅ غم مه کوه،بېګاه ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک کوژده ده خلک دمبارکۍ لپاره ورته راځي،زه اوته هم په همدې منځ کې ځان وباسو یوځل ستاسودکلاترشا پټوپورې ولاړ شو نور ستا پېریان هم خلاص دي،شریفې زړه نازړه ورسره ومنله،هغه یې په ټوله خبره پوه کړه،وخت یې ورته وټاکه چې اشرف به ورته د هغوی دحجرې شاته ولاړ وي او شریفه به ځان په دیوال را ځوړند کړي اشرف به یې ونیسي اوپه همدې شکل به پښې له کلي سپکې کړي،همداسې وشول،اشرف ځان په ټاکلي وخت هدف ته ورسوه،شریفه هم په قابو ولاړه وه،ځان یې را اوړود کړ دلته له لاندې اشرف ونیوله او روان شول،اشرف شریفې ته وویل،اوس مه وېرېږه هرڅه به اسانه شي،کوم کار چې سخت وو،هغه له کور اوکلي راوتل وو،اوداکارمو وکړ،اوس راځه ځو ښار ته هلته زما ملګري شته،سرک ته ووتل،موټرکې کېناستل او نېغ د اسلم دوی کورته ورغلل،هغه داشرف د پوهنتون ملګری وو، کورته داخلېدو دمخه یې اسلم په قضیه پوه کړ،اسلم په اوره ورته لاس واچوه ډاډیې ورکړ،چې هېڅ غم ونکړې،شریفه یې بوتلله او له ښځوسره یې کېنوله او اسلم او اشرف حجرې ته روان شول.

سباچې خلکوپه میدانۍ کې داشرف او شریفې دسزا په انتظار ناست وواو هغوی نه ښکاره کېدل ،اخر ملک له ځونفروسره دهغوی دکورونوپه لور وخوځېدل،داشرف او شریفې دوی کورونه یوبل ته مخامخ ول،چې دوی ورورسېدل دروازې یې وټکولې له دواړو دروازڅخه ببرک او موسی په غم لړلو څهرو راووتل،ملک پرې په قهر شو،ولې داخلک ستاسو نوکران دي،چې درته به ناست وي،خوکله چې له پېښې خبرشو،نور هم په غوصه شو،دواړوته یې اختار ورکړ چې تر غرمې دواړه تورنان حاضرکړي کنه بیابه ګیله نه کوي.

هلته اسلم اشرف ته وویل چې هلکه خوښه دې نده چې نن مو نکاح وتړو او واده مو وشي،اشرف ټکنی شو،خو اسلم بیاپرې مخکې شو،ګوره زړه مه وهه پلار مې هسې هم ماښام ته راځي ،دهغه پلار قاضي وو،خواوس دکلي د جامع

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد امام وو،مګراشرف بیاهم ورسره ونه منله ویل یې چې که نکاح یې په خپل کور کې وشي دابه ډېره ښه وي همداسې یې وکړل، د اسلم پلار اشرف ته وویل: ځویه دابښه کار ندی چې ته تل له کوره فراري شي،ته که زماپه کور کې ټول عمر هم تېر کړې،نه دربانديې تنګېږمه،خوفکر کوم چې تاسواوستاسودکورنیو لپاره به ښه نه وي،که ستاخوښه وي زه سبا له تاسو سره ځم ستاسو کلي ته اوستاسوهرډول ضمانت زما په غاړه،زه به ستاسو له مشرانوسره خبرې وکړم انشاء الله چې دخدای په توکل به هرڅه سم شي،اشرف هم ورسره ومنله او سباته قاضي له ځوځوانانوسره یوځای داشرف دوی دکلي په لور موټر روان کړل،چې ورسېدل،نوغرمه مهال وو او نېغ هماغه مسجد ته ولاړ کوم چې دهغوی لپاره پکې سزا ټاکل شوې وه،نجلۍ یې په موټر کې پر ېښوده او دوی راکوز شول،ملک اوځو نور ځوانان او سپین ږیري ددوی مخې ته را غلل،له سترې مشي او ښه راغلاست وروسته ،قاضي مخ ورته راواړوه ،ښه نوهغه داکلی دی چې مینه کول پکې جرم ګڼل کېږي،دمینې اظهار پکې له اصولو اورسمونو بغاوت ګڼل کېږي،عاشق اومعشوقه پکې کافران بلل کېږي؟

له جېبه یې دستمال راوکېښ د تندي خولې یې وچې کړې،اوبیایې په خبرو پیل وکړ،تاسوماته داوواییئ چې هغه وخت کله چې تاسو خبر شوی دادواړه ځوانان اوپېغله یوبل سره مینه لري،اوددوی واده موپه خوښۍ سره کړی وای ښه به وای اوکه اوس ښه شو؟

ملک پرې رابرګ شو،قاضي ورته وویل :وروره غوصه دې تېره کړه،زه دلته دخبرو لپاره راغلی یم نه دجنګ او شخړې لپاره.هیله ده چې زما خبرې واورئ اوفکر پرې وکړئ زه پوهېږم چې ستاسو په سترګو دناپوهۍ جال خور دی،نو راځئ جال له خپلو سترګو لرې کړې،دونیا وګورئ او خپل ژوند په مینه محبت او ورورولۍ کې تېرکړئ،وګورئ په دنیاکې له مینې بله کومه خوږه کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته،نوزه له تاسو هيله کوم چې دادواړه (اشرف اوشريفه)ونازوئ هغــوی تــه سزانه بلکې خوښي ورکړئ تاسوله هغوی سره په دې خوښي کې ګډون وکړئ او دنوي ژوند مبارکي ورکړئ اوله دې وروسته هــم ځوانــان تهديدنــه بلکــې تشويق يې کړئ،هماغه وو چې دقاضي په خبرو ټولوفکر وکــړ او خوښــې يــې شوې،له هغه څخه يې مننه وکړه،وروسته له هغې يې شريفه له موټرنه راکــوزه کړه،خپل کورته يې ولېږله ،له دې ورځې وروسته په کلي کې اشرف او شــريفه دميني اتلان ونومول شول،او هغوی يې په مينه کــې بريــالي لــيلا او مجنــون وبلل،څور ورځې وروسته يې واده هم وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالیدلې لیلا

سبايې په ښوونځي کې مسا بقه وه، ټولو هغو شاګردانو ته چې داستادانوپه اند، ذهين اولايق ول،دمقالو ليکلو په خاطر وويل شول .ښوونځی رخصت شو،ټول شاګردان خپلو کورونو ته ولاړل.دی چې کله کورته ورسېد،کورته په داخلېدوسره يې سترګې په دوه خويندوولګېدې چې له کټ نه يواوبل طرف ته ناستې وې دکټ له منځه دزګيرويو اوسړو اسوېلو اوازپورته کېده ، چې نږدې ورغی، ګورې چې مورېې ګرمې تبې نيولې ،چې سمه يې خوټوي،لورګانو يې ورته سراوپښې زور کولې ده سلام وکړ..مشرې خورېې په پرېشانه ډول له ژړا په ډکوسترګو دده لورته وليدل، غږيې پرې وکړ: ادې ښه نه ده.

په داسې مړاوواوکاواکو قدمونودکوټې په لورروان شو لکه د ژمي په موسم کې چې پاڼه ديخ له زوره نيمه ژېړه اونيمه شنه وي خو هره شېبه يې دغورځېدو امکان وي ،کتابونه يې په الماری کې ايښې وو، ترښايسته ځنډوروسته له کوټې راووت ،سترګې يې لمدې اودپـړزې سرېې سور اوښتی وو،چې دده دژړاشاهدي يې ويله،غږيې کړ.

زاهدې!

هغې ځواب ورکړڅه وايې لالا!؟

هغه تېره ورځ چې مې دتورګل لالا نه دفصل لپاره دسرې(کېمياوي کود) د راوړلو په خاطرپيسې پورکړي دي، راوايې خله چې مورډاکترته بوځم.

ښه سمه ده لالا! داد ی اوس يې راوړم، کورېې سرک ته څېرمه و.هره شېبه دموټردپيداکېدو امکان وو ،نويې مورپشاه کړه له کوره ووت مشره خورېې ورسره روانه شوه ،ډاکټر ته چې ورسېدل ،هغه هم سستي ونکړه دناروغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحت ته پہ لیدو یې لہ نورو ناروغانو اجــازہ واخســته اودو ی یــې وغوښــتل .معاینات ترسره شول درمل هم ولیکل شول .د درملو اخستو په وخت پیســو کمبود وکړ.حیران ووچې اوس څه وکړي له غم اواندېښنې په ډکه څهره بېرون ته راووت،خور یې ترې پوښتنه وکړه ولې څه شوي ؟

ده وویل پیسې کمې دي که دوا ټوله اخلو،نوکرایې لپاره څه نــه پــاتې کیــږي هغې ورته وویل خیردې مورته دوا پوره واخله موټروان ته به هلته پیسې پیــدا کړو،همداسې یې وکړل،تېرمابښام ووچې کورته ورسېدل ،مورتــه یــې درمــل ورکړل. هغې ارام وکړاودی خپلې خونې ته لاړد ډوډۍ دخوړلووخت شــوڅوک ورپسې ورغی د ډوډۍ خوړلویې ورته وویل خوده انکار وکړ .

زه یې نه خورم موړ یم،فکر یې کاوه چې مقاله په څه ولیکي ترڅویې ســبا پــه اداره کې ورکړي،له ډېرسوچ اوفکر وروسته یې سرپه کمپلــه کــې تاوکړ،څــه وکړم هېڅ هم په ذهن کې ندي راپاتې،ویده بــه شــم ،کومــه بهانــه بــه ورتــه وکړم،خو خوب هم نه ورته ،بېرته راپورته شو، کتابچه یې راوخسته اوپــه څــه لیکلو یې پیل وکړمقاله یې ولیکله ،په بله ورقــه کــې یــې پــاک نــویس کــړه .نورپر بوته،سهارله خوبه دپاڅېدوسره سم یې دموردصحت پوښتنه وکړه ،هغه اوس ترپرون ډېره ښه شوې وه ،په خویندو یې ټینګار وکړچې دموردډېرخیــال وساتي ،نور ښوونځي ته روان شودتلوپه وخت کې یې له مورنه دعاواخســته او ووت،.نن مکتب ته هم ناوخته ورسېده ،خپله لیکلې مقاله یــې پــه اداره کــې مدیر ته وسپارله،دصنف په لورراون شو،در بیم ساعت وو چې مدیراوســرمعلم له نورومعلمینو سره صنف په صنف وګرځېده ، داخبره یې کوله چې د لــومړي دوهم اور بیم مقام ګټونکوته به جایزې ورکــړل شــي،خو ګــورئ چــې ســباته غیرحاضري ونکړئ چې دمعارف له ریاست څخه هم هیئتان راځي .سبا ته دی بیا وختې له کوره راووت اندېښنه یې هم کوله ،ویل یې چې دمقالې لیکلو پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې يې فکرسم نه وو،خدای خبرچې څه به يې ليکلي وي ،هسې نه چې صفر نمره يوسي د ټولواستادانو اوهمزولانوپروړاندې به وشرمېږي.
اوهو! رښتيا سباته خو دنجونو دليسې شاګردانې هم راځي کنه څکه چې دا خومسابقه ده هغوی هم پکې ګډون کوي ،پښه نيولی شو.
نه نه هېڅ نه ځم! ،پر پرده چې هرڅه کېږي وي به زه خو به يې نه وينم ،بيا به يې پريکړله بدله کړه خيرلاړبه شم خوپه اخرکې به کينم .هسې خوهم له وضيعت نه پته لګېږي ،که حالات ښه نه وو، غلی به راوه وځم.په همدې کرلو،ربېلوکې د ښوونځي په دروازه داخل شو،شاګردان لين ولاړوو.مديرد ستېج په سر خبرې کولې،کله چې دمديرخبرې پای ته ورسېدې،سرمعلم رامخکې شو،سلام يې وکړ ټولو شاګردانو اواستادانوته يې ښه راغلاست ووايه.ويې ويل چې اوس به تاسې ته دمقالوپه اړه خبرې وشي اوګټونکيو ته به خپلې جايزې ورکړل شي.
ټول استادان سره ټول شول،مديرووېل راځئ چې په دې دوه (دنجونواوهلکانو)په لېسو کې ستاسو وروريا خوراوممتازشاګرد ،دروپېژنو چې څوک دی ،دده په زړه دوېرې ساړه ننوتل لړزه پرې راغله هېڅ شي ، خوند نه ورکاوه ،هغه به ويل راځه بېرون ته وځم،خوجرئت يې ملتيانه کوله، دستېج پرسر استادانواوستېج چلوونکي په دې خاطر چې دټولوتلوسه ډېره کړې ويل به يې پوهېږې د ننني ازمويني ګټونکی به څوک وي؟
په لېسه کې به يوشورجوړشو،چا به يوچاته ګوته نيوله اوچابل چاته،اناونسر(ستېج چلوونکي) به غږکړ الله دې تاسو ته انصاف درکړي داپرتاسو څه شوي.ايا تاسو هېڅ نه دي زده کړي ټول ناکام شوي ياست!!يوه درنه چوپتيا به خوره شوه.بيابه يې وويل مه خفه کيږی ماشاء الله تاسوډېر با استعداده ياست.اوس! اوس!معرفي کوم دلمړي مقام اوغتې جايزې ګټونکی اوښکلی شاګرد!!! پوهيږی څوک دی ؟بيا به يودروندشورجوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوداسې لکه دچنچنو یولوی اوورۍ سیل چې دمازیگرلمرپر بوتوپه وخت کې د غنمو په پټي راتوی شي خو دهقانان ورته اشپلاق وکړي اوبېرته یې والوځوي ،داسې حال به جوړشو،نه نه تاسو یو هم ونه ویل،هغه با استعداده ځوان دی ،هغه دی ،ټولوبه ورته غوږونه کاږه کړل اویوډول تلوسه به یې زړه کې وه،نور نو انتظار هم سترې کوونکی کېده، چې په دې وخت کې له ستیج نه غږ راووت هغه دی د یوولسم (ب)ټولگي تکړه،بااستداده اومؤدب شاگردجمال خان !!!یوځل بیا ههااوچیغې جوړې شوې دلاسونوپړکایوبل قسم خوندور زېگنال جوړ کړی وو،ټول حیران وو،جمال هېڅ فکرهم نه کاوه هېڅ یې نه منله ،ویل یې چې هغوی به ټوکې کوي ،خو کله چې یې وویل له جمال څخه هیله کېږي چې ستېج سرته تشریف راوړي ،دلاسونو دپړکولو په بدرگه په داسې حال کې له وروستي لین څخه راووت،چې په سترگوکې اوښکې ځلیدې خو دا اوښکې دخوښۍ وې.نږدې دوه دقیقې چکچکې روانې وې ،ستیج ته په رسېدودلېسې مدیر غاړه ورکړه په تندي یې ښکل کړ،مایک ته یې نږدې کړ ،ویې ویل زه په داسې شاگردانوفخر کوم،نن جمال خان خپلې لېسې ته یوبل ویاړ ورپه برخه کړ،ټولو استادانو مبارکي ورته و ویله ،اناونسر و ویل پوهېږۍ د جمال مقاله د څه شي په اړه وه ،جمال نن داټولو ته ثابته کړه چې له خپلې مورسره څومره مینه لري دهغه د مقالې عنوان دی

(مورې! ستا مقام ته سلام) جمال ته خپله جایزه ورکړل شوه ،امیلونه په غاړه له ستېج نه راکوزشو،د دوهمې جایزې گټونکې د نجونودلیسې دلسم ټولگي زده کوونکې نورجهان وه چې نن دکومې ستونزې له امله نه وه راغلې ،سبا ته چې جمال له ښونځي نه کورته ولاړنو کشرې خورېې یوپاکټ ورکړ،پوښتنه یې ځنې وکړه،داڅه دي ؟

خورېې وویل نه پوهېږم خو زمونږ همصنفۍ اود پروني دوهم مقام گټونکې نورجهان راکړی هغه پرون نه وه کېداې شي تاته به یې مبارکي لیکلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

،دی هم کوټې ته ننوت پاکټ یې څېرې کړ،په سپین کاغذ یوښکلی ګل اېښودل شوی وو،لیک یې پرانیست لیکل شوي وو،مبارک، مبارک ، جمال خانه ډېره دې درته مبارک وي.زه ویاړم چې ستاپه شان ذهین هلکان لرو،ډېرې نورې خبرې یې هم لیکلې وې ،خو په اخرکې یې لیکلې ووچې ماته، لیدلی یې خوکېدای شي تا به زه نه یم لیدلې.
ده هم ورته خط ولیکه ،اول یې ترې مننه وکړه اوبیایې مبارکي، ورته وویله ،خپلې خورته یې لیک ورکړ،سبا یې چې خور راغله جمال ته یې وویل لالا!تا په نورجهان څه تعویز یاکوډې کړي، هغه خو سمه درپسې مړه ده اوربښتیا پوهېږې چې هغې نن درته زماپه مخ کې لیک ولیکه اوکه راباندې غوصه کېږې نه ،نو به یې درته ووایم ،هغې لیکلي چې غواړي له تاسره وګوري.
وروړ خپلې خورته برګ شوغلې شه لیونی! دهمدې لیکونو له لارې یې دجمعې په ورځ یوځای وټاکه چې هلته به ګوري ،جمال ښه ځان لوکس جوړکړ،له کوره ووت ،غوښتل یې ځان ټاکلي ځای ته ورسوي پنځلس دقیقې وروسته دنورجهان سترګې په جمال ولګیدې چې له موټر څخه پیاده شو،په خپل ځای ودرېد،اخوادېخوایې وکتل،دجمال هم ورته په مخامخ ولاړې نجلۍ سترګې ولګېدې،کومې نښې چې ورته دلیک لارې ښودل شوې وې ،هماغه نښې یې د نجلۍ په جامو کې ولیدې، نو په لوري ،یې ور روان شو،اخوا دېخو یې ونه کتل، تنده یې زیاته وه چې اوس به له نورجهان سره وګوري، له سړک نه په پورې وتوکې وو،چې د موټر دټایرکریکه اورسره جوښت یووېره وونکې ،درز دخلکو توجه دسړک پرمخ نسکور هلک ته واړوله،نورجهان ،چې ورته مخامخ ولاړه وه،چیغه یې کړه جماله !!منډه یې کړه تر نورو خلکومخکې وررورسېده،خوبیایې یوه بې دربغه چیغه وکړه،هغې دجمال مخ ونه پېژانده،ولې چې موټریې پر سرختلی وو،خلک پرې راټول شول،خو جمال مخکې له روغتون ته له وړلو مړ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابلده سوالګره

سترګې یې و زبېښلې، څه لاندې تویې شوې اوڅه اوښکې یې د سهارني شبنم پشان د ښو په څوکو کې ونښتې ، لمر هم تازه را پورته شوی و په ښوکې بندې اوښکې یې ځلېدلې، پوزه یې هم کش کړه ،ویې ویل زه نه پوهېږم دلته څنګه راغلم اخر ولې له ماسره خدای پاک داسې کوي؟

همدا یې وویل نوریې ستونی را ډک شو مخ یې بل خواته واړوه،کله چې یې ببرته زما طرف ته را وکتل سترګې یې هم وچې وې اودپوزې څوکه یې سره اوښتې وه.

ورته ومې ویل نو په دې سهار وختې کې دلته څنګه ولاړه یې اوپه دې درسره پلاستیک کې څه دي؟

نجلۍ وویل :ولاړه خو ځکه یم چې هېڅ نه پوهېږم چېرې او څنګه ولاړه شم،نن مو په کور کې هېڅ هم نلرل، چې خوړلي مو وای حتی دځان ګرمولو لپاره مو هم څه نلرل، په کور کې وړوکی ورور یا خور نلرم نو ځکه پخپله له مورنه پټه را ووتم ، ترڅو زه هم ګدایي وکړم ،له دې خبرې سره نه یواځې دهغې بلکې زما زړه یې هم دومره نری کړ چې ناڅاپه ښه په زوره رانه وژړل شول،هغه هم سلګیو واخسته،جبب ته مې لاس کړ کاغذي دستمال مې را واخست اوښکو پاکولو لپاره مې سترګوته پورته کړ چې بیا مې ددې خبرې ترغوږه شوې،له ژړا سره په ګډ غږ یې ویل: اوس چې دلته بازار ته را ورسېدم په هرځای کې یو ،دوه او دسوالګرو ډلې ولاړې دي په ښار کې له نورو خلکو سوالګر ډېر دي اوس نه پوهېږم چېرې لاړه شم او له خلکو څنګه سوال وکړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې هغه لاس چې پلاستیک پرې نیولی و را پورته کړ ،په دې پلاستیک کې مې دوه کتابونه دي دامې ډېر قېمته اخستي دي او هېڅ نغواړم له ځانه یې بېل کړم ،سره له دې چې ماته یې لا تراوسه کومه ګټه نده کړې،په دې کې د ژوند د مشکلاتوسره دمبارزې کولو هنرونه او لارې چارې په ګوته شوي خو نن ما هغه وروستۍ لاره چاره هم و ازمایله مګر زما ژوند ته یې هېڅ تغیر ورنکړ.

ورته ومې ویل ښه نو زده کړې دې هم کړي دي؟

هو پروسږکال ۹ ټولګي ته بریالۍ شوم خو اوس یې نه وایم.

ولې یې اوس نه وایې؟

ځکه یې نه وایم چې په کور کې سرپرست نلرم ،ښوونځی مو له کوره لرې دی مخکې مې پلار دکلي له نورو نجونو سره راته یو کوچنی موټر نیولی و په ګډه به مو پیسې ورکولې، اوس یې توان نلرم، د ښوونځي د جامو، کتابچو او قلمونو لپاره خوځه چې ان دخپل ځان د موړ ساتلو لپاره یې هم نلرو، کله د یوه او کله د بل همسایه کورته په تمه ناست یو دا دوه کاله به مې حکومت د پلار یو اندازه معاش راکاوه، خپل ځان مو ورباندې ساته خو دا درې میاشتې وشوې چې هغه یې هم راباندې قطع کړی دی مور مې هم د شکر ناروغي لري یوناځاپه پرې حمله راشي بیا راته لکه دمړي پشان پرته وي.

سره له دې چې د پوښتنو کولو توان هم نه و راکي، نور مې نو زړه ببخي را ډک شوی و خو په سختۍ مې ورته وویل :

نو پلار دې چېرې دی او ولې یې دولت معاش نه درکوي.؟

دنجلۍ په سترګوکې بیا اوښکو ډنډ جوړ کړ،ژوره ساه یې واخسته خبرې یې قطع نکړې، پلار مې په یوه وزارت کې مامور و دوه کاله وړاندې یې په موټر ځانمرګی برید وشو او پلار مې پکې شهید شو، اوس یوازې زه او مور مې پاتې یو نو وروڼه او خویندې هم نلرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وویل ښه نوته اوس غواړې چې سوال وکړې، هغې سترګې د ځمکې پــه لور کړې ویې ویل:

بله چاره نلرم خوځنګه به سوال وکړم، ماته خو د سوال کولو او خیرات غوښتو هېڅ چل نه راځي تراوسه مې هېڅ چاته دسوال په نیت لاس نــدی غزولــی،او وېره هم لرم،هغه وخت چې زه به ښوونځي ته تللم او کومې نجونې به مې چــې لیدلې چې سوال به یې کاوه کله کله به مو چې له کومې پوښــتنه وکــړه چــې خلک خو یې نه په تنګوي؟

ډېروبه ویل چې ځینې ځوانان هلکان دي نه یواځې دا چې خیرات نه ورکــوي بلکې دېرې بــدې خبــرې او تقاضــاوې ورځخــه لــري اوس زه خپلــه پــه دې سرنوشت اخته یم خدای ته ډېر سوالونه کوم چې له دې ژونــد ځخــه مــرګ راکړي ډېره به ښه وي.

کاغذي دستمال مې ورکړ ترځو پرې خپلې اوښکې پاکې کړي،دکور پتــه مــې ورځخه واخسته .له ځانسره مې وویل له ځینو ملګروسره به یې یادونــه وکــړه که په ګډه ورسره یو څه اندازه مرسته وکړو ددې بې وزلې ښځینه کــورنۍ یــو څو ورځې خوبه پرې تېرې شي.

همداسې مې وکړل کله چې دفتر ته ولاړم د خپل وس په اندازه مرســتې مــې ورته برابرې کړي دریمه ورځ مې په یوه ټکسي موټر کې بار کــړې ترڅــو یــې کورته وروړم کله چې د نجلۍ لخوا په راکړل شوي ادرس هغه ځای ته ولاړم .له یوه هلک ته مې د نجلۍ لخوا راکړل شوې نښې وویلــې .تصــادفاً پــه هماغــه ساحه کې وم خو هلک ماته ښکته پورته کتل نور یې څه نه ویل .بیا مې پــرې اواز وکړ ایا تاسوته معلومات شته ؟

هلک ټکان وخوړ لکه له خوبه چې ویښ شي.

ــ هو هغه همدا ځای دی خو اوس هغه نجلۍ او مور یې نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه نشته، یعنې څه ستا مطلب څه دی چې نشته ایا هغوی له دې ځایه ګـډه وکړه.؟

ـ نه نه کډه یې نده کړې بلکې هغوی دواړه اوس په دې دنیا کې نشته .

دهلک خبرې راته مسخرې ښکاره شو، ورته ومې ویل داته څـه وایـي سـمه خبره وکړه.

هلک وویل سمه خبره کوم راشه وګوره هاغه یې کور دی، تېره شـپه د نجلـۍ مور دناروغۍ له امله خپل ژوند له لاسه ورکړی و او نجلۍ پخپله ځان وژلی و.

د هلک په خبرو مې بیا هم باور رانغی له لاسه مې ونیو ورته ومې ویـل راشـه کوم کور یې دی هلک مخکې او زه ورپسې شوم،یوه په لوګیو ککړ کورتـه یـې ننوېستم کوتې کړکۍ هم نلرلې، په منځ کې یې د فرش پرځای پلاستیکی بنـر غوړېدلی و په یوه تاخچه کې یواځې هغه دوه کتابونه ایښی و چې په هغه ورځ مې دنجلۍ په لاسونو کې ولیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما موټر

دکړکۍ ترڅنګ خلاصي شیشې ته مخامخ ناست وم،داخبار پروف مې کاته،په دې خاطر چې کومه غلطي یا اشتباه ونه لري،ځکه سباته باید چاپ شوی وای، دروازه راخلاصه شوه،سینه مې دود ونیوه ،ډېر تېز وتوخېدم،اخواته په څـوکۍ ناست هلک راپورته شو،دپنځوافغانیوسکه یې ورکړه،اوروان شـو،دروازه یـې بنده کړه،ماخپل کارته ادامه ورکړه،شېبه وروسته بیا هلک راغی ماته رانـږدې شوه،په دري یې راته وویل ،توهم پنج افغاني بـده ،ماپـه دې خـاطر چـې دې هلکانوته کنجوس ښکاره نشم،نومې بې له کوم بحثه پنځه ګـون ورکړ،لکـه د تېرپشان یې دروازې ته درز ورکړ او ووت،کتل مې اخبارته خوفکر مې له هلک سره وو،طاقت رانغی،همداسې ورپسې بېرون تـه راووتم،ګـورم چـې ددفتـر ترڅنـګ پـه مطبعـه کې،هلتـه چـې اخبار،مجلې،کتابونه،پوسـت کارتونـه اونورشیان چاپېږي،له دروازې نه لږ ور اخواته ناست دی،اودمطبعـې لـه یـوه کارکوونکي (مجید) سـره خبـرې کـوي،زه هـم وروروسـېدم ،ترڅنـګ یـې کېناستم،هغه ترې پوښتنه وکړه نن دې څو روپۍ ټولې کړې دي،ده ورته ویـل ۳۱۰سه صد ده روپه ،داوخت نو دسهار نهه بجـې او ۴۲دقیقـې وې،زه حیـران شوم،چې تراوسه خوزما پشان خلک له خوبه هم نشي پاڅېدای ،اوده دنر بچي بیا درې سوه او لس روپۍ مزدوري کړېده،دتعجب خبره ده،په هلک مې ښکته پورته نظر تېرکړ،له لباس،وېښتانو،پښو اولاسونو،اوپه سرله خـولۍ څخـه یـې داسې راته معلومه شوه ،چې په تېرو شل ورځوکې خویې هغه دخلکـو خبـره هېڅ اوبه ندي لیدلي،دوی خبرې کـولې اومـا دی ارزیـابي کـاوه،اخریې پـه خبروکې ورپرېوتم،ورته مې وویل،کور دې چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په لب جر کې.

ــڅوکلن یې؟

ــ دیارلس کلن.

ــنور ورونه لرې.

ــهو درې دانې، یورانه مشر دی اودوه رانه کشران دي.

ــ ښه نوهغوی څه کار کوي؟

ــله مانه چې مشر دی،هغه واده کړی دی،اوله مورنه بېل دی،هېڅ تــرې خبــر نلروچې چېرې دی اوڅه کوي،اوله مانه چې کشران دي هغوی کوچني دي،مالا ورڅخه دپلار په اړه پوښتنه نه وه کړې چې ویې ویل: پلارمــې ســپین ږیــری دی،تېرکال یې په غره کې تیږې وېستلې چې یوه غټــه تیــږه یــې پــه پښــو راولوېده اواوس شل (فلج) دی.

بله پوښتنه مې ترې وکړه لمونځ کوې،هلک په ژړاشو،سلګیو واخســت،خبرن لستونی یې پرسترګو راتېرکړ،نه! ماورته وویل ولــې لمــونځ نــه کــوې ، یــادې ندی؟هلک وویل،پلار مې راته لمونځ شروع کړی و ،ډېر مې یادکړی وو،دقــران شریف دوه سورتونه مې هم یاد کړي وو،خوهغه وخت چې پلارمې شل شــواو ورور مې له مورې نه ولاړه ،لمانه هم لمونځ پاتې شو،په مسجدکې مې له ملاڅخه سپیاره هم پیل کړې وه ،په کور کې مې مور اوپلار لمنځونه کوي ،خــوزه چــې کورته ولاړشم بیاله ځانه خبرنه یم هرڅنګه اوهرچېرې چــې پرېــوتم هماغــه شان ویده شوی یم،هغه چې لاندې ځمکې ته یې کتلې او له خپلې دســپېلنیو له خلتې یې غټ ډکي ټولول ،خپلې خبرې وغزولې:زمالانه یادېږي چــې ماپــه درې وختونوکې یووخت ډوډۍ هم له خپل مور اوپلار ســره پــه خپــل وخــت خوړلې وي،هغه ډېرزروړ وو،ماته یې وویل ډېروخت داسې کېږي چې زه کورته ولاړ شم نو په کور کې هغوی ویده شوي وي،هلک غوښــتل ولاړ شــي ،پورتــه شوویل یې ځم چې ګرمي ده وروستـه موټرونــه کمېــږي زمــادغریبی وخــت

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدااوس او وروروسته له ماسپښینه وي،ولې چې هوایخه شي بیا ټول موټرونه راپیداشي اوپه سړک ځای نه وي نو زموږ هم خدای ثواب وکړي او یوځو روپۍ وګټو.

مخکې له دې چې ولاړ شي بیامې ترې وپوښتل کله چې دموټروته دود کوې ایا هغوی درسره ښه رویه کوي؟

لویه ساه یې واخسته،پر پرده یې هېڅوک هم یوشان ندي،کله مو خلک رټي ،کله کله خومولا یونیم په څپېړه وهي،اوځینې بیاښه وي پیسې هم راکوي،او لا یې پرموږ زړونه سوځي او داسې راته حیران ګوري چې له ورایه یې په څېروکې خفګان ښکاري، هرڅوک دبل چاپه مشکل نه پوهېږي ،یواځې هغه څوک پوهېږي چې په سینه کې یې زړه وي نه کانی ،هلک ځانته حیران کړم،داسې خبرې یې کولې چې هریوه یې دکاڼي کرښه وه.

نه پوهېږم په کوم سوچ کې به تللی وم چې لاس یې را اوږود خدای پامان،زه ځم خوګوره هروخت به پنځه روپۍ راکوې کنه موټرته دې هېڅکله هم سپند(دود) نه کوم اوپه کار کې دې برکت نه لوېږي!

حیران شوم چې دی څه وایي،زما موټر؟! ورته مې وویل زما موټر چېرې دی؟ددفتر مخې ته ولاړې فولادي رنګ کې کرولاته یې چې د مطبعې دمالک وه لاس ونیوه داڅه شی دی،زماځواب په لاس راغی چې ولې داهلک په سر کې ببرته راوګرځېده او لمانه یې پنځه افغانۍ واخستې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وینې ګروپ

له ډېرې مودې وروسته مې یو ملګری څنګ ته راغی چې په لیدویې ډېر خوښ شوم،مخامخ مې ځانته کېناو،خبرې مې ورسره پیل کړې،دداسې خلکو خبرې هسې هم سړي ته خوند ورکوي ډېرپه تلوسه کې وي ورته.
ورته مې وویل:ښه نوقصه راته وکړه چې په هغه ځای کې دې وخت څنګه تېرشو؟ وظیفه دې سخته وه که اسانه،دخلکو چلند درسره څنګه وو،امنیتي حالت په کومه درجه کې قرار درلود او.... ،هغه راته وویل یاره پوښتنه یې مه کوه ،زه هم ټکنی شوم فکر مې وکړ چې هغه لېرې ځای دی کېدای شي،خلک حالات ،رسم او رواج یې بدل وي ،کله چې داسې یوځای ته نااشناکس ورشي حتماً یکې دڅه مودې لپاره زړه بدی کېږي ،امکان لري چې له خلکو به یې زړه ټکېدلی وي،نه به غواړي چې راسره پرې خبرې وکړي،لړغلی شوم خوبیامې صبر ونه شو.
ورته را نېغ شوم ،ولې لکه چې خوند یې درنکړ که څنګه؟
بالښت یې ځانته راکش کړ،په منځ بېل شوو وېښتانوکې یې ګوتې تېرې کړې ، هغه پخپله له بدن نه کمزوری وو،په غوښه ډېرابادنه وو،خو وېښتان یې لوی ساتل ،راته مخامخ شو.
ته غوږ شه چې دخپل دفتر په اړه درته څه ووایم ،ماچې هم همداغوښتل ورنږدې شوم، ښه ووایه کنه .
ښه نو غوږشه ،کله چې دوه کاله وړاندې موږ څونفرو ددې فتر لپاره انټرویو ته وغوښتل شو نو زه یکې ومنل شوم،چې ورغلم،خپل مسؤولیتونه راته په ګوته کړای شول،ددفترشرایط اوزما دنده راته وسپارل شوه،زما شعبه،دخوب ځای اونور هرڅه راته وښودل شول،رئیس راته یې وویل: چې نن استراحت وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسباته دې خپله دنده پیل کړه،ماهم همداسې وکړل،څوورځې وروسته یو بل هلک هم زما شعبې ته رامعرفي شو،زه هم پرې خوښ شوم ،ځکه یواځې به ناست وم،دخبرو اوساعت تېرې مې څوک نه وو،هغه هم په کار پیل وکړ خپلې چارې مو ډېرې ښې سمبالولې،تل به زما اودهغه نظریو وو،حتی تر دې چې په خوی ،خصلت،خوراک ،څښاک،ناسته ،پاسته اوهرڅه کې یو بل ته ښخي ورته وو،بله ورځ موپه دفترکې رئیس ته وویل ،چې زموږ ددواړودخوب اطاق هم یوځای شي هغه دې هم خیر یوسي زموږپه خوښه یې راسره ومنله،یوه ورځ له موږ څخه دویني ګروپ وغوښتل شو،ماته یې وویل چې دویني ګروپ دې څه دی ماورته وویل A+مثبت ای کله چې یې له هغه څخه پوښتنه وکړه نو هغه اول ما اوبیایې هغه سړي ته وکتل ته سریې دځمکې په لورښکته کړ ویې ویل:A+مثبت ای،ماهم ورته حیران وکتل!هغه سړي وپوښتل ایاتاسو دواړه وروڼه یاست؟ داچې موږ ډېر صمیمي وونوموورته په یوه اواز وویل هو،په حقیقت کې زه دیوه او هغه دبل ولایت دی،سړی په خپله مخه ولاړ،ماده ته وویل ایاتاده ته دخپلې وینې ګروپ صحبح ووایه؟هغه وویل هو نو ولې څه غلط مې ورته وویل؟دواړه ډېرخوښ شولوچې دټولوعادتونو ترڅنګ زموږدویني ګروپ هم یو دی.

دوه میاشتې وروسته په همدې ډول، یوبل هلک هم زموږ شعبې راوستل شو،درې واړوبه یوځای کار کاوه،دده ډېر خواص هم زموږ په شان وو،یوه ورځ ترې زمادې ملګري سالار پوښتنه وکړه هلکه توابه تاته دې دویني ګروپ معلوم دی؟ هغه سر راپورته کړ لکه چې وینې ته ضرورت لرې که څنګه زه پخپله دوه هډوکي یم،په کړس مو وخندل،ده ورته وویل نه یاره،هسې پوښتنه مې وکړه،ده هم ټوکه ورسره وکړه،که وینې ته مې حاجت هم وشي نو ستاوینه خونه اخلم ټوله خرابه اوله میکروبه ډکه ده ،ښه شېبه مو ټوکې وکړې،داځل زه هم پکې ورګډ شوم تاسو هم ترې د کشمیر مسئله جوړه کړه دوستانو،تواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخبز کړ ، زړه مه تنګوه اشنا زما وینه څه چې ټول ځان مې له تاسونه قربان دی هوماته دخپلې وینې ګروپ معلوم دی،A+مثبت ای ،دی!!
مااوسالار یوبل ته حیرا ن حیران وکتل،تواب هم زموږحیرانۍ ته سوچ کې شو،ژر یې وپوښتل هلکانوخیریت خوبه وي ،څنګه غلي شوئ ،ای ګورئ زه دروغ نه درته وایم ښه ماته معلوم ده چې زما دمینې ګروپ همداده، ماورته وویل هوخیر یت دی خوته دې عجیبه تصادف ته وګوره، زما او دسالار دوینې ګروپ هم A+مثبت ای دی ،هغه نه راسره منله،فکر یې کاوه چې موږبه ورسره ټوکې کوو خوچې قناعت مو ورکړ بیایې ومنله،درې واړه ډېر خوښ شولو په مینه مو خپلې چارې مخته وړلې خو!!
دلته هلک جېب ته لاس کړ دستمال یې راووېست سترګوته یې ونیو،اوښکې یې پاکې کړې،ما ورته وویل ولې ؟هغه وویل خو اوس یوه اوونۍ وروسته موږ سره بېلېږو او په هغه دفتر کې زموږ کاري موده پای ته رسېږي او وایي چې نور خپل فعالیت دلته بندوي کنه ،بیایې هم نور خلک نه نیول.
هغه راته وویل چې سالار اوتواب دواړوبه ماته ویل چې ستاوینه کمه ده اوضرورت ورته لرې، وجود دې کمزوری دی موږ به وینه درکړو پر بېړده چې ښه شې ،خوزه به ترې خفه کېدم ورته ویل به مې چې تاسو پرما ملنډې وهۍ،ایازه ستاسو دریشخندیم؟ خو اوس وایم چې کاش ماداکار کړی وای اوس خوبه یې کم ترکمه وینه راسره دنښې په ډول پاتې وه، ماورته یوڅه ډاډګېرنه وکړه.
زموږمجلس په همدې ځآی پای ته ورسېد ویل یې چې اوس څم اولږ کار لرم بیابه ګورو،ماورته وویل چې هېڅ فکر مه خرابوه ترڅوچې بله وظیفه پیداکوې،نودلته زما ترڅنګه راځه ساعت به موسره تېر بېږي،هغه راته وویل سمه ده انشاء الله .
درې اوونۍ وروسته سهار په کور کې ناست وم دفتره دتګ لپاره مې اماده ګي نیوله چې کوچني زوی مې موبایل په لاس،زماپه طرف رامنډې وهي په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې دموبايل زنګ قطع شو،ماته يې راکړ ويل يې چې چازنګ وهلی وو،له دې سره بيا زنګ راغی،کله چې مې وکوت نمبر د نورالله وو،ژرمې اوکې کړ،لـه دې سره له هغې طرفه رابانديې اواز وکـړل شـو چـې ژر روغتـون تـه راشـه ،ترڅومې پوښتنه کوله چې څه پېښه شوې ده،بلې خبرې ته يې پرې نه ښودم يواځې دومره يې وويل چې نورې خبرې بـه دلتـه پـه روغتـون کـې کـوو.ژر راشه،ادرس يې راکړ زه هم وارخطاشوم هرڅه رانه پاتې شول،په کورې کې مې وويل چې زه ځم اويوعاجل کار راته پيداشو،له کوره ووتـم اوسـيده راښـودل شوي روغتون ته ورغلم،عاجل واټ ته داخل شوم ګورم چې نور الله په چپرکټ په سرو وينوکې لژند پروت دی،اکسيجن ورته چالان دی اوهېڅ حرکت پکې نه وو.

پوښتنه مې وکړه چې څه چل پرې شوی دی ،ډاکټر راته وويل چې اکسـيډنت يې کړی دی اووينه يې ډېره ضايع شوې ده نو څومره چې ژر کېږي وينه ورتـه پيداکړئ،ماورته وويل سمه ده،تشويش مه کوئ،هلې ژر کوئ زه ورتـه خپلـه وينه ورکوم، همداسې يې وکړل،وينه يې ورکړه دهغـه ملګـري چـې اوس لـه ماسره هم دوستان شوي وو،اوهمدې ښارته راغلي وو،فون مـې ورتـه وکړ،پـه درنګ ګړی کې دواړه راورسېدل،ډېر وارخطاول خوماورته وويـل چـې کومـه خبره نشته انشـاء الله چـې هرڅـه سـم دي نـور الله هـم روغ دی ډېرژوبـل ندی،يواځې سريې مات دی او نور يې ضربه خوړلې ده،اوس به هرڅه سم شـي غم مه کوئ.

دوه ساعته وروسته نورالله هم په هوښ راغی،خوسترګې يې لاپټـې وې، اوبـه يې وغوښتې خوډاکټر وويل چې په دې وخت کې اوبه ورته ښې ندي،مـه يـې ورکوئ،وروسته يې ورکړئ،سالار وويل څه اوس ژر بېرته راځم اوله مـورړ روان شو،شېبه لانه وه تېره چې له بلا جوسونوسره خونې ته را داخل شو،مورړ ته يې هم ترې راکړل ،واخلئ هلکانو چې مورړ يې هم وخښنو له ده نه مورړ ورتـه ډېـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت لرو ،اخر موخومره اندېښـــنه او وارخطـــايي ورتـــه کرېـــده،څودقیقې لاتېرې نه وې چې سترګې يې وغړولې ګوري چې زه ،سالار اوتـــواب درې واړه يې مخ ته ولاړيو،سالارته يې په بنده بنده ژبه وويل وګورئ کنه چې اخـــر هـــم راته راپکارشوی، نن تاسو زه وژغورلم،خـــوژر يـــې زماپـــه لاس چـــې دوينـــې اخستوپه وخت کې، لږ په ينوشوی وو فکر شو،راباندې غږيې کړ هلکه په تاڅه شوي دي ته خو هم ژوبل يې کنه.

تواب يې په سر ورته لاس کېښود ،پـــه اوچـــت اواز غږېـــږه چـــې تـــاوان کـــوي درته،سالار زماپه اوږه لاس کېښود،ورته يې وويل ته موږنه بلکـــې ده ژغـــورلی يې.

هلک حيران شو څه!! ده ژغـــورلی يـــم ؟هوتـــا تـــه نـــه مـــا اونـــه تـــواب وينـــه درکړې،کومه وينه چې تاته درکړشوېده هغه ده خپله وينه درکړېده، نـــور الله ورته وويل، نوله ماسره خوستاسو دوينې ګروپ برابروو بيـــانوده څنګـــه وينـــه راکړه؟

ماته يې مخ راواړاوه ستادوينې ګروپ څه دی؟

په دې وخت کې هغه ډاکټر چې زماوينه يې اخستې وه،راورسېداوله مـــامخکې يې دوی ته وويل A+مثبت ای!!!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښنه غواړم

ډېره موده شوې وه چې کلي ته نــه وم تللــی ، هېــواد تــه پــه ۲۰۰۱م کــې د امریکايي ځواکونو له راتګ سره ترې راکډه شوي وو،بیامې سترګې هم نــه وې ور اړولې،نورکارنه وو دورځې به مې په بازار کې تــازه میــوه اوســبزي پلورلــه اوماښام نه وروسته به مې دانګلیسي اوکمپیوټر کورسونه ویل،کله به چې کوم دوست ښارته راغی اوپه کلي کې به مو د وضعیت په هلکه وپوښته نو له زړه به یې وینې څڅېدې، ویل به یې، تېر شئ ترې هېڅ پوښتنه یــې مــه کــوئ ډېــر بدحال دی.

یوه ورځ می شېر ماما په ښار کې ولیده چې د سودا بوجۍ یې په شاه او خپله کوچنۍ لور یې هم له لاسه نیولې ،اواز مې پرې وکړ،مخ یې راواړوه ،چــې ویــې لیدم ، له خوښۍ نه یې دتندي ګونځې هوارې شوې، ورنږدې شوم روغبړ مــې ورسره وکړ، کوچنۍ نجلۍ ته مې هم د سترې مشي په نیت لاس ور اوږود کــړ، خو هغې دښي لاس پرځای،چپ لاس راوغزاوه،پلار یې راته وویــل: ښــي لاس یې ژوبل دی، څو ورځې وړاندې دکلي په منځ کې دطالبانو،حکومت او بهرنیــو ځواکونو ترمنځ دکلي په منځ کې نښته وشوه، چې ډېرنور کلیوال یې هم مــړه اوټپیان کړل،شیرینۍ هم په لاس په پرچه لګېدلې وه، دادوه ورځې په روغتون کې بستر وه، نن یې خارج کړه،کــه څــه هــم دهغــه خبــرې راتــه ډېــرې زړه شینوونکې وې ،خوبیاهم یوڅه راباندې ښې هم لګېدې، ولې چې دکلي په حال پوهېدم، نژدې ماذیګر وو،راته یې وویل ښه نو مــوږ ځــو چــې بیــا مــوټر نــه پیداکېږي، ماورته ست وکړ چې راځه نن شپه به زموږ کره وکړې،خــوویې نــه منله، ویل یې نه لاړ به شو اوس مې کورته زنګ وهلــی دی،بیالــه ماښــام نــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته موبایل هم کار نه کوي، طالبانوپرې بندیز لګولی دی،مـاهم ډېرکلـک نکړ،روان شو.

بله ورځ بیا په ښارکې وم ،چې زنګ راته راغی ،موبایل مــې اوکــې کــړ، اواز د عامر وو،هغه زما ملګری او کلیوال وو،راته یې وویل: چې بېګاه امریکایـانوددې لپاره دملک سرور په کور بمبارد کړی ،ځکه چې هغه بله شــپه یــې طالبانوتــه ځای ورکړی وو او دده کره یې شپه تېره کړې وه،د بمبارد دزور له امله ستاسو دکلا لویه دروازه هم پرېوتې ده،دېوال مو هم یوڅه نړېدلی دی.

کراچۍ مې سرای کې ځای پرځای کړه،دکلي موټر کې سپور شوم پلارتــه مــې هم خبرورنکړ،ماښام تیاره وه چې کلي ته ورسېدم،ډېرڅه مې نه شول لیــدای ځکه رڼا نه وو، خو هرڅه راته داسې بدل ښکاره کېدل،حتا فضا اوس ډېــره نــا اشنا شوې وه، دعامر دوی د کور دروازه مې وټکوله هغه پخپله راووت په لیــدو مې ډېر خوښ شو، کورته یې بوتللم،په حجره کې کېناستو تر لږ ځنډ وروســته مې ورته وویل : راځه چې یوځل زموږ تر کوره ولاړ شو.

هلک رانېغ شو،غلی شه ! ساده دا اوس هغه زیارت کلی ندی چــې تــا دمخــه لیدلی وو،اوس دلته ځوک له ماښام نه وروسته نه شي ګرځېدای، تېره ورځ یې هم شاکر بېولی وو،خوبیا ملک صیب په ضمانت را خوشې کړ.

دهغه خبره مې ومنله،له ځانه سره مې وویل ای خدای دازموږ په هېوادکې څه روان دي، نور خلک څه کوي او موږ څه کوو،ترڅوبه مــوږ غلامــان یو،ترڅوبــه موږه خپلوکورونوکې وژني اوترڅوبه مودمرګ دملکــې پرځــای داســورمخې ، انګرېزان روح اخلي؟

شپېه وروسته ډوډۍ اوچای راغلل،زړه ته مې هم څه نه کېدل خو دعامر لپاره مې هسې په کاسوکې ګوتې ووهلې،تر غورواومجلس کولو وروســته مــو شــپه جوړه کړه، ویده شولو، سهار لمانځه ته راپاڅېدو له لمانځه وروسته مې غوښتل چې خپل کورته ولاړ شم خو ،ډېریخ وو، ببرته مې کمپله په ســر راکــش کــړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب وړی وم چې موبایل راپاڅولم،ګورم چې پلارمې زنګ وهلــی دی ،ځــواب مې ورکړ راته په قهر وو، ولې دشپې رانغلې، اوبیادې موبایل هم بند کـړی دی، ورته مې وویل چې په کلي کې یم او پرون راغلی یم،دلته دشپې موبایل کار نه کوي، هغه وارخطا شو چې خیریت خوبه وي ،ماورته وویل هو هرڅه سـم دي، تېره ورځ امریکایانو دملک کاکاپه کور بمونه اچولي دي زموږ دکــور دوازه هــم پرېوتې ده،نورکومه دتشویش خبره نده. دپــلار تــر رخصــتولومې ورســته زه اوعامر روان شو، له کلا چې بېرون ووتو داسې فکر مې وکړ،لکه دې ځــای تــه چې په لومړي ځل راغلی یم، په کلي کې هېڅ دپخواشان کورونــه نــه ښــکاره کېدل،هغه دچاخبره که دکلي په یوه سرکې دې هګۍ ایښې وای نوله بل ســره یې ښکارېده،عامر ته مې مخ راواړه هلکه داڅه دي ،داخلــک څــه شــول؟هغه وویل تاسو څه شولئ،خودوی هــم ولاړ هــره ورځ دبمونوبــاران وي،محاصــرې وي،تول ځوانان یې دجاسوسانو او القاعده په نوم ووژل او له ځانــه ســره یــې یوړل،زموږ دلته دایوتوته ځمکه ده کنه زه به دې هم اوس نــه وای لیدلای،پــه همدې خبروکې زموږ کورته ورسېدو ګورم چې په رښتیاهم دروازه دکلا طرف ته پرېوتې او دېوال هم لږ شان نړېدلی دی، کلاته ننوتو،ولاړم دکوټې لورته یــو روزان(کوچنی کړکۍ) چې درښا لپاره موپرې ایښې وه ،خو اوس مو بنده کــړې وه خلاصه مې کړه ګورم چې په بسترو اوسامان، د بمبارد اوډزو دزور لــه املــه کوم دوه ګوتې ګرد پروت دی،چې له لرې پرې دمارانو،لړمــانو او ځنځوچاپونــه ښکاره کېدل،سوري کې مې ببرته تېرې کېښودې او له کلا راووتو، مــوږ دواړو خبرې کولې چې دغره له طرفه اول دچورلکې اواز راغی اوبیاورسره یــو وېــره وونکی ډزې وشوې، زه ووېرېدم ،خو عامر وویل بیابه دې خانه خرابودچامېنــه سپېره کړې وي. هغه راته وویل راځه درېدل ښه نــدي، دهغــوی کورتــه ولاړو چای یې راوړ ،لامو له غړپ نه ووکړی چې کشر ورور یې رامنډه کړه ،غــږ یــې کړ: لالا مړی یې راوړ، هغه ورووته، لږ ځنډ وروسته ببرته له خفګــان پــه ډکــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهره راغی ، مالاترې نه ووپوښتي چې هغه وويل ګل مير اکا يې وژلی هغه بېچاره يوسړی وو، يواځې يو کوچنی ځوی يې په کور کې وو، چې هغه هم ۸کلن وو،سهار وختي به غره ته ولاړ اودسوخت لپاره به يې ،برړې،سپېړکي او ګنډېري راوړل،جنازه موماسپښين خاوروته وسپارله،بېرته دراګرځېدوپه حال کې وو،چې څوکوچنيو د هديرې په لور رامنډې وهلي، چې راورسېدل ويل يې امريکايان راغلي او دګل مير اکادکور خواته يې موټر درولی دی، څونفره ورغللو چې ورننېږدې شولو،دټوپکو خولې يې زموږ په طرف کړې په انګريزي يې وويل ودرېږئ ،که څوک په انګليسي پوهېږي نو رامخکې شئ،عامر ماته وويل ته خوپوهېږې ورشه چې څه وايي،زه ور روان شوم ،خواته چې يې ورغلم راته يې وويل،داوژل شوی شخص څوک زامن لري؟ماورته وويل ظالمانو کاش چې دهغه له وژلو دمخه مويوځل داپوښتنه کړې وای چې څوک لري اوکنه،بدبختو هغه يواځې يوکوچنی ځوی لري او بس،په دې وخت کې دګل مير اکا ښځه چې خپل ځوی نه يې لاسونه تاوکړي وو،له کوره راووته،خبرې يې کولې،په سر يې خاورې بادولې، زماترڅنګ امريکايي پرې اواز وکړ اوپه انګريزي يې ورته وويل بخښنه غواړم مېرمنې موږ ويل که هغه تروريست دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

په دې دردېدلي هېواد کې یې له درد او غم څخه ډکې شېبې او سړې تودې ،لوړې ژورې،لوړې او تندې وګاللې ، دوخت فرعونیانوته یې د موسی پشان ځواب ووایه.

له لومړي ټولګي یې زده کړې پیل کړې او هغه ارمان چې د زده کړو په برخه کې یې لاره تر سره کړ،غوښتل یې چې تر زده کړو وروسته یوه پیاوړې او مخلصه قاضي شي او له نېکه مرغه همداسې وشول او په تانده ځوانۍ کې قاضي شول هغې سره یې کورنۍ د زده کړو په برخه کې ډېره مرسته کوله. دځوانۍ په همدې جوش او خروش کې یې د ژوند یوبل لوی ارمان او دهیلو غوټۍ ګل شوه او داهیله یې د واده کولو وه، سره له دې چې واده تر ډېره ددې په رضایت ونه شو خو بیا هم هغه پوهېده چې هېڅ مور اوپلار دخپل اولاد د ژوند په برخه کې د بربادۍ پرېکړه نه کوي،دخپل پلار او مور خوښې او غوښتنې ته یې لبیک ووایه او دفهیم په نامه له یوه ځوان سره یې خپل ژوند دتل لپاره شریک کړ.

وختونه تېرېدل د ناجیې لمن خدای زرغونه کړه او هغې ته یې یوزوی ورکړه په کور کې یې دماشوم د ژړا غږ هم واورېدل شو اوس یې نو خوښي لا پسې زیاته شوه.

یوه ورځ ناجیې وغوښتل چې تر ډېر وخت وروسته دخپلې مور کورته ولاړه شي،کله چې ولاړه نو دخپل کوچني زوی فیصل د شیدو ورکولو چوشک یې په خپل کور کې پرېښی و،داچې ماشوم ته یې باید شیدی ورکړې وای نو اړه شوه ترڅو بازارته ولاړه شي او یو شیرچوشک ورته راوړي،همداسې یې وکړل زوی یې خپلې مور ته وسپاره او خپله یې له ځانسره دخپلې خاله لور حفیظه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لاسه ونیوله او په شهرنوکې د فاینسټ سوپرمارکېټ په لور روانه شوه، فاینسټ هغه پلورنځی دی چی اکثریت مشتریان ،پېرېدونکي او ورتلونکي یې په کابل کې مېشت بهرني وګړي دي.
ناجیه کومه بهرنۍ یا غربۍ نجلۍ نه بلکې یوه افغانه وه ،کله چې دې پلورنځي ته راورسېدې او داخل ته ورننوتلې نو یې سترګې ګرځول پیل کړل د پلورونکو اجنانسو ننداره یې کوله اودهغوی دبیو پوښتنې یې کولې دوی لاپه پېرلو بوختې وې چې ناڅاپه یې ترشاه دیوه وېرونکې درز اواز واورېد. دایوه انتحاري حمله وه چې په شهرنوکې په فاینسټ سوپرمارکېټ ترسره شوه ،په یوه شېبه کې هرڅه بدل شول،دفاینسټ د څو شېبو مخکنۍ له خوښی او خوشبو ډک ماحول په یوه وحشتناک او وېروونکې ماحول بدل شو،ځمکه د شهیدانو او ټپیانو نیمو پرتو تنو،د بدن نورو غړو،ټپیانو او وینو ونیوله او یو سور رنګ یې ورکړ او فضا په ګرد،دوړو اوداور په لوګي پټه شوه هېڅ نه ښکارېدل په څو شېبوکې یو کوچنی قیامت جوړ شو،هره خوا له لرې او نږدې څخه د چیغو او ژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل،امبولانسونه راورسېدل او په پېښه کې شهیدان اوټپیان شوی جسدونه یې روغتونونوته انتقالول،د شهیدانو اوتبیانو وارثینوته دپېښې ساحی ته دورتللو اجازه نه ورکول کېده.
کله چې ناجیې او حفیظې ډېر ځنډ وکړ نو په کور کې یې د مور ورته تشویش پیداشو ،پرېکړه یې وکړه چې ګرځنده مبایل ته یې زنګ ووهي خوکله چې یې هڅه وکړه بریالی نشوه ،نور یې هم تشویش ډېر شو ،څو دفه یې بیا هڅه وکړه خو نتیجه یې ورنکړه، بیایې د کوچني زوی فیصل په غلې کولو او مخچلولو پیل وکړ اوس نو دناجیې او حفیظي لپاره انتظار کول هم ورته ستړی کوونکي برېښېدل او شېبه په شېبه یې قهر او غوصه ورته زیاتېده، د (فیصل) نیا فکر کاوه چې دوی دواړه به په چکر ګرمې شوی وی او ماشومه به ورنه هېره وی خو اصلاً خبره داسې نه وه،کله چې یې تمه قطع شوه نو یې دکورنۍ نورو غړو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تماس ونیو خو تر دې دمه لا ددوی دکورنۍ څوک خبر نه چې په ښهرنوکې انتحاري حمله شوي او یاهم ناجیه او حفیظه فایسنټ ته تللې دي.
په همدې وخت کې یې ټلوېزیون ته فکر شو چې د عاجل خبر تر سرلیک لاندې د ټلوېزیون په ښکتنۍ برخه کې سره کرښه تېر بېږي ،ورسره جوخت ویاند پر سکرین را ښکاره شو او د عاجل خبر د اورېدو بلنه یې لیدونکیو ته ورکړه، هغه همدا پېښه وه کومه چې نن په فاینسټ کې شوه وه، د دواړو نجونو کورنۍ لاپسې وارخطا شوې ،د ناجیې او حفیظې مورګانې او دکورنۍ غړې لاپه همدې کشمکش کې وې او دهغوی د پیداکولو لپاره یې پلانونه طرحه کول چې دناجیې مورته په یوه ډیجیټل نمر زنګ راغی مخې سره یې اوکې کړ،څوثانیې یې غوږ ته نیولی و ،خوپرته له دې چې څه ووایې مبایل یې له لاسه پرېوته دکورنۍ غړیو چې ټولې ښځینه وې ،داچې د جمعې ورځ وه نو نارینه څوک یو اوڅوک بلې خوا وتلي و، ښځې راغلې د ناجیې له موره راتاوې شوې او د خیر خیر چیغې یې وهلې کله چې هغه په هوښ راغله لکه د لېونۍ په شان یې اخوا دیخوا منډې پیل کړې،خو د ناجیې عمه چې یوه زروړه او هوښیاره ښځه وه په ارام زړه یې ورڅخه پوښتنه وکړه چې زنګ چاوهلی و،هغې ورته وویل له روغتون څخه زنګ و،نومورږ باید روغتون ته ولاړې شو،ځوانې نجونې یې په کور کې پرېښودې او د ناجیې مور او عمه د کابل څلورسوه بیستریز روغتون ته ولاړې،هلته یې هغه ټول ټپیان چې دهمدې پېښې له امله ورته راغلي وکتل خو نه ناجیه اونه هم حفیظه پکې ولیدل شوه،وروسته د روغتون دمسؤولینو لخوا هغه ځای ته بوتلل شوې چېرې چې مړي او جسدونه ساتل کېږي.
سره له دې چې نور ددوی په زړونوکې سکه او متره نه وه پاتې خو بیا یې هم په کاواکه قدمونو او لړزانده لاسونو د څو تنو مړو څخه سپینې ټوټې پورته کولې ،خو دخپلې لور او وریرې جسد یې پیدا نکړ، د وتلو په وخت کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناجیې مور دوروستي جسد له مخ څخه د پردې پورته کولو سره دومره لوړه او ډاروونکې چیغه وکړه چې په ځمکه را پرېوته او په لوغړېدا شوه، د ناجیې عمه ژر خپله وربندار باندې ور پرېوته کښې یې نوله هغې فکر کاوه چې لــه جســد څخه وېرېدلې، خوکله چې یې په جسد فکر شو ګوري چې تور وینښتان یې په تېر داسې را خواره پراته دي چې اوس یې د وینو له امله سور رنګ خپل کــړی دی او دا جسد بل څوک نه بلکې پخپله ناجیه وه.

له دې سره د ناجیې عمه هم وارخطاه شوه خو جرئت او مــرال یــې لــه لاســه ورنکړ،ددې جسد ترڅنګ دبل پروت جسد مخ یې هم لوڅ کړ اوس نو دناجیې په عمه کې هم هېڅ ځواک پاتې نشو ځکه چې دا جسد د حفیظې و اوهغه هم شهیده شوې وه ، مخې سره یې د مړي رسمیآت په روغتون کې خلاص کــړل ، کورنۍ ته یې فون وکړ او له پېښې یې خبر کړل.

کله چې جسدونه په روغتون کې د مــړو وینځونکــو لخــوا لمبــول شــوي و د حفیظې له لاسونو څخه د سرو زرو دولس بنګړي ویستل شــوي،داچې پېښــه ډېره غمجنه وه نو کورنۍ یې د بنګړیو اونورو شــیانو پوښــتنه ونکــړه ،مګــر د تدفین او دعا له مراسمو وروسته کله چې ددوی کورنۍ پــه روغتــون کــې لــه ناجیې او حفیظې سره د سروزو ګاڼو غوښتونکې شول ،هغوی پــه ځــواب کــې وویل :تاسو ونه لیدل چې دهغوی جسدونه ټوټه ټوټه ول موږ خبر نه یــو چــې چېرې ورڅخه پرېوتي دي،یوه مړي وینځونکي وویل چې ددې یوې نجلۍ لاس مو دبلې نجلۍ د لمبولو په وخت کې دهغې له نس څخه راووېست ،نوپه داسې حال کــې یــې بنګــړي اونــور شــیآن چېــرې پــه لاســونوکې پــاتې کېــږي.

هغې وویل ناجیه په منځه دوه نیمې شوې وه او نس یې شلېدلی و او د حفیظی د بدن غړي څه دپېښې په ځای کې پاتې و اویو لاس یې د ناجیې په خېټه کې ننوتی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناجیې د خپلې مور په کور کې د دمې جوړېدو ارمان له ځانسره قبرته یوړ اوهغه دمه یې په هدیره کې جوړه شوه خو د هغې کوچنی زوی فیصل) چې اوس پنځه کلن دی منډې وهي خولاهم په دې نه پوهېږي چې مور یې څوک او چېرې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمالیکونه

نن له غرمې راپه دېخوا راباندې الهام کېده،نه پوهېدم دڅه به وو،دشعر خونه وو،ځکه چې شعر مې ونه لیکه، نودابه څه وو؟ نه هېڅ نه پوهېږمه،یوڅه خومې باید لیکلي وای، کېدای شي کوم دوست به مې په یاد شوی وي،یابه زه چایادولم، داخوهم له امکان څخه لرې نده چې په کور کې به مور،پلار خویندو ورونړاویاهم دوړو مور یادکړی یم،خیر هرڅه چې وو، یو وخت مې فکر شو ،ګورم لاسونه مې چاپېر دي او د کمپیوټرمخې ته ایښی کیبور لکه دارمونیې دتنیوپشان زور کوي او ټکهاری یې پورته کېږي،دکمپیوټرپرسکرین هم یوه توره لیکه په تېزۍ سره ځغلي، خوبیاهم پوه نشوم چې څه به لیکي، چاته به یې لیکي،خوکېدای شي کوم ملګري یا ملګرې ته دمینې کوم لیک وي،څه به پکې لیکي، څنګه یې لیکي،ولې یې لیکي ،څنګه به یې ورته استوي،بیاهم پوه نه شوم چې همداسې به وي اوکنه؟ سترګې مې هېڅ له سکرین نه نه اوښتې، او ورپورې نښتې وې،خوخط ښه په ښېړه پرې مزل کاوه داسې لکه دشپې په ناوخته کې چې پرسړک هېڅ رش او بیر وبار نه وي ، اوپه کلي کې کوم چاته کوم مشکل پیداشوی وي،یا ناڅاپه ناروغي پېښه شوي وي ،موټر سړک ته راووځي اوښه دزړه له اخلاصه مزل کوي،داسې یې منډې وهلې،خودتعجب ځای دادی چې دابه څه وي،څه به پرې لیکل کېږي ،چاته به لیکل کېږي،اوڅوک به یې لیکي، زه خو نه وم ولې که زه وای نو دومره خوبه پوه شوی وای چې څه لیکم او چاته یې دڅه لپاره لیکم، ګوتومې دکیبورډ پرمخ خالونه لمس کول چې ،ترڅنګ ایښی موبایل مې په لړزه شواوښکلې نغمه پکې وغږېده چې زه یې له واره متوجه کړم،له هلوسره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوربدل،(زماخطونه له خپل ځان سره سمبال وساته:: ښه يې په خيال وساته ،چې ورک يې نکړې).

اوهواسراره ته يې، دانو هغه څوک وو چې کېدای شي دازما دګوتو هسې به دهمده لپاره وې، او دته به يې څه ليکل، کله چې مورږ واړه وو نو په هغه وخت کې نه کمپيوټروو اونه هم بله الکترونيکي وسيله وه ، چې ليک يا پيغام يې استولی يا رسولی وای،نو مورږ به يو بل ته په کاغذ ليکل کول او کله چې به مووليدل سره به مو تبادله کړل، چې تر ډېره به موساتل،که څه هم مورږ په يوه کلي کې اوسېدو،خودومره ديوبل په زړونوکې ننوتي وو، چې هغه وخت کوم چې مورږ به له يوبل نه بېل شو،هم به مو نه شوه زغملی،نوبه موپه کاغذخپلې خبرې يوبل ته کولې داسې لکه مخامخ چې ناست ،ولاړ اويا هم په لاره روان يو،په هغه وخت کې مورږ په املاء او انشاء هم سم نه پوهېدو خو بياهم مورږ دواړه په خپلو او يودبل په ليک پوهېدو او مطلب به موترې اخسته.

دهغه له دې سندرې سره مې ورته وويل چې هغه ليکونه خومې له ځانسره ساتلي خو اوس مې درته بل ليک ليکه،هغه په ټيليفون کې حيران شو،چې هغه څنګه؟ او داڅنګه کېدای شي چې زه دې اوس درته په يادشم او درته فون دې وکړم،ماوويل(لکه باران مې په زړګي را وربدلې راغلې،عمر دې ډېر دی همدا اوس مې يادولې راغلې)،خوزما په زړه په رښتيا سره اسرار نه وربده ، څه څه راغلم !؟

چېرې راغلم؟

له دې سره مې ورغبرګه کړه،ښه نو زما نمبردې څنګه پيداکړو او چېرې يې؟

:ته وګوره چې نمبردکوم هېواد دی،چې مې وکوت،نو نمبردافغانستان وو،ولې چې کود يې ۰۰۹۳وواو سيمکارت يې هم اتصالات وو،نور هم حيران شوم،هلکه داخودافغانستان نمبردی کنه،په کړس کړس يې وخندل ،ښه داپربږده دارته ووايه چې زه درشم اوکه ته راځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه زه درځم ووایه چې په کوم ځای کې یې،ښه سمه ده دخدای پامان!
اهو داپرده څه شوي ،ده خوراته دځای ادرس هم ونه وایـه،نږدې وه چـې لـه پرېشانۍ نـه مـې زړه وچوي،سـر رابانـدې وګرځېده،پـه ټنـډه مـې خولـه راغله،همداسې لکه دبت پشان پاتې شوم،لمړی ځل وو چې غوصه مـې ورتـه راغله،له ځانسره مې وویل ښه نـو تـه ده سـاده تـه وګوره،خلـک همداسـې کوي؟،تاخوبه لږ صبرکړی وو،اوس یې ټېلیفون هم کار نه کوي، مخې ته پـروت مېز مې په سوک په زوره وواهه چې پرې له پاسـه ایښـی کمپـوټر همداسـې نـږدې وه چـې لانـدې پرېـوځي،چې ددروازې ټـک ټـک شـو ځـواب مـې ورنکړ،دروازه راخلاصه شوه، ګورم چې اسرار له خندانه شین دی اوداخـل تـه راغی،ای خدای دې انصاف درکړي،پېژانده خومې نه خو لـه خنـدااوحرکاتویې پوه شوم چې همدی دی،هغه اوس ډېر غټ شوی وو،هغه پخـوانی اسـرار نـه وو،ای !زه به هم غټ شوی یم کنه! ماته خو خپل ځان نه معلومېږي ثومره چې ماته هغه غټ ښکاري کېدای شي هغه ته به هم زه همدومره ښکارم.
اسرار له تېرو۱۲لسوکلونوله خپلې کورنۍ سره په کاناډاکې اوسېده ،خوله یوبل څخه مو هېڅ خبرنه لاره،اوپه همدې ورځوکې افغانسـتان تـه راغلـی وو،پـه رښتیاهم چې زړه په زړه آینه وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ ناوې

په خپله به يې خدای خبر چې لمونځ کړی وو کنه،پرهغې يې اواز وکړ ونجلۍ! پاځېږه لمونځ دې وکړه ،هغو کوچنيوهلکانوته چای تيارکړه چې ښوونځي تــه به ځي.
نجلۍ په خپل ځای کې اړخ بدل کړ،ستوماني يې ووېسته ،غاښــونه يــې ســره وچيچــل ،اوږده ســاه يــې واخسته،ســترګې يــې ومښــلې پــه ځــای کــې کېناسته،خوب يې لا په سترګوکې وو،سربه يې کله يوخوا اوکله بل خواته کوږ شو،لکه ټېکې(مرغۍ) چې په کرونده کې په زهرو لــړل شــوي غــنم خــوړلي وي،لاس يې وغزاوه،ټکری يې راواخست په اوږدوخــوجړو وېښــتانويې ښــور کړ،وېښته هم خدای دېته ورکړي وو،سم يوه ګېډۍ وو،يوځل يې په ناسته هــم شخي ووېسته او پورته شوه،ځوشېبې ورسته بيــا کــوټې تــه ننوتــه،لمونځی (جای نماز) يې را واخست لمونځ يې وکړ،بېرته له کوټې ووته ،نېغه دتنور کوټې ته ولاړه،تورچای جوش يې له تناره په داسې حال کې راوو،ېست چې سمه نيمه پسې په تنورکې ورکه شوه،په بېړه يې کوچنيو ورونوته چای تيار کړ،هغوی يې له خوبه راويښ کړل،مخ اولاسونه يې ورته پرې مينځل،په دســترخوان يــې را ټول کړل،هغوی چې کله ښوونځي ته ولاړل،دې دکور پاتې کارونه پيل کړل،په دې وخت کې پرې دکوټې له منځه اواز وشو زرلښتې وزرلښتې! دې ورتــه آآآ نارې کړې،خوهغې يې اواز وانه وربېده،بيايې شورماشور جوړ کړ،خــدای دې تــا تور مخې ،کنداسه په ماروچيچل کې،داپه تاخه تور مرګ ولګېده،چې غــږ نــه راته کوې؟ته صبر وکړه چې زه دې اوس چاره وکړم،که مې ستاځای هم دمــور ځنګ نکړاودهغې تورې هديرې بنديوانه مې نه کړې نو زما نوم به هم قندي نه وي،نوم يې ډېرخوږ وو خو پخپله ډېره ترخــه وه،پســې راغلــه لــه ځانســره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غور بدله،دادې خدای نه بخښي چې ستاپشان ،لېونۍ لور يې زېږولې ده،نجلۍ ته راورسېده اوپه کمڅیوکې يې ورته ګوتې بنـدې کړې،داسـې حـد تـه يـې ووهله،چې يو دوه يې ترې هېر کړل،نور يې ورته يوځل بياپه سپکو سپورو پیل وکړ،ته وګوره چې زه دې څومره ژر له دې کوره رنګ ورکومه،هغـه خلـک دې هم،خدای ووهي،ويل يـې چـې دربيمـه،ورځ بيـا راځي،خـو همداسـې ورک شول،که داځل راغلل،لـه سـترګو مشـې دمخـه سـتا مردارمخـې دسـتمال ورکوم،نوره دې په دې کور کې نـه شـم زغملی،نجلـۍ راغلله پښـوته يـې پرېوته،نه نه مورجانې دخدای لپاره چې داکار ونکړې،هيله کوم هغـه کونډتـه مې مه ورکوه،زه له هغه سره واده نه شم کولای،دهغه خو مشره لور واده شـوې ده ،په کور کې اولادونه يې هم له ما مشران اوهمزولي دي، پام کوه چې داکـار ونکړې،کنه زه به مړه شم.

ميرې يې په کړس وخندل،ورته يې وويل زه خو غواړم همدا ،اوس دې په يونه يوچل له خپلې مخې لرې کوم.

دوه ورځې وروسته هغه خلک راغلـل چـې يوځـل دمخـه هـم دزرلښـتې غوښتوته په مرکه راغلي وو،اوس ددې پلارهم په کور کې وو،خودهغه شـتون ددې لپاره هېڅ ګټه نه لرله،ولې چې دهغه په ذهن کې يې نوې ښـځې داسـې زهر پيچکاري کړي وو،چې پلار يې هم اوس دهغې له شتون نه په نـه شـتون خوښ وو،نفرت به يې ترې کاوه،دماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسـته راغليـو خلکو بيادښېښۍ خبره ياده کړه، ميره يې چې له ښځوسره ناسته وه،خاوندیې ورپسې راغی اوحال يې ورسره شريک کړ،هغې هـم پـه مکرجنـه لهجـه لـه سترګو اوښکې وڅڅولې مېلمنوته يې مخ واړاوه،که څـه هـم چـې زرلښـته کوچنۍ اوستالېور پوخ سړی دی اودابېچاره يې دلـور پرځـای ده خـو زه هـم سياسره يم،اونه غواړم چې چې خدای مکړه سباکومه بدنامې راته را واوړي،په خپله هم په کور کې کوچنۍ لور لرم،هسې خو مې زرلښته هم لور ده،خـووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خور لور په عزت واده شي،ښه ده،نومورړ په دې ریشته خوښ یو،دستمال یې ورکړ،زرلښتې باندې له ډېرخفګان نه بېهوښي راغلله،تر درې ورځویې له ډوډۍ او اوبوڅکه ونکړه.

څو اوونۍ وروسته یې واده هم تیار شو،کوچنۍ زرلښته دمیرې لخواد وهلو او ډېبولوپرمټ ډولۍ کې کېنول شوه،هغې به چې خپل دوه کوچني اوبې موره وروڼه په چیغو ولیدل نو له ډولۍ نه به راکوزه شوه، دواړونه به یې غېږه تاوه کړه،ډېرې چیغې به یې ورسره وکړې،مګر میرې به یې بیاله مټ نه ونیوله،ورته به یې وویل،چې هم ځان شرموې او هم مورړ،څوځله ډولۍ ته له پورته کېدو اوښکته کېدو وروسته یې نجلۍ روانه کړه،خودهغې چیغې لاپسې لوړېدې،دلته یې ورونوهم ځانونه په ځمکه ځمکه وهل اودخور خور نارې یې وهلي،دلارې تر نیمایي پورې دزرلښتې چیغې ورو ورو کمېدې اوبلاخره ورکې شوې،لاره نږې اته دقیقې وه،سپین ږیری زوم امبل په غاړه مخکې روان وو او وروسته پسې ځوانانو ډولۍ په اوږه روانه کړې وه، کورته چې ورسېدل ،ښځې راټولې شوې،ترڅو ناوې له ډولۍ راکوزه کړي،ښه راغلاست اودنوي کور مبارکي ورته ووایي،کله چې یې له ډولۍ نه شال اوچت کړ،ګوري چې ناوې په ډولۍ کې نسکوره پرته ده، اوپه رښتیا یې هم دمیرې ژمنې حقیقت موندلی وواودتل لپاره دخپلې مورپشاه په ابدي خوب ویده شوې وه.

نوټ: ټېکه یوډول مرغۍ ده چې دغنمو دکر په وخت کې راپیداکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه

زه یې منیجر وم ، د سهار په پوره اته بجې مې فورمې ورباندې ووېشلې،هر یوه ته مې ساحه په ګوته کړه، دې ته مې وویل : څه ته دخپــل کــور شــاوخوا تــه کورونوکې دې سروې وکړه، داځکه چې ستا کور لــه دې ځایــه ډېــر لــرې دی ،ترڅو چې له کار خلاصولو وروسته بېرته دفتر ته راځې اوبیا کورته ځې، ډېــره دربانديې نا وخته کېږي، هغه هم خوشحاله شوه او له دفتره ووته.

ټول له دفتر څخه ووتل لس بجې وې په دې خاطر چې د سروې کوونکیو حــال واخلم ،ترڅو له کومې امنیتي یا بلې ستونزې سره نه وي مخ شوي، هر یوه تــه مې باید زنګ وهلی وای،همداسې مې وکړل،د لېست له مخې دهر یوه لــه نــوم سره دفون شمېرې ترڅنګ ټوله پېژندنه راسره وه، د څو تنــو حــال اخســتلو وروسته مې عابدې ته زنګ وواهه.

کله چې یې فون اوکې کړ،ترسلام او پوښتنې وروسته مې ورته وویل: څــه دې وکړل؟

هغې ځواب راکړ بس همدا اوس ساحې ته را ورسېدم.

څه!!؟؟ داڅه وایې ستا همکارانوخو هر یوه دوه او درې فــورمې کــار کــړی دی اوته ایله اوس ورسېدې؟

ـ ښه سمه ده هله نو ژر ژر کوه کار دې پیل کړه، شله شله (ګوډه ګــوډه) مــه کېږه کارونه دې په چټکتیا سره وکړه چې بیا دربانديې ناوخته کېــږي، لــه دې سره هغې د ښه ځواب په نه زړه او ټیټ اواز راکړ،ماهم فون قطع کړ.

ماذیګر ټولو خپلې فورمې را وړې،دفتر کې یې وسپارلې او هر یو خپــل کورتــه ولاړ.

د ماښام شپږ بجې وې چې عابدې زنګ راته وواهه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ صیب ! زما کار خلاص شو څنګه وکړم،اواز یې سم راته ښکاره نشو، ترڅواب ویلو مخکې مې ترې پوښتنه وکړه،ته خو ښه یې ایا کومه ستونزه خونــه ده در پېښه شوې؟ ستا اواز راته سم ښکاره نشو.

ـ نه نه! هېڅ خبره نشته هسې لږ ستړې شوې یم .

ـ ښه سمه ده څه کورته ولاړه شه سبا چې نورو فورموپسې راتللې دا فــورمې به راته وسپارې.

ـ ښه سمه ده صیب همداسې کوم.

فون یې قطع کړ،ماهم د نورو کار کوونکیو د فورمو په چک کولو پیل وکړ،ســبا چې د کار وروستۍ ورځ وه ټول کار کوونکي راغلل فورمې مې ورکړې او کــاري ځایونه او منطقې مې ورپه ګوته کړې، عابدې هم خپلې پرونۍ فورمې راکړې او نوې مې ورکړې،هغې په رښتیا سره خپل کارونه په پوره صداقت او ر ېښتونولۍ سره ترسره کول او دهمدې باور له مخې ماهم د ډکوشویو فورمو د کورته وړلو اجازه ورکوله کنه قانوني لاره یې داده چې هر سر وې کوونکی باید مــاذیګر د کار په پای کې خپلې فورمې دفتره ته وسپاري خوماپه هغې باور لاره چــې پــه صداقت کار کوي.

نن یې بیا کارونه تر خپل ټاکل شوي وخت یو نیم ساعت وروسته خلاص کړي و چې زنګ یې راته وواهه،مخکې له دې چې هغه څه ووایې زه پــرې ور مخکــې شوم،که کار دې خلاص وي اوکنه کورته دې ولاړه شه ،هغې هم یواځې د ښــه په ویلو سره بسنه وکړه او فون یې بند کړ.

سبا مې له نورو کار کوونکیوسره حسابي وکړه هریوه ته مې خپله حق الزحمــه ورکــړه او پــه خپلــه مخــه ولاړل،۱۱ بجــې شــوې خوعابــده لاهــم نــه را معلومېده،همکارانو نه مې یې پوښتنه وکړه، پروین راته وویل:

ـ صیب هغه دا دوه ورځې راته ښه نه ښکاري فکر کــوم ناروغــه ده اوس مــې ورسره خبرې وکړې ویل یې لاره کې یم او درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی مې رخصت کړل ما خپل کارونه پیل کړل،یـوولس نیمـې بجـې وې چـې دروازه ټک ټک شوه د راتللو اجازه مې ورکړه ګورم عابده سـتړې او سـتومانه داخل ته را ننوتله،سلام یې ادا کړ ،خو په څهـره کـې یـې یـو ډول مایوسـي بر ېښېده، خبرې یې پیل کړې:

ـ صیب وبخښی ماویل نن خو هسې هم کار نشته نوومې ویل چې په قراره بـه ولاړه شم او بل داچې لږ طبعت مې هم ښه نه و نو زه د ناوخته راتللو اوپه کـار کې ځنډ کولو په خاطر بخښنه غواړم.

کله چې یې زماڅنګ ته په مېز خپل دغاړې دستکول کېښـود ورتـه متوجـه شوم چې په کیڼ لاس یې دستکول له اوږې را کوز کړ اوپه همـدې کـیڼ لاس یې فورمې له بیک څخه را ووېستې ، زما مخې ته یې کېښـودې اوخپلـه پـه څوکۍ کېناستله.

پرته له دې چې فورمې یې چک کړم حساب مې یې وکړ پیسې مې ورکړې.

ـ واخله دا وشمېره او له خپل نوم سره دې په دې خالي خانـه کـې لاسـلیک وکړه.

نجلۍ راغله قلم مې ورکړ لاسلیک یې هم په کیڼ لاس وکړ او پیسې یې پرتـه له شمېرلو بیک کې کېښودې.

ورته ومې ویل : عابدې! پیسې دې وشمېره او ولې په کیڼ لاس لاسلیک کـوې ټوکه مې ورسره وکړه ایا ته ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورې؟

ټنډه یې تروه شوه هو صیب همداسې ده زه ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورم.

خبره مې یې ټوکه وبلله په خندا شوم ورته خوپه همدې وخت دعابـدې لخـوا ددستکول په غاړه کولو په وخت کې مې فکر شو چـې دهغـې ښـي لاس پـه مړوند کې نشته.

له دې سره مې په زړه کې یوه ترخه څړیکه وشوه ،په سترګومې تیاره راغله او حواس مې له لاسه ورکړل،دچایو پیاله مې له لاسه پر یوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله دتېرې ورځې خبره چې عابدې ته مې وویل: شله شله مه کېږه دهغې په خبروکې ټکنی کېدل او د نورو ورزو خلاف چلند او مایوسي هریو مې په څو لحظو کې لکه د فلم پشان په مغزوکې تېر شول.

ډېر نا ارامه شوم،نه پوهېدم څنګه ورځخه بخښنه وغواړم او قناعت ورکړم چې تر دې وړاندې زه په دې نه وم خبر چې هغه یو لاس نلري،هغې غوښتل رخصت واخلي او ولاړه شي ،زه ورپورته شوم مخې ته یې ودرېدم ورته ومې ویل:

ایا امکان لري چې ما وبخښې؟

په داسې حال کې چې قدم یې پورته کاوه په څټ یې را وکتل ولې تاڅه کړي چې له ما یې بخښنه غواړې؟

ماورته وویل دهمدې لپاره چې تېره ورځ مې تاته په نا پوهی او ناخبری کې د شلې خطاب وکړ خوزه قسم کوم چې ستا په معلولیت دغه دوه دقیقې مخکې پوه شوم.

له سترګو یې رڼې اوښکې جاري شوې ،نه صیب هیله کوم خدای مووبخښه هېڅ خبره نشته او نورې خبرې یې پسې داسې وغزولې:

که زه یې باک وګڼم په ورځ کې لس ځلونه هم ډېره له داسې خبروسره مخ کېږم ،که په کور کې وي،که په لاره،که په موټر کې ،که په دفتر او نورو ځایونوکې چې څوک کوم معیوب شخص ته غږ کوي زه داسې فکر کوم چې ماته وایي دومره ډېره زور بېرم خو پوهېږم چې دا خبره مې اوس له ژوند سره لکه زما دنوم پشان تړلې ده نو ځکه یې باک نه ګڼم.

د عابدې اوښکې چې لکه شبه شبه باران په سپین مخ روانې او ښکته ګریوان ته یې توېدې راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوکاش زما دښې لاس پرځای کینې لاس نه وای،هلته به مې فکر کړی وای چې یو لاس مې نشته خو اوس داسې یم لکه دواړه لاسونه چې مې نه وي،همدا یې وویل او روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پايلې

سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شولو،داچې زه دشپې لس بجې له وظیفې څخه کورته تللی وم نو کوچني ماشومان ټول ویده وو،په همدې خاطر سهار ټــول رانــه را تــاو ول ، د مور څنګ ته مې ناست وم،لامې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نــه وو چــې پــه جېب کې مې موبایل وشرنګېد،دزنګ له راتللو سره مې مور راتــه راوکتل،پــه ترخه موسکا يې وويل:

زويه!يوخوستاملګري هم سم پېريان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیایې درپســې زنګونه سرکړل، موبایل يې رانه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان کړه، دوی وزګار دي.

خوداچې شمېره نوې وه او ومې نه پېژندله، ورته مې وويل، مورې!کېدای شــي کوم بل څوک وي،کاربه يې راسره وي، زما کوم ملګری ندی څکه دهغوی ټولــو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونــا اشــنا ده، موبایــل یــې راکړ،ماشومانوته مې وويل غلي شي، چې اواز واورم، زنګ ډېــر اوږد شــو، نــور دبندېدوپه حا ل کې وو چې د تائید تنۍ مې کېکاږله، زمــا عــادت دی چــې زه چاته زنګ ووهم اوکه بل څوک راته زنګ ووهي نو دخبرو پیل ورسره په سلام کــوم،ډېری خلــک دي چــې دفــون کولــو پــه وخــت کــې (هلــو،بلې،اورې) اویانوراصطلاحات کاروي ،نومې سلام اداکړ،له هغې خوا مې ډېرتيــت ،کمــزوی اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو،(سلام شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو،په دري يې خبرې کولې، ځواب مې ورکړ زنګ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني،کله مې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړيو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبــرې هم نه وې کړې،لکه د لارورکي پشان مې اخــوا دیخواکتــل،خودا ښــه ووچــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مې پرده وکړه اړیکه پرې شوه،ماهم سرپسې ونه ګرځاوه فکر مې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه، اوس مې نو چای څښلی وو، ښه مې اشتها صافه وه،له کوټې ووتم له حویلې دباندې مې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک یې او بل داچې زما شمېره دې له کومه کړې؟ ماته یې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې،ورغبرګه مې کړه،داچې زه څوک یم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلی دی .

نجلۍ وویل چالاکي مه کوه،سم حال راتهووایه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې نه دی درکړی،دنجلۍ خبروته مې زړه تنګ شو ورته مې وویل:وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکاربده، قسم یې راته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې وویل،خو ماځکه نه شوای منلی چې ماورته زنګ نه وو وهلی اونه مې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل مو خبرې په همدې کش وګیر کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه مې ترې واخسته ،خو ژمنه مې ورکړه چې زه بیادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شوم،ای خدایه!دابه څوک وي،ایاپه رښتیاهم همداسې ده لکه دایې چې وایي؟بیابه مې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،یامې په خپلوانوکې کومه یوه نه وي او غواړې به چې ماوازمایي ،چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لیارې اوپه دې ویروس ترکومې کچې ککړ یم،له ژمنې سره سم مې زنګ ووهه ورته،خبرې مو بیاهم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخر یې راته وویل یوځل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ځان راوپېژنه چې څوک يې،دکوم ځای يې،متعلم يې،محصل يې اوکه کومه دنده لرې؟
ځان مې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان راوپېژانده،نوم يې راته مريم وښود،ويلې يې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګي زده کوونکې ده،پلار يې نظامي دنده لري .
ماله دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونوسره خبرې کړې وي،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفيانوسره اوهمدارنګه په ډېرى ورکشاپونوکې،خوکله مې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپې اوخوږه لهجه خبرې نه وې کړې،سره له دې چې ښه پوهېږم هغه نجونې چې په موبايل خبرې کوې او بې له کوم ضرورته يې ځانسره ګرځوي ،هسې خلکوته پرې ازار ورکوي،خوددې په خبروکې يوډول عجز،سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی راته ښکاره شو،احساس يې راته دروند معلومېده.
هغې به ماته ويل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په يو افغاني ټلويزيون کې يې ديوژورنالېست نوم راته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ يوشان دی،ماورته وويل شايد همداسې به وي.
دڅه وخت په تېرېدوسره يې دومره له اواز سره اموخته شوم چې که ډېرکله به مې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به وم لکه ډېريولوشی چې مې ورک کړی وي.
دنجلۍ لخوادراکړيو معلوماتو له مخې مې ورپسې پلټنې پيل کړې،زما زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو،هېڅ ارام نه راته،ماويل هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.
اخر داشو چې هېڅ پايلې ته ونه رسېدم اوهېڅ معلومات مې ترلاسه نکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ موخبرې کولې چې زمایوملګری مـــې وســره یادکړ،دهغــه دنــوم لــه یادولوسره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطایۍ یې وپوښتل هغه څه پېژنـــې؟ ورته مې وویل هغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې مادهغې ورور ښودلی دی نه کــوم بــل څوک،نــویې راتــه وویل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مورِ پېژنـــې او زمورِکــوم نــژدې خپلــوان یې،بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم اوهیله کوم راځه چې یوبــل هېرکـــړو، ماورته وویل مالا تر اوسه ستا کور،پلار،وروړنه اونور څوک ندلي لیدلې خوکــه وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته مې وویل ځکه چې زه یو ژورنالېست یــم، اوپه هر ډول چې وي کره معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ویل داچـــې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبر ېږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زماورتــه مـــې وویل سمه ده ببغمه شه.

اوس زه دومره له مریم سره بلد شوی یم چې که چېرې دیوښکلي څیــز مثــال راوړم نو دا پکې نالیدلې یادوم،زما زړه داګواهي راکوي چې هغه هم زماپشــان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خــو د پښـــتو اوپښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله مو قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ یې راته وویل: داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخــه بـــولم او هـــېڅ خبره له تانه نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درتـــه ووایم،پـــه زړه مـــې دډار ساړه راننوتل،فون مې غوږ ته ښه نږدې کړ،یوخودا تل داسې په قراره خبـــرې کوي چې هېڅ نه اوربدل کېږي ،خبره یې زیاته کړه ، اوهغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړي یواځې یوه خبره مې درته صحبح نده کړې نــورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي،که راته غوصه کېږي نــه نو درته وایم یې،خواول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ښه سمه ده ووایه څه دي.

هغه داچې زمانوم مریم ندی!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې راباندې وچورلېده،په فکــر مــې بــوج راغــی،د اور بــدوزغم مــې نــه لاره،دڅوشېبولپاره غلی شوم هغې راباندې نارې کولې خو زه چپ وم،په پنځو میاشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله په ډېرې غوصې سره مــې ورته وویل،داکوم حماقت دی چې ته یې کوې؟

بېرته یې راغبرګه کړه هیله کوم،جهانه!ګوره اول مې درته وویل چې غوصه بــه نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېرېږم،ته خوغوړ شه چــې څــه درتــه وایم،ماوویل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی اوکفایت کوي،له نن نه اخواستالپاره جهان دتل لپاره مړ شو،خوهغې ویل هیله کوم فون بندنکړې قسم یې راکړ،ورته مې وویل چې ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی،خودې بیاراته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هــم مه،ځکه چې زه یې پخپله درته وایم،انشاء الله ډېر ژر،په همدې خبره مې فون ورباندې بندکړ،قهر مې شېبه پــه شــېبه زیاتېــده، ځانتــه مــې هــم قهــرجن شوم،چې زه ولې دومره خوشباوره یم،ماخوله مــریم څخــه هــېڅ خبــره پتــه نکړه،نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه،فکر مې بــدلون پیــل کړ،پــه خپلوتولوباورونو بې باوره کېدم،دزړه دګرمایش ستنې مې مخ په ښکته حرکت وکړ،نن مې پــه دفترکــې هــم کــار خوندرانکړ،هرڅــه مــې پــه خپــل ځــای پرېښودل،اطاق تــه ولاړم ګــروپ (برق)مــې مــړ کــړ،اوږود وغز بــدم،هرډول اندېښنې مې مبلمنې شوې،له ځان سره مې جنګ پیل کړ،داسې لکه چې مــې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل مې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تالــه ماسره داسې وکړل؟

زماپه شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه دمهر پشان ټاپه شــوی وو،یوځــل مې سرته څنډ ورکړ،نه نه هغه لماسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده،هغه له ماسره ډېره مینه لري،زه ورته تــر هرچــا ډېر ګران یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ورځې مې زنګ ورته ونه واهه خو بیابه مې هم زړه نه صبر ېده،در ېیمه ورځ یې مسکال راکړ،ماهم هسې بهانه غوښته،ژر مې ورته فون وکړ،له هلوسره یې په کړس وخندل،خونن خندادپنځومیاشتومخالفه اوبل شــان وه،حیــران یــې کړم،ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصــه اوورنــه خفــه وښایم،غوســه شــوم ورته،غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېرکړه،ته مانوره هېره کړې یې.

په خورامینه یې راغبرګه کړه،زماړوندعاشقه! ماهېره نه بلکې هېرمې کړه،ولې چې زه مریم نه بلکې مراد یم!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنه کوچۍ

دسهار تر اذانونو وروسته داوداسه په نیت راپورته شــوم،دکلالویه دروازه مــې خلاصوله چې پلارمې اول غاړه تازه کړه بیایې اواز وکړ دروازه بېرته لــه هغــې خوادرسره بنده کړه چې شمال ډېر تېز دی هسې نه ماته یــې کړې،مــاهم لــه خوبه په ډک اواز ورته ښه وویل اولاندې په وترایۍ ښکته شوم،میدانی ته پــه رسېدومې ددواړو لاسونو ګوتې سره وروستې او پورته مې له سره واړول شخې مې ووېسته،ښې طرف ته په تاوېدومې سترګې لــږ وروړانــدې دتــورې لــوېې کیږدۍ ښنګ ته داور په سکروټو ولګېدې،چې داور دپوکولوپه وخت کې سرې سپرغۍ دهواپه لور پورتــه کېږې،خــوداچې اورتــه چــاپوکی ورکــړ هغــه نــه معلومېده.

څوځله پرلپسې سپرغۍ والوتې اخر داور لمبې پورته شوې ،ژړې اوسرې رڼاته ببرکوچیانی کمیس وخوځېد،نغری داوسپنوله درې میلوڅخه جوړ شــوی،ډېر ورته تم نه شوم خو که رښتیاووایم دې نظارې ډېرخوندراکړ.

له سړکه پورې وتم،لاندې له شنو اوبوډکه ویایله بهېده،موسم هم دژمې وواوبه یخې وې خو ځواني هم ښه وې،اودس مې وکړ راپورته شوم دسړک پــه غــاړه غاړه مسجدته ولاړم لمونځ موپه جمعــې ســره اداکړ،چــې راوګرځېدو،کورتــه ولاړم،قرانکریم مې راواخست،تلاوت مې پیل کړ،څوایته مــې لانــه وو تــلاوت کړې چې دسړک په سر دموټر دټایر کریکو مې فکر بدل کړ،دخیر اواز مې لــه خولې ووت،له دې سره مې قران کریم بنداودبالښت پرسرمې پر ېښــود،بیرون ووتم ،ترڅومعلومه کړم چې څه پېښه ده،زموږترڅنګ سړک خــونړی وو ډېــر ځوانان او سپین ږیري یې دمرګ کندې ته ورسول،خواوس ځکه ډېــر پــه دې مطمین نه وم چې بیابه هم موټر ښوک وهلې وي ځکه سهار وختې وو اوپه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې څوک په سړک ډېر اوړي را اوړي نه،بیا مې هم زړه تسلي نه کوله،له کوره راووتم له کلا تر وتلو وروسته مې غوږ ته یو ډول دروند زوږ راغی یوڅه وارخطاشوم ګامونه مې ګړندي کړل،سړک ته ووتم ګورم هغه ځای کې چې مې اودس کړی وو، ورڅخه پاس په سړک خلک راټول شوي دي،نور هم ور ګړندی شوم،ځان مې ور ورساوه خلک ټول وارخطاښکار بدل ،له رسېدوسره مې دسړک په غاړه د اوبو په (زي)سترګې ولګېدې،چې سوری سوری پروت دی ،لږ ور اخوادسړک په منځ کې وینې هم راته ښکاره شوې،نور نو صبر راپاتې نه شو ژر مې له بختیارنه وپوښتل هلکه څه پېښه وشوه؟

بختیار وویل ولا ډېربدکارو شو،زه خویې ډېر خفه کړم کریم ماما ډېرښه سړی وو بېچاره باندې مې زړه بد شو،ورته مې وویل ولې کریم ماما موټر وهلی ؟

_ نه هغه بېچاره خو ګرځېدای هم نه شي نوپه سړک څه کوي.

_ ښه نوبیاڅه شوي حل راته وایه؟

_ دکریم ماما لور کوتره نه وه؟

_ هو لیدلې مې ده ایا هغه موټروهلې؟

_ نه هغه یې نده وهلې.

ورته غوصه شوم ښه نو څه اسمان را پرېوتی دی ووایه کنه ته خوسم بېړا یې،ژر ووایه چې څه چل شوی دی هلته په سړک وینې اولته داوبو زی حتماً موټرکومه کوچۍ وهلې ده.

اغامحمدزما اودده کش وګیر ولید رامخته شو راته یې وویل یاره طالبه ته هم له چانه پوښتنه کوې داخوپه رښتیالېونی دی ،ماوویل ښه نوته راته ووایه چې څه وشول؟

هغه وویل دکریم ماماهغه لور چې په کوم بل ځای کې اوسېده دوی کره مېلمنه رالې وه د هغې یوه پېغله لور وه، وزیره یې بلله،هغه بله ورځ یې په کور کې محبوبې ډېر صفت وکړ چې ډېره ښکلې او پلونډه پېغله ده،هغه اوس له سړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه تېر بده چې موټر ووهله،ته صبروکړه چې ښنګه به وي،خوارکی یـــې ډېـــره ژوبله کړې وه،ماپخپله ورسره په موټر کې واچوله،سراویوه پښه یـــې مـــات وو ،دعاوکړه چې خدای پرې رحم وکړي اوبېرته په خیر راشـــي،کریم مامـــا ډېـــر ورپسې ژاړي: وایي نن ترټولو له وخته پاڅېدلې وه،اوهغه لپاره یې داودس اوبه هم ګرمې کړې وې،دده په دې خبره ماته داور سپرغی رایادې شوې چـــې مـــلا اذان له نغري پورته الوتې خومنزل ته نه رسېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې انځور

هسې خومې په زړه او ذهن کې ورته ډېرې څهرې په نښه کړې وې او لا به مې نورې هم دزړه په انځورتون کې د خپل فکر پرمټ ترهغو نورې ښکلې مجسمې میناتورې کولې،هره ورځ به مې دغه شکلونه بدلول سم دم انځورګرمې له ځانه جوړ کړی و.خوکله چې به مې په ګوګل پلټونکي انټرنېټي ماشین کې یا هم پـه کوم اخبار،مجله اویا هم په بازار کې له انځـور پلـورونکي سـره د پاکسـتان د بهرنیو چارو پخوانۍ وزیرې حنا ربان کهر تصویر ولید نو دابـه مـې نـا لیـدلې سترګوته نېغه ودر ېده.ددې خبرې څو دلیلونه دي چې ولې به مـې پـه خپـل ذهن کې له ترسیم او نقاشي شویو څهرو څخه هم ډېره د حنا رباني پ ِمخ کې ددې تصویر لیده او انګېرله به مې چې ګواکې همداسې ده.

یو دلیل یې دا و چې شمع هم د حنا رباني په شان یوه مسـتعده او رنسـانس راوړونکې سیاستدمداره وه او هم لـه خبـرو معلومیـده چـې خوښـېږي یـې دسیاست ملګرې و اوسې ،هماغه شان زیرکه او چالاکې غږ ېده.

دوهم دلیل یې دا و چې ماته به پ ِټولو نجونو او مېرمنو کې حنا رباني ښـکلې ښکار ېده او داچې په نالیدلې فضاکې مې له ځانسره اټکلونه کول نو به مې ویل چې: شمع به هم دهغې په شان په قد اوږده، په غوښه نیمـه اباده،دبیضـوي او روښانه مخ ،ګڼو خو لنډو وېښتانو،جګې پوزې ،اوږدو سترګو او سپین ته مایـل غنمي رنګ لرونکې به وي.

کله چې به یې په خبروکې لنډه سکته کوله ،په څو خبرو پسې بـه یـې هیلـه ورکوونکې موسکا وکړه نو له ځانسره به مې ویل چې مکمله د حنا فوټوستیټ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ به مې ددې لیدو لپاره په زړه کې نوې هیلې پیدا کېدې،خوله خپل فکر او اند سره مخالف به دا کار راته زموږ په پښتنه ټولنه کې ناشونی ښکاره شو، شاید دهغې مینه به دومره پیاوړې وه چې کله کله به مې په خپله پښتونولۍ پښېمانه شوم،ویل به مې کاش چې تاجک،ازبک ،هزاره اویاهم دکوم بل قوم وای ،لکه دپښتنوپشان دومره اګر مګر خوبه پکې نه و.

خوپه هغه متل مې باور راغی چې وایي: غر په غر نه ورځي خو انسان په انسان ورځي،نه پوهېږم څنګه قسمت دخپلې انګېرنې په خلاف دهغې ترڅنګه په ناڅاپي توګه وربرابر کړم،یوه ورځ مې و غوښتل چې ویې ګورم خو بیا هم دبهانې مخه نه را معلومېده ناڅاپه یو چا ددوی په کلي کې مېلمه کړم او هغه کور چې زه پکې مېلمه وم ددوی له کورسره ښخې څنګ په څنګ و اوبله تر ټولو ښه خبره دا چې دوی او هغوی سره راشه درشه هم لرله.

مخکې له دې چې هلته ولاړ شم له شمعې سره مې اړیکه ونیوله او له خپل تګ څخه مې هلته خبره کړه،کله چې مې د ورتللو ورته وویل دومره خوشحاله شوه چې دایې هېر کړل چې موږ په یوه سرسخته پښتنه ټولنه کې ژوند کوو، هغه ټولنه چې دودونه او رسمونه پکې تر بل هر نظام زیات حاکم دي ،زموږ اړیکه یواځې زما او هغې ترمنځ محدوده نه وه، دهغې دکورنۍ څوتنه پوهېدل چې هغه له ماسره دفون پرلیکه تماس لري، خوبیاً هم د پښتنو ټولنې او ځینو عنعناتو لخوا د دل او ټکول کېدو له وېرې مو ذهنونه خالي نه وو.

دا لومړۍ دفه وه چې زه شمع له نږدې ګورم او هغه هم دبل چاپه کور کې،کله چې هلته ورسېدم په یوه نسبتاً ټیټه خونه کې کېناستم خو داخونه د نورو په پرتله یخه او روښانه وه چاې مو سکه له کوربه سره مې خبرې کولې ،چې یو وخت کوربه دڅه کار لپاره له خونې ووت،ماهم ځان له مبایل سره مصروف کړ،بوخت وم چې په ښځینه غږ مې د سلام اواز واوریده،همداچې سر مې پورته کړ ګومر چې یوه پېغلوټې مې مخ کې ولاړه ده، روغبړ مو سره وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ خبر او په شونډو خوره موسکاه داسې را معلومیده لکه سره اشنا چې یو خو لامې هم نه وه پېژندلې.

داخومې حتی په ذهن کې هم ته راتلل چې دادې شمع وي ځکه شمعې ته په زهن کې زما دانځورګرۍ،نقاشي او تصوراتو مخالفه وه.

نجلۍ لنډه منډلې او په غوښو ښه اباده وه،ډک ګرد مخ،په نسبي ډول ټيټه ،لنډه او چيته پوزه،رنګړي او لنډ وېښتان،نورو عادي نجونوته نسبتاً واړه لاسونه،کنده لرونکې پراخه زنه، ګرد مناسب ګلداره کالي او يو کوچنۍ پړونۍ يې په سر و،د نجلۍ ټيپ اوټاپ ،انداز او دقوارې جوړښت يوې هزارګۍ پېغلې ته ورته و،په سرکې خومې فکر وکړ چې دا خلک شايد له هزاره ګانوسره کومه اړيکه ولري نو دانجلۍ به هم دهماغو هزاره ګانو څخه وي، خوبيا مې وويل چې هرڅوک وي نو ماخه پېژني چې دومره کلکه سترمشي يې راسره وکړه،دحال احوال پوښتنه يې هم په تکرار ډول وکړه او په پښتني دود برابر ښه راغلاست يې راته وويل.

فکر واخستم،سره له دې چې نجلۍ دروازه او دهلېز دواړه ښارل خبرې يې راسره وغزولې،خو ما بيا هم ددې دپېژندلو څرک لګاوه،مګر په ټولو هڅو او فکر کولوسره بيا هم په دې بريالی نشوم چې مخې ته مې ولاړه هزاره نجلۍ وپېژنم،زړه نازړه مې دخبرو ځوابونه ورکول په زغرده ځکه نشوم غږېدلی چې نجلۍ مې نه پېژندله اوپه همدې انتظار کې وم چې اوس خدای شمعه راولي ترڅو هغه هم وګورم او ددې نجلۍ په هکله هم معلومات راکړي،شمع نه رامعلومېده ،نجلۍ غوښتل نورې خبرې هم وکړي خو وخت او حالاتو اجازه نه ورکوله، هغې زما په مخ کې دمتردد کېدو اوشک توري لوستلي و اوهغه ځواب چې زه يې په لټه کې وم دې نجلۍ له خدای پامانۍ او دروازې څخه دوتلو په وخت کې له خوږې موسکا سره غبرګ راکړ او ويې ويل چې زه شمعه يم!! نوره ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګین دسترخوان

دوهمه روژه وه،مرکز کابل ته په وظیفه راغلم،که پته یې نکړم په وظیفه راتلل مې هېڅ نه خوښېږي،ځکه داسې یم لکه له پښو او لاسونو چې تړل شوی یم،دم ساعت به راپسې دیوه زنګ سر اودبل اخر وو،څلور مبایله راسره وو،هله دنن ورځې دلیدنولېست برابر کړه،هله دوه نوي ایمیلونه را استول شوي دلوستلولپاره یې پر ېښ کړه،هله داوکړه اوهله هغه وکړه.
نور نو داسې شوی وم لکه په قفس کې بنده مارغه،چې زړه یې غواړي پرواز وکړي په یوه شېبه کې له ډېرو باغونو ،ونو او سردرودیدنونه وکړي،او نور داسارت له ژوندڅخه ازادي ترلاسه کړي،خوزه هم په دې ارمان نژدې وو چې مړ شم.
نه پوهېږم بله ورځ مې خدای پاک دمور دعاقبوله کړېوه که څنګه،یوه ورځ روژه ماتي ته څلوېښت دقیقې پاتې وې چې له دفتر نه ووتم،له پنځو ورځو راهیسې چې راغلی وم په لومړي ځل خپل کورته تللم،اوننني‌روزه مې دګرانې مور او دکورنۍ د نورورغړیو ترڅنګ په یوه دسترخوان په ګډه ماته کړم،نژدې څلولاري ته ووتم،له یوه ټکسي چلوونکي سره مې تر میوندجادې خبره وکړه،ماښآم نژدې و،ښارکې هم بیروبار کم وو، ځکه هرچاغوښتل ځانونه کورته ورسوي اوروژه ماتی دخپلو بچیانو سره وکړي،مادکور لپاره یوڅه سودا هم راونیوله ،نور نو له ښآره دوتلو په درشل کې شوم، دومره خوشحاله وم ،چې هسې مې له ځانسره خندل، خوکورته درسېدو تلوسه هم ترهرڅه زیاته وه،درنو لوستونکیو په ژوندکې له مور سره په یوه کاسه ډوډۍ دومره خوند راکوي لکه په دې نړۍ چې جنت کې ناست یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو کورته لا ره بیخي کمه پاتې وه چې په دوه کوچنیوهلکـانومې سـترګې ولګېدې، دواړوخړې او خېرنې خلتې په اوږه راځړولې وې، زه ورنه په تېرېـدو کې وم چې دیوه هلک خبرې مې قدمونه سست کړل،هغه دې بل ملګـري تـه مخ راواړو،ورته یې وویل راځه،یاره نن خو یو هوټـل کـې ښـه لوکسـه ډوډۍ وخورو،داډېروخت مې داسې څه نـدي خـوړلي چـې لـږ مـې زړه پـرې ښـه شي،خدای دې ددې نېستۍ هم بېخ وباسي،بل ملګري یې ورتـه وویـل نـه زه خوایم چې تېر شه ورنه،راځه یوغټ شین چای به راوغواړو چې دټولې ورځــې سترړیامو پرې ووځي اودمه مو جوړه شي،دده سترې او له غمـه ډکـې خبـرې دومره پرېشانه کړم چې نه پوهېږم څنګه کورته ورسـېدم،نور نواذانونـه هـم وشول، لوی دسترخوان له راز راز خوراکونو ډک وو،خوله مانه دمور څنـګ تـه ورتګ او خوشحالي هم هېره شوه،مورمې راته وویل: په تاڅه شوي جوړ راتـه نه ښکاري،نن لکه چې ډېر تږی شوی یې؟

ماته بیادواړه هلکان سترګوته ودرېدل،اوښکې مې روانې شوې،مورته مې ټوله کیسه وکړه،مورجانې مې زماسـر پـه خپـل غېـږ کـې ونیو،لـه سـترګو یـې اوښکولارې وکړې، دواړوښۀ ډېر وژړل او روژه مو په خپلو اوښکو ماته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات فرشته

سهار دفتر ته یوڅه ناوخته ورسېدم ،دشعبې مدیر د ناوخته ورتګ علت راڅخه وپوښت،د معمول پشان مې له ترافیکي ستونزو او لار بندیو څخه ورته سر وټکواوه،خو هغه ته مې دلیل ځکه قانع کوونکی او د منلو وړ نه ، چې اوس دې بهانې د یو دود رنګ اخستی ، هرڅوک ترې استفاده کوي، خیر په لاس کې نیولي څو کاغذونه یې راکړل، له کېناستلو سره دکاغذونو په لوستلو شوم،پکې لیکلي و چې زه باید د دفتر دمشرتابه په امر په یوه پروګرام کې د تر ېنر په صفت کندهار ته ولاړ شم،داچې وظیفه مې وه او بیا د لوړو مقاماتو لخوا امر شوی و،پوهېدم که هرڅومره انکار وکړم څوک یې نه مني ،ماهم په خلاصه ټنډه دهغوی اطاعت وکړ او په موسکا سره مې ومنله.

مدیر راته کړه،بس نور ګوره مه، د تللو چمتو والی نیسه،له همکارانو مې خدای پاماني واخسته راغلم اطاق ته د وړلو سامان مې په بیک کې ځای پر ځای کړ،ماسپښین دوه بجې وې چې له دفتره یې ټېلیفون راته وکړ: ویې ویل ستا ټکټ اماده دی سبا دوه بجې وروسته له غرمې مو پرواز دی،په اطاق کې کېناستم هېڅاته مې هم تللو په هکله څه ونه ویل،حتی خپلې کورنۍ ته هم، پوهېدم که هغوی خبر شی نه یې راسره مني، خو زه مجبور وم او ګورته له ناکامه روان وم،سبا ۱۲ بجې هوایي ډګر ته ولاړم ۲ بجې پرواز وشو،کله چې کندهار ته ورسېدم زموږ د دفتر د کندهار څانګه مخکې له مخکې په جریان کې وه او زما له ورتګ نه ټول خبر و،هوایي ډګر ته ځینې ملګري راغلل زه یې دفتر ته یوړلم،له روغبړ او دمې جوړولو وروسته مې یوه ملګري احمد شاه ته وویل راځې چې د بازار خواته ووځو،هغوی هم را پورته شول درې تنه سره لاړو،په بازار کې مې په دېره سرزورۍ په یوه هوټل کې د ځان لپاره اطاق په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرایه ونیو،ملګرو تېنګار کاوه چې دهغوی په کور کې باید پاتې شم خو ما ونــه منله ځکه دا یوه ورځ یا یوه اونۍ نه وه نه مې غوښتل د چا د اوږو بار شم.

ماښام مهال مې د کندهار په بازار کې قدم واهــه چــې مبایــل تــه مــې زنــګ راغی،ګورم چې سلګۍ ده،ټېلیفون مې اوکې کړ،فقط دومره مې ورته وویل: زه په کندهار کې یم ،اوس ملګري راسره دي،وروسته خپله زنګ درته وهم ،فــون مې قطع کړ او جېب کې مې واچو،سم دواره بیا زنګ راغی بیا مې قطع کړ،خــو هغې بار بار زنګونه وهل،اخر مې مبایل بند کړ، ښایسته وخــت پــه ښــار کــې وګرځېدو،نور نو ملګری هم باید خپلو کورونو تــه تللــي وای او زه هــم اطــاق ته،خدای پاماني موسره وکړه،همدا چې له ملګرو بېل شــوم،فون مــې خــلا ص کړ،له خلاصېدو سره بیا د سلګۍ زنګ ورته راغی،اوکې مې کړ،غوښتل مې پــه جریان یې پوهه کړم،خو هغې ماته دا موقع کله راکوله، پــه ژړا او ســلګیو یــې همدا یوه خبره راته کوله ،چې ته ولې تللې، هلته خو هره ورځ ډېر خلک مــړه کېږي،تا ولې زه یواځې پرېښې یم،ولې رانه دومره لرې تللی یې؟هرڅه چې مې ورته وویل زه مجبور وم چې راغلی وای ،ځکه دفتر را استولی یم،خو چاته یې وایې،هېڅ یې نه منله ،ورته مې وویل اوس هوټل ته راغلم اطاق ته چې داخــل شوم زنګ درته وهم،کله چې کېناستم زنګ مې ورته ووهه،د خبرې وخت مې ورنکړ،ور باندې مخکې شوم، ګوره سلګۍ ته فکر پر ځای کړه،ما بله هــېڅ لاره نه لرله ،پرته له دې چې کندهار ته راغلی وای ځکه په دفتر کــې زه انتخــاب شوی وم، هغوی په دې مشورتي غونډه کړې وه نو په داسی حال کې څنګه ما انکار کولای شو؟هیله کوم ته باید زما په ستونزو اومجبوریتونو فکر وکړې.

هېڅ نه غلې کېده په یوه ساه یې همدا راته ویل زما کندهار ندی خوښ هلتــه خلک مړه کېږي همدا اوس را روان شه او ځان را ورسوه، حیران وم څه وکــړم ،غوسه شوم ورته،خوهغې خپله خبره کوله،بیا مې ورته وویل ګوره که زه داکار وکړم نو تاته خو معلومه ده چې په دې دفتر کې مې دومره وخت نه کېږي ،که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ببرته بې له کوم دلیله ورشم ،باور لرم دنده به له لاسه ورکړم،خو هغې ویل هرڅه چې کېږی نن باید ځان کابل ته را ورسوې،ته که هرڅه ووایې ماتــه د منلو وړ نده.

هغې دومره ژړل چې نور یې ستونی بند او اواز یې خپ شو،تشویش مــې شــو ورته له ځانسره مې ویل په دې جلۍ څه چل ونه شــي،هېڅ نــه پوهېــدم څــه وکړم،د پرېکړې چل هم رانه هېر و،که دفتر ته راتلم د دفتر لــه قــانون څخــه سرغړونه وه او خپله په ډېرو سختیو لاسته راغلې دنده مې له لاسه ورکولــه او که نه راتللم سلګۍ اسمان را غورځاوه، له ډېر عزر اوننواتو وروسته چــې پــوه شوم نه یې مني ورته ومې ویل سمه ده سبا سهار ته درځم،خو هغه پــه خپلــه خبره هماغه شان ولاړه ه، ورته ومې ویل اوس که په موټر کې درځــم نــو لاره کې خطر دی او الوتکې دا وخت پرواز نه کــوي،اخر مــې پــه همــدې قناعــت ورکړ،ورته ومې ویل چې اوس نو ته غلې شه،یوڅه ارامه شوه،فون مې وربانډې قطع کړ،اوس نو له ځانسره په سوچونو کې اخته شوم، ځانته مې ویل دامې څه بد وکړل،اوس به دفتر کې څه وایم،که ببرته کابل ته ځم دفتر کې به څه وایــم اوکه نه ځم په دې جلۍ څه چل ونشي د پاڼ اوپړانګ تر مــنځ ایســار وم پــه همدې تشویشونو کې وم چې بیا مې مبایل ته زنګ راغی،ګورم چې له کورنــه دی ، اوس یې خوند وکه دادې لا بله، ښه ده ته اوس څه ووایم.

خیر ده ته خو چور منګر شوم،هېڅ مې ورته ونه ویل چې چېــرې یــم تنهــا د کورني حال مې ورڅخه وپوښتنه او رخصت مــې کړ،نــور نــو د شــپې ۸ بجــې کېدونکې وې، له هوټل نه راووتم، فکر مې وکړ چې ټکټ څنګه په دې ناوخته کې پیدا کړم،ذهن ته مې راغلل چې دا هوټل والا ته بــه حتمــاً معلومــا ت وي ورغلم مرسته مې ورڅخه وغوښته، هغه راته وویل په دې وخت کې خو ټکــټ پلورنځۍ بندې وي اوکه خلاصې هم وي نو هغه پروازونه چې ســهاروختي وي دهغوی مسافرین پوره وي، راسره ولاړ په یو ځای کې مو ټکټ پیدا کړ،خولــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نرخ څخه یې ۲۰۰۰زره افغانۍ قېمته را باندې خرڅ کړ،پرواز هم سبا ۹ بجې و بیاهم زه ډېر خوشحاله وم، بېرته هوټل ته را غلو، له هوټلي څخه مې مننه وکړه، هغه ته مې خپل عزر وړاندې کړ، اطاق مې بېرته ورته تسلیم کړ،تنها د یوې شپې کرایه مې ورکړه.

دشپې به هره شېبه سلګۍ زنګونه راته وهل او زما پوښتنه به یې کوله هغه په ما ډارېده چې څوک مې مړ نکړي،سبا بېرته دفتر ته را ورسېدم ټول همکاران راته حیران ول،هریوه به رانه پوښتنه کوله،خو ما ورته ویل هسې یوه ستونزه راته پیدا شوه،لنډه دا چې رئیس راته وویل له همدې شېبې ستا دنده په دې دفتر کې پایته ورسېده، ماهم له منني کولو پرته بله کومه خبره نه لرله، بیک مې غاړه کې واچاوه او را ووتم،اطاق ته راغلم، ډېر خفه ناست وم، دشپې مې هم ډوډۍ نه وه خوړلې،سهار هم او غرمې ته مې بیاهم له ډېره غمه زړه ته نه کېده، یو عالم خفګانونه مې ملګري شول،ښه اوس به څه کوم کورنۍ ته به څه وایم،که هغوی رانه دلیل وپوښتني کومه بهانه ورته وکړم،که ورته ووایم چې د سلګۍ لپاره راغلم، نو له وهلو به مې ځغلول ډېر کړي، راته وایي به چې ته اوس دهغې جلۍ لپاره دومره لویه قرباني ورکوي،خو داچې مدیر مې یوڅه خپلوان و،ماښام یې کورته ورغلم،خپل حالت مې ورته ډېر خراب څرګند کړ ورته ومې ویل چې زه خو تنها خدای او تاته اثره لرم نور هېڅ هم نشته ،هرڅنګه چې وي ماته دنده پیدا کړه، هغه د ځینو خبره واسطه هم ښه وی،درې ورځې بېکاره ګرځېدو وروسته مې مدیر مشرانو ته په کوم ډول قناعت ورکړی و او بیا په خپله دنده په هماغه دفتر کې وګمارل شوم.

کله چې له کندهار نه را ورسېدم سلګۍ ته مې له هوایي ډګر نه زنګ وواهه چې زه اوس په کابل کې یم،هغه ډېره خوشحاله شوه،راته ویې ویل که یوه ورځ نور نه وې راغلی یاخو درپسې مړه کېدم او یاهم درپسې درتللم،ما ورته ویل ولې ته لېونۍ شوې یې؟ایا په دې دنیا کې یواځې زه مور زېږولی یم ایا دا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک چېرته سېلاب راوړي چې ته دومره لېونتوب کوې،هغې را غبرګـه کـړه صابره ! ته چې هرڅه راته وايې ويې وايه ته حق لرې خو زه بغير له تا وخت نه شم تېرولی،ته زما مرګ،ژوند،غم ،خفګان، خوښي،مينه محبت اوهرڅه يې نــه شم زغملی چې رانه لرې هم لرې اوسی،له زړه يې درته وايم تاسره ډېــره مينــه لرم،زه په هېڅ صورت تا نشم هېرولای.

زه اوس دومره دهغې په ژوند،رنګ او وينه کې دومره ور ګډ شوی يم چې کــه له خپل اطاق او دفتر څخه هم ډېر کم لرې اوسم، هماغه لحظه راته فون کــوی او وايي چې چېرې يې،که زه بل ځای کې يم او دېته ووايم چې اطاق کې يم نــو سمدستي راته وايي چې دروغ وايې،زه حيران شم چې دانو څه خبره ده چـــې زه په اطاق کې نه يم،هغه خو له ما څو کيلو مېټره لرې ده نو بيا څنګه داهرڅه امکان لري،مګر رښتيا هم چې زړه په زړه اينه وي،سلګۍ مـا دخپـل زړه پــه هنداره کې کنټرول کوي او څاري مې.

که رښتيا خبره وکړم اوس له سلګۍ څخه بېلتون او هغه هېرول ماتــه هــم د سرو لمبو له منځه د اوسپنې را اخستل دي،ځکه چې زما دمينـــې هغــه لــس چنده زياته مينه راکوي او له هغې سره مينه کول زما په ژونــد کــې د مثبــت بدلون باعث شوه، هغې زه له ډېرو لويو ستونزو را ووېستم ،سلګۍ ماته خــدای پاک د انسان په جامه کې يوه د نجـات فرشــته راکړه،يــو وخــت مــا دځينــو مجبوريتونو له امله ډېرې غلطې پر بکړې وکړې،خوهمدا سلګۍ وه چـــې ماتــه يې د يوې صادقې مشاورې پشان مشورې راکړې،هغې زما لاس نيوی وکــړ او د ابدي هلاکت کندې نه يې وژغــولم کومــه چـــې مـــا پــه لــوی لاس ځــان ور غورځاوه،هغې به ماته ويل ما ستا له دې دردونو ډک ژوند څخه ډېــر څــه يــاد کړي دي،زه ستا د ژوند له تجروبو څخه د يوه ښوونځي په شکل استفاده کــوم ،نو هيله کوم زما پرمخ لکه د يوه ظالم،پلار يــا ورور پشــان د زده کــړو دغــه دروازه د تل لپاره مه تړه،پر بېرده چې زه پکې ډېر څه ياد کړم او د عبرت او پند

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستو لپاره يې له نورو سره شريک کړم،هغه په ډېر کم وخت کې زما له ټولې کورنۍ سره داسې بلده شوه لکه د همدې کور غړې چې وي،خو څوځله په دې خاطر چې دا انجلۍ ما هېر اوخپلې زنده ګۍ،درسونو او کورنۍ اړيکو پاللو ته توجه وکړي،بدې خبرې مې ورته کوم،غوسه او جنګ مې ورسره وکړ،زما هرې خوږې او ترخې خبرې ته ددې ځواب له خوندورې موسکا سره وي، بيا هم دا راته وايي زه پوهېږم ته دځه لپاره دا کارونه کوې،خو يوه خبره مې په خلاصو غوږونو واوره، ته اوس زما دنيا او اخرت يې،ته زما په کالبوت کې يو سپېڅلی روح يې ، نو هڅه مه کوه چې روح له تنه جدا کړې،کله چې روح په وجود کې نه وي بيا خلک ورته مړ وايي او مړ په دنيا کې نه شي اوسېدای ،داچې زما نوم نور د ژونديو له کتاره وباسې دا مه خوښوه د تېر پشان دا يوه خبره بيا هم درته کوم چې :

ستا او زما منځ کې جدايي ګرانه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوانتنامو

دسهار تر لمانځه وروسته مې ۸ میاشتنۍ ولوله چې ما به ورته پیشو ویلې،په غېږ کې وه په تازه کرل شویو ونو ګرځېدم ،ولولې راته لکه د نوې په خبرو راغلې ښارو لوظ مات کړی و،په پسته او نازکه ژبه یې راته دخپل معصوم زړه خبرې له میده میده خندا سره ګډې کولې.
زه هم ډېر ورته خوشحاله وم،رښتیاهم چې ماشومان ګلونه وي،له حوېلۍ څخه مې د نورو ماشومانو شور ماشور هم اورېده ،دپسرلي ښکلی موسم د سهار نسیم،زما د پیشو وړې خبرې او خوشګوارې فضا ډېر کیف کاوه، ناڅاپه مې د غوږونو تر پردو د ډېرو دندو موټرو اوازونه راغلل ،زړه مې بده ګواهي راکړه،همدا سې د کور شاته د مېلمنو خونې (حجرې) په لور ورغلم،زموږ د مېلمنو ځای له کوره بېرون و،ګورم چې کشر ورور مې د څوتنو بهرنیو عسکرو په منځ کې ولاړ دی،ورچټک شوم دوی ورڅخه زما پوښتنه کوله،خو فرید ځکه ورته غلی و چې نه پوهېده دوی ولې زما په اړه پوښتنې کوي،فرید لا ورڅخه شاو خوا ولاړو عسکروته حیران حیران کتل چې زه ور ورسېدم،پوښتنه مې ترې وکړه،څه خبره ده او دوی څه غواړي؟
فرید په سترګو کې راته وویل چې ته له دې ځایه ولاړ شه،خو دهغه الوتي رنګ او زما په اړه خفګان یې دا اجازه رانکړه چې دی د دې ځناورو په منځ کې تنها پرېږدم ،پدې وخت کې یوه لوړ عسکر چې توره تفنګچه یې له زنګانه سره ځړېدله او یو لنډ دده د دریشي په رنګ ټوپ کې په لاسونوکې نیولی و،په فریدپه انګلیسي ژبه برچ وهل: زه تاته وایم چېرته دی ستا مشر ورور؟
نوره نو هېڅ حوصله راپاتې نشوه،ور غږ مې کړ،دایم ستاسو په منځ کې ،ووایۍ زه ستاسو لپاره څه کولی شم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره فرید په ډاګ پاتې شو،ټول عسکر له مارا تاو شول،ښکته پورته یې راته کتل ددوی له منځه یو چې زما یو عکس ورسره و،ماته را نږدې شو،یوځل یې ماته وکتل او بیا په لاس کې عکس ته ،اوس زما او د عکس تر منځ دومره فرق و چې په عکس کې مې ږیره او بریت نه ول او اوس مې ږیره او بریت ول،بې له څه ویلو یې یو ډول سپین مساله یي ولچک راواچول،هغه داسی دي څومره چې لاسونه خوځوې هغومره سره ورځي او تنګیږي،ددې حالاتو په لیدو زما په غېږ کې کوچنۍ ولولې چیغې کړې،هغه فرید راځخه واخسته او امریکایانو ته یې عزرونه پیل کړل،خو هغوی چپرته په سینه کې زړونه لرل،لاسونه یې تر شا راوتړل ، سرته یې یوه توره خلته را واچوله،په یوه لحظه کې یو شور او چیغې جوړې شوې،هېچا کې مجال د څه ویلو یا حرکت نه و،روان یې کړم،څوقدمه یې بوتلم،بیایې ودرولم،کځوړه یې له سره راته لرې کړه،راته ویې ویل که په کور کې چاسره ګورې او یا څه ویل لرې نو درې دقیقې وخت لرې،بیا شاید دلته رانشې.

له مانه خو هرڅه هېر ول،خو ورته ومې ویل: هو غواړم له موسره مې خبرې وکړم، د کور څلور طرفه ددوی عسکر ولاړ ول،پوهېدل چې یو خوا هم نشم تللای،اجازه یې راکړه،لومړی ځل و چې د یوه لوی مجرم په شکل په تړلو لاسونو د خپلې کورنۍ د غړیو په وړاندې مې په داسې حال کې دهغوی خواته سست قدمونه واخستل چې ټولو راته ژړل او د اوښکو سېلابونو یې په مخونو لارې جوړې کړې وې،ګورم ددوی ترمنځ مې مور په ډېر بد حالت کې پرته ده،هرڅومره چې مې زړه کلک کړ،په غاښونو مې زور راوست خو خپله ژړا مې کنټرول نکړای شوه،په چیغو مې وژړل،ډېر کوشش مې وکړ چې له مورنه مې لاسونه تاو کړم خو ظالمانو دومره مضبوط را تړلي ول چې خوځېدل هم نه،خو مور مې په هماغه حالت کې راپورته شوه او په زړه پورې یې ونیولم،زموږ په کور کې تنها زما دکورنۍ غړي ول،نور هېچاته هم د ننوتو اجازه نه ورکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، هېڅوک هم نه ول چې زما مور او کورنۍ ته یې تسلي ورکـړې وای،مـور مې چې خوله یې زما په مخ ایښې وه، راته وویل زویه! تا داسې کومه ګناه کړې چې دوی دې په دومره بې رحمۍ رانه بېلوي،ای زویه! ستاخوبه چـې چـا پـه سترګو همداسې لاس هم کېښود نو ویل به دې چې زړه وې چـوي لـرې کـړه لاس دې اویا چې به کوم ماشوم ستا لاس ونیو نو ورته ویل به دې چې زړه مـې تنګېږي لاس مې مه نیسه،نن خو ستا لاسونه دومره کلک تړل شوي چې حتی خوځولی یې هم نشې،دوی تا چېرته وړی او ولې ووایه تا څه کړي؟

اوفف څومره لوی دروغ مې ورته وویل:نه مورې ما هېڅ ندي کړي،ته زما خبرې ته غوږ شه چې سمه دې پوهه کړم،هغه داسې ده چې ما لـه دوی سـره دنـده اخستي او هرکله چې دوی نوی شخص له ځانسره ګماري ډېـر اعتمـاد نشـي وربانديې کولی،په همدې اساس دوی د خپل ځان له وېرې داسې کوي او زه بـه ډېر ژر بېرته راشم،خو هغې چېرته دا منله،کوشش یې کاوه چې زمـا لاسـونه پرانیزي ،هېڅ وس یې ونه رسـېد،ژړا ،خبـرې اوهرڅـه رانـه وهـم اخسـتي و،خوکله چې مې مور زما په لاس کې بندو ولچکو خوله لګوله ،له زړه مې یودم اواز را ووت اوباور دی که دا چیغه مې نه وای کړې نـو همـدا بـه مـې د ژونـد وروستی ثانیه وه،زړه به مې چاودلی و،نور هېڅ پوه نه شوم چې څه وشول.

یو وخت مې سترګې و غړولې هرڅه توره تیاره ښـکارېدل،نه مـې د چـا اواز اورېده،نه مې څوک لیدل اونه هوا چلېده،داسې احساس مې کاوه لکه د شیشو په کوټه کې چې بند اوسم،ځانسره مې فکر کاوه دا به کوم ځای وي،ایـا زه بـه یې په کومه ګناه دلته راوستی یم؟بیا مې مور راپه زړه شوه،اوس نو د ژړا لپاره راته ښه زمینه برابره وه، په نهیلی حالت مې له ځانسره ښه ډېـر وژړل،دومـره مې وژړل چې نور هرڅه په سلګیو بدل شول،یو وخت مې د چـا دپښـو ترپـا واورېده، اواز ورو ورو را نږدې کېده،ددروازې د قلپک اواز مې هـم واورېـد،یو وخت مې د چا لاسونه حس کړل،کڅوړه مې له سرنه لرې شوه، داچـې یـو دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې رڼا ولیده هېڅ مې سترګو کـار نـه کاوه،لاسـونه مـې لا هماغســې تړلـي ول،مخکې ولاړې سرې امریکایی نجلۍ راته په انګلیسـي وویـل: د ګونتنـامو زندان ته ښه راغلې،ددې له خـولې د ګوانتنـامو د کلمـې پـه اوریـدلو سـره وترهېدم،هغې امریکایۍ ډېرې خبرې وکړې خبرې خوزه ورته غلی وم،اخر مې ورنـه پوښتنه وکړه،کېدای شي راته ووایې چې زه مو په څه ګناه دلته راوستی یم؟ایا تاسو خو غلط شوي نه یاست،داد غلطېدو خبره مې څکه وکړه چې تاسـوډېرو خت په افغانستان کې په غلطو راپورنو تکیه کوی،ګنګار او بې ګناه ته نه ګورئ مقصد یې تر ګوانتنامو را رسوئ،هغې خپل ښي لاس زما تر زنـې لانـدې کـړ، زنګون کېشت راته کېناسته،خوله یې زما خولې ته دومره را نږدې کـړه چـې نږدې وراسره تڅ شي،ځان مې اماده کړ چې په دې سترګو یې لاړې ور تو کړم خو له دې مخکې چې زه داکار وکړم یـوه ډېـره درنـه سـپېړه مـې پـه مـخ ولګېده،چې له مخ او سترګو یې راته سپرغۍ والوځولې ،له دې سره مـې خبـز کړل او په خپل بستر کې کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم نفر

داصلي نفر له تللو وروسته یې بل داسې یوه اعتمادي شخص ته وسپارلم چې هره شېبه یې ورسره د اړیکې نیولو او زما ښه او بد،روغ او ناروغ احوال اخستلو امکان و.

دایې هم وربانددې جبري کړې وه چې په هېڅ صورت باید ورځخه دخوابدی او هېڅ شي د کمښت احساس ونکړم ،حتی تر دې چې که اړتیا پېښه شي نو ځان باید په ستونزه کې ښکېل کړي خو ترما دستونزې د رارسېدو پښې ورلنډې کړي.

دوهم نفر هم خپل ورته سپارل شوی ماموریت په پوره لېوالتیا،ریښتینولی اوصداقت سره ترسره کاوه او وخت پر وخت به یې زما د روغ ناروغ او اړتیاآو پوښتنه کوله،ان داچې ډېر وخت به مې له دغه شخص څخه هم د اصلي یا اول نفر کړنې اوکردارونه لیدل چې ترسره کول به یې ډېر وخت خوبه مې چې فکر پرځای نه و نو دامې هم نه شوای منلی چې دی دې واقعاً بل یا دوهم نفر وي نوموړی راته پوخ او تجربه کار مقلد ښکاره شو، خوماته ځکه په زړه پورې وه چې دده په شتون کې مې د لومړي یا اصلي نفر د کمښت احساس په ربښتیاهم نه کاوه.

داچې ماهم ځینې پولیسي ناولونه لوستي نو له هماغو څخه په څه مؤاخذې به مې کله ناکله ورته د سپارل شوي شخص ایډیالوژي،فن او مهارت څارنه کوله ،غوښتل مې ځانته معلومه کړم چې هسې نه نوموړی له خپل مسؤولیت څخه سوء استفاده وکړي اویا هم راته کومه ځواکمنه او ورځخه نه خلاصېدونکې لومه ونه غوړوي چې بیا به ورڅخه دخلاصون لپآره نه له چا مرسته غوښتلی شم اونه به پخپله ورته کومه لار موندلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې وخت به مې ورځخه بعضې پوښتنې چې پوهېدم په فکر کې ډېر ځای نه ورکوي اوسر وربانديې نه خوړوي نو په تکرار ډول به مې ورځخه کولې خو دهغه په ځواب کې به له تېرو یاپخوانیو ځوابونو سره توپیر نه راته او هماغه پخوانۍ خبرې به یې کولې،بیابه مې له ځآنه سره وویل چې هلکه ته هم له فیلانو سره ټانتې زویې،داشخص هم ترتا کم ندی،دذهن مبوري یې ډېره قوي ده،بیآبه مې وویل هلکه ته هم ښه لېونی یې که دا چېرې دومره وړ او په خپل کار کې بریالی نه وای نو بیا خو اصلي یا اول نفر هم باور نه وربانديې کاوه اونه یې هم دومره لوی مسؤولیت او درونډ بار نه ورپه غاړه کاوه ،حتماً یې له دې مخکې هم ازمویلی دی او تر ازموینې وروسته یې بریالی راوتی ځکه یې زه هم ور له غاړې کړم.

یوه ورځ په خونه کې دخوب پر پلمه ملاست او خبرې یې راسره کولې،دخبرو په منځ کې یې سکوت اختیار کړ،فکر مې وکړ په څه شي سوچ کوي، بیامې ویل شاید بل څه ذهن ته ورغلي وي خو دې سکوت غزونه وکړه او وخت اوږد شو،بې اختیاره مې وربانديې اوازونه وکړل،بیا یې هم ځواب رانکړ وارخطا شوم ویل مې هسې نه دماغي یا دزړه حمله وربانديې نه وي راغلې،خوژر مې خپل فکر ته بدلون ورکړ او زیاته مې کړه : که داسې وای نو مخکې له پېښې خویې راته له صحته شکایت کاوه،نه نه داسې کومه خبره نشته ،تشویش مې ورو ورو زیاتیده اخر سکوت له ثانیو دقیقوته ورسېد نور مې نو باید څه کړي وای یامې چاته خبر ورکړی وای اویامې پخپله کوم قدم پورته کړی وای،خوځنګه به مې ځوک له دې ماجراځخه خبر کړي وای،امکان یې هم نه،داوسېدو ځای یې هم نه وو رامعلوم.

ماهمدا فکرونه له ځانسره تبادله کول چې له تخته خندا سره یې له خولې اواز راووت : خبرې کوه اورمه یې!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې ورځخه وپوښتل څه دربانـدې شـوي ایـآ سـتا صـحت خـو ښــه دی؟ مسلسل یې خندل او زما دپوښتنو ځوابونه یې راکـول حیـران وم چـې ولـې داسې کوي،اخر مې ورته وویل داچې کوم څه درپېښ شوي هـم نـه دي،بلـه ستونزه هم نشته نوبیا دې ولې داسې کار وکړ؟

راغبرګه یې کړه : کله کله به اول نفر ستاپه هکله راته ویل چې ډېر محتـاط او زیرک یې کله کله ډېر ژر احساساتي کېږي اوکله کله له عمـل څخـه مخکـې عکس العمل ښیي ،ژوند دې له ډېرو ترخو ډک دی هېڅ دې پر شونډو خندا نه راځي،نو کله چې تا راسره خبرې کولې ومې ویل چـې یومعلومـات دربانـدې وکړم ترڅو ځانته معلومه کړم چې اول نفر څومره ریښتیا ویلی او ایـا تـه پـه ربښتیا هم همداسې یې اوکنه ،بل داچې خندا خو د ژوند مالګه ده نوباید ځانته معلومه کړم چې ته خاندې نه اوکه دخندا چل نه درځي.

له ځانسره مې وویل چې ددې شخص په هکله زما انګېرنه او فکـر غلـط نــه و بلکې ما ډېر پرځای فکر کړی دی دا خو دومره حساس دی چې تر مـایې هـم اړولې ده ورته ومې ویل:

خو ستا داکار زما هېڅ خوښ نشو،بیا یې وخندل او ځواب یې راکړ:

زه پوهېدمه چې ته به خفه شې او داکار به دې بد راشي خـو دامالپـآره ډېـره اړینه وه چې زه باید په هغه څه چې په ماپورې اړه نلري اوته هم نه غواړې راته ویې وایي خو زه باید دخپل هنر په مرسته ورباندې پوه شوم او اوس مې ځانته معلومه کړه چې ربښتیاهم څه چې اول نفر ویلي سل په سلوک کې سم دي خو ګوره بې مالګې ژوند هېڅکله ښه نه تېرېږي اوزما خوهېڅ نه خوښېږي.

دغه شخص ته زما ورسپارل اوله ماڅخه د یوه ماشوم پشان سـاتنه اوپاملرنـه کول د سازمان له قانون سره په ټکر کې و او دا یو شخصي عمل و چې لـومړي نفر زه دوهم ته وسپارلم او همدا لامل و چې ددوهم نفر اړیکې ډېرې ژر زماپـه سر له سازمان سره کړکېچنې شوې ان تر دې چې خپله دنده یې هم له لاسـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړه اوهغه ځای چې ده پکې د زده کړو ببړی چلوله له هغه ځای څخه هم بند کړای شو او تر یوې لویې مودې تر سخت جاسوسي څارنې او تعقیب لاندې ونیول شو،ډېر بد رد ورته وویل شول حتی تر دې چې په سازمان کې هرډول حقوق ورڅخه واخستل شول او لکه د یوه بندي پشان چلند به اوس له ده سره هم کېده.

کله چې زه په دې کار خبر شوم ډېر ورلپاره خواشینی شوم له ځانسره مې وویل : داهرڅه زما په وجه وشول که چېرې یې زه ده ته نه وم ورسپارلی اوده خپله دنده دومره په صداقت سره سرته نه رسولی نو نن به وربانديې دا ورځ نه راتلله،په دې هرڅه کې مې ځان ډېر پړ او ملامت ګاڼه،هڅه مې کوله چې په یوه چل له اول نفر سره اړیکه ونیسم خو هېڅ نه شوم بریالی کېدای،بالاخره زه هم د سازمان تور لېست کې شامل شوم او دوهم نفر هم په همدې جریان کې دریم نفر هم منځته راغی چې دلومړي نفر،دوهم نفر او زما ترمنځ خبرې به یې سره تبادله کولې اوداکوشش مو هم باید ډېر کړی وای چې څوک اګاه هم نشي چې اوس موږ خپله په یوه سازمان بدلیدونکي و.

همداسې وختونه تېر بدل،لوړې ژورې مو په ژوند کې تلې او راتلې یوه ورځ باید د یوه اړین کار لپاره له هېواد بهر تللی وای اوداچې زه یو نړیوال پولیس وم اوبیامې په یوه څارګره شبکه کې کار کاوه نو زه په تللو هېڅ ځای ته بندیز نه مګر هرځای څار کېدای شوم، دریم نفر مې په جریان کې کړ ترڅو دوهم او اول نفر خبر کړي،خو دریم نفر د لومړي نفر دخبرولو ذمه واري وکړه مګر ددوهم نفر له خبرولو څخه یې بخښنه وغوښته ویل یې چې ان کورنی اړیکې یې خړې پړې شوې دي ،خیر تصادفي مې له دوهم نفرسره خبرې وشوې اوله په لنډو لنډوکي مې له هېواد بهر له خپل سفر څخه خبر او ټول جزیات مې ورسره شریک کړل،په سرکې خویې هېڅ مشوره نه راکوله چې تللی وای خو قناعت مې ورکړ چې که ولاړ نشم نو دابه زموږ دټولو په ژوند بده اغېزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي،دامې هم ورته وویل چې د روانې اوونۍ په اوږدوکې بایـد لـه ماسـره د اړیکې نیولو هڅه هم ونکړي هسې نه کومه بله خبره ورځخه جوړه شي ځکـه اوس څارګره شبکه ډېره پرمختللې ده کله چې راستون شم هرڅه پخپله وایم اوټوله پایله یې له تاسو سره شریکوم.

داونۍ وروستۍ ورځ وه چې هېواد تـه راسـتون شـوم لا خپـل ځـای نـه وم رارسېدلی چې په یوه نا اشنا شمېره راته زنګ ووهل شو شمېره مې اوکې کړه چې فون مې غوږ ته پورته کړ،مقابل لوری می دوهم نفر و، ژر مې ورته وویل زه درته فون کوم.

په بله شمېره مې زنګ ورته وواهه تر سلام او روغبړ وروسته مې د ټولې اونـۍ اوخپل سفر پـه هکلـه معلومـات ورکړل،نـه زمـا اونـه ددوهـم نفـر لپـاره خوشحالوونکي ول خو څه موکړي وای هېڅ چاره مو نلرله،زه ترهغـوی ځکـه ډېر خواشینی وم چې هرڅه په ما تېر شول نژدې ۱۵ دقیقې خبرې مو په فـون وکړې دخدای پامانۍ په وخت کې مې هېڅ فکر نه و،څه یـې وویـل چـې بـې اختیاره خندا پرې راغله اوښه مې وخندل،دوهم نفر هم په لوړ اواز وخنـدل او زیاته یې کړه بس بس همدا مې غوښتل چې ودې خندوم ته خو په رښتیاهم نه خاندې،او اوس باید زما شرط راکړې چې درنه ومې ګاټه ځکه ماتاته ویلـی ول چې پرته له خندا ژوند ناشونی دی اوتابه هرو مرو زه خنـدوم دادی اوس مـې وخندولې،ماوویل سمه ده زه یې منم اوله همدې سره زموږ ماموریت اوڅارنـه هم پایته ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین لاس

د ګرمۍ له زوره مې د ګرېوان تڼولې تڼۍ خلاصې کړې وې،په دېره کې درانه سیوري ته تنها ناست وم،یوډول اواز مې ترغوږه شو لکه څوک چې په اوبوکې لاس وهي،یوه شېبه مې سکوت غوره کړ،بیا اواز پورته شو،له دېرې سره څنګ په څنګ له سیند څخه رابېله شوې ویاله له شنو اوبو ډکه بهیده، د ونې شاته د شړو یوغټ او ګڼ بوټی ولاړو سرمې ورهسک کړ ،څه راته ښکاره نه شول،ورپورته شوم خو ژر بېرته کېناستم،لږه شېبه غلی وم خو ځان رانه حرکت وکړ یوځه بیا څک شوم نور نو هغې هم لوی دېګی چې ببخ يې نغري تور کړی و او لویه ګېډه یې لرله سرته پورته کړ، په دې وخت کې یې ازاد لستونی ان تر تخرګه ور ورسېده او سپین لاس کې یې شنه رګونه لکه په نوې جوړه شوې ودانۍ کې غزېدلی دبرېښنا تارونه ډېر په زړه پورې ښکاره شول.

نجلۍ په خپله مخه ولاړه،له ماهم ګرمې هېره شوه یواځې ددې سپین مړوند،څنګل او مټ روښانه تصویر مې داسې په ذهن او زړه کې پاتې شو لکه استاد چې کوم درس د وهلو په زور په شاګرد یاد کړي او هېڅ یې له یاده نه وځي.

ژېړی مازیګری شوخو ګرمي هماغسې په زور کې وه له دېرې د کور په لوري وخوځېدم،له سرکه چې واوښتم مخامخ په پراخه توره او سپینه کیږدۍ(خېمه) مې سترګې ولګېدې،پوه شوم چې کوچیانو کډه اړولې ده ددې حالت په لیدو بیا هغه سپین لاسې پلونده نجلۍ رایاده شوه، له کېږدۍ څخه په اړخ تېرېدم خو سترګې مې ورڅخه نه اړولې چې ناڅاپه له کېږدۍ هماغه نجلۍ د وزي په یوه شوخ بچي پسې په منډه ووتله ،دنجلۍ له خولې مې په کوچیانۍ لهجه دا خبرې واورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې تر چړې تېر کړه ،زړه دې راشین کړ،ته وار وکړه چې اوس دې چاره در وکړم.

همداسې يې د پاڼ په غاړه په لويو ګټونوکې ورپسې ځغاستل هيله يې داوه چې ګني راوبه يې نيسي خو کوچنی سېرلي به کله يوې اوکله بلې تيرې ته ټوپ کړل،ويې نه شو نيولی زما په اند نجلۍ يې ډېره ازار کړې وه هېڅ يې پر پښودو والا نه وله،ماته يې هم دې ننداري ډېر خوند راکاوه او ښه په زيرکۍ سره مې څارله، په منډه کې يې ځمکې ته لاس ټيټ کړ غوښتل يې تيږه راواخلي او سېرلی وربانديې وولي، خو بخت يې ملتيا ونکړه لمن يې تر کلوشې لاندې شوه او مخامخ ډېره بې دربغه پر ېوته،له خولې مې يو (اخ خی) ووتل او ورمنډه مې کړه،زه او له کيږدۍ راوتي څونفره يوځای وروروسيدو خو په را اوچتولوکې زه پرې مخکې شوم.

بې له دې چې محرم او نامحرم ته فکر وکړم لاسونه مې ترې لاندې کړل په بل مخ مې راواړوله،دنجلۍ تندی پوزه او داوړه شونډې په منځ ببلې شوې وې،په سترګو مې ورته تياره شوه زما ترڅنګ د ولاړو کسانو هم وينه وچه شوه هېڅ ځواک يې نه لاره ترڅو نجلۍ راسره ونيسي ماهم خپل ټول زور راټول او استعمال کړ چې ايله مې دومره وکولی شول نجلۍ له ځمکې پورته او څلور قدمه وړاندې را وړل شوې کټ کې يې واچوم،دنجلۍ په لستونوکې کار بېدلې ګاڼه زماپه کميس کې بنده شوه چې لستونی يې ورسره راټول او دنجلۍ لکه د زراغتي ماهي دخپتې پشان سپين لاس ترې بې حرکته راووت خو اوس هغه سپين لاس کې غرمنۍ ښکلاځکه نه وه پاتې چې دا اوس ديوې مړې نجلۍ لاس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونو لړ: ۱۰۵

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library